Cornell University
ILR School

Cornell University ILR School
DigitalCommons@ILR

The Ladies' Garment Worker, Volume 6 (1915)
The Ladies' Garment Worker

11-1-1915

The Ladies' Garment Worker, Volume 6, Issue 11

International Ladies' Garment Workers' Union (ILGWU)

Follow this and additional works at: https://digitalcommons.ilr.cornell.edu/lgw_vol6

Thank you for downloading an article from DigitalCommons@ILR.

Support this valuable resource today!

This Book is brought to you for free and open access by the The Ladies' Garment Worker at DigitalCommons@ILR. It has been accepted for inclusion in The Ladies' Garment Worker, Volume 6 (1915) by an authorized administrator of DigitalCommons@ILR. For more information, please contact catherwood-dig@cornell.edu.

If you have a disability and are having trouble accessing information on this website or need materials in an alternate format, contact web-accessibility@cornell.edu for assistance.

The Ladies' Garment Worker, Volume 6, Issue 11

Description

First published in April 1910, *The Ladies' Garment Worker* was the official publication of the International Ladies' Garment Workers' Union (ILGWU) through 1918. The journal appeared monthly and included sections in English, Italian, and Yiddish. *The Ladies' Garment Worker* was discontinued at the end of 1918 and replaced in January of 1919 by the new weekly journal of the ILGWU, *Justice*.

Keywords

International Ladies' Garment Workers' Union, ILGWU, The Ladies' Garment Worker, labor unions, clothing workers, textile workers, garment workers, garment industry, New York, United States, English, Italian, Yiddish, Jewish

Publisher

International Ladies' Garment Workers' Union (ILGWU)

This book is available at DigitalCommons@ILR: https://digitalcommons.ilr.cornell.edu/lgw_vol6/11

Vol. VI NOVEMBER, 1915 No. 11

THE LADIES' GARMENT WORKER

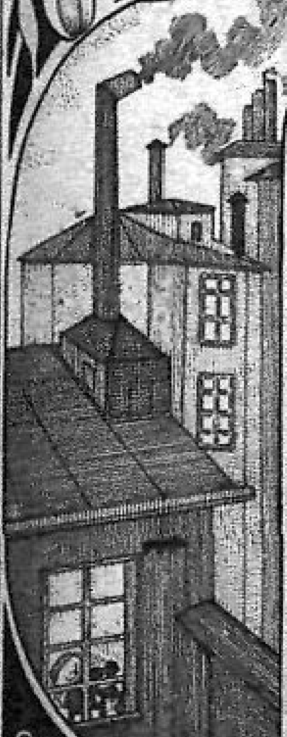

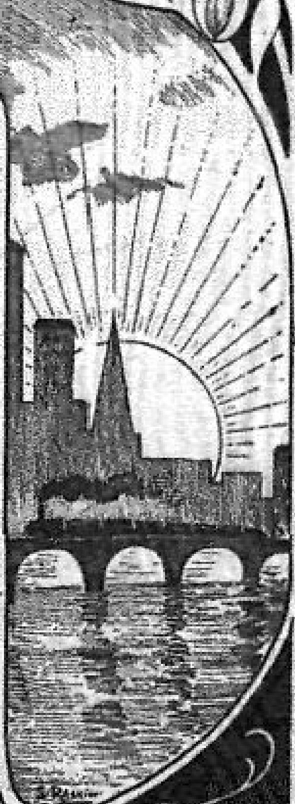

CONTENTS:

Editorial: The Great Triumph of Justice and Truth.--American Federation of Labor Convention, 1915.--Right to Vote for Women Workers.

That Memorable Night.—H. Lang.

Julius Woolf; One of the Seven. —A. Rosebury.

The Waistmakers in Philadelphia.—A. Silver.

Five Years Work and Progress in Shop Sanitation.—Dr. George M. Price.

PUBLISHED MONTHLY IN ENGLISH AND YIDDISH

By the

International Ladies' Garment Workers' Union

32 Union Square, New York

Lipshitz Press, 80 Lafayette Street, New York

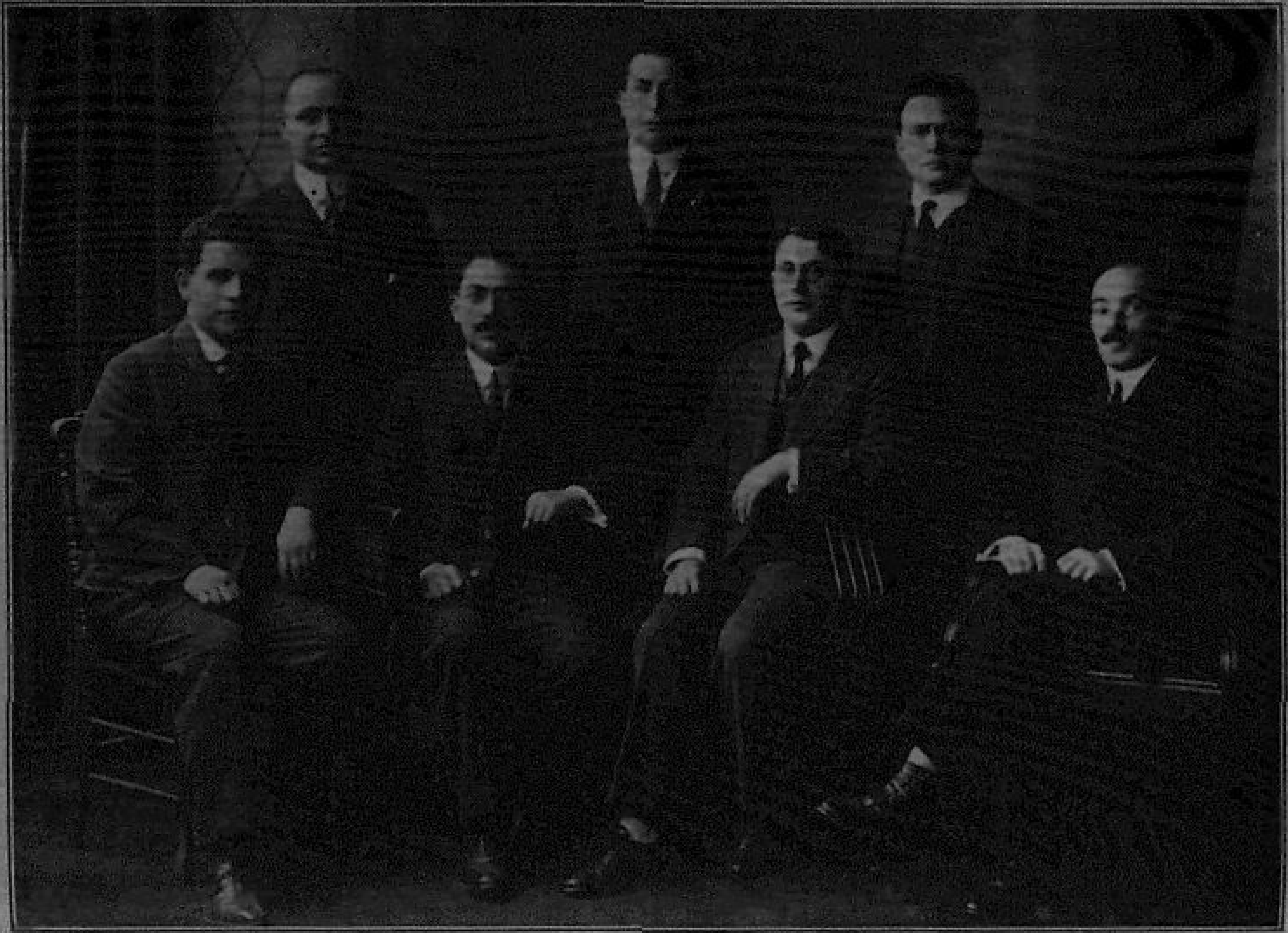

NOT GUILTY! Bottom Row—Left to Right: SAUL METZ, MORRIS SIGMAN, JULIUS WOOLF, A. WEDINGER
Top Row—Left to Right: M. J. ASHPIS, M. STUPNIKER, MAX SINGER

THE LADIES' GARMENT WORKER

PUBLISHED MONTHLY IN YIDDISH AND ENGLISH

Vol. VI NOVEMBER, 1915 No. 11

Editorial

THE GREAT TRIUMPH OF JUSTICE AND TRUTH

October 8, 1915, will be a red-letter day in the annals of our Union. In future years the day will recall striking memories and stirring emotions. On that day our Union was triumphantly vindicated in the criminal branch of the Supreme Court of New York. Five of our members who had been placed in the shadow of the electric chair by the District Attorney of New York were acquitted of an ugly charge brought against them.

* * *

MORRIS HILLQUIT LET IN A FLOOD OF LIGHT A flood of light let in upon the case by Morris Hillquit in his opening address to the jury, dispelled the cloud of heresays in which the prosecution enveloped itself. The story of the spontaneous strike, the organization of the committees, the indispensable work of the general picket committee, its method of procedure and Sigman's role as its chairman, the civilized and humane manner in which this committee had dealt with hundreds of strike breakers, the distribution of relief to tens of thousands, and the final victory that had abolished the rule of the merciless exploiter—these and many other details, with which the outside public could not be familiar, opened the eyes of the impartial jury to the real causes which had brought about this cruel murder charge.

The prosecution rested its case on the so-called evidence of a gang of shady characters. That the various officials attached to the District Attorney's office could not or would not penetrate the very transparent tissue of concocted stories, was the most surprising feature of this prosecution of union men.

Two direct warnings had been addressed to the District Attorney that the case had no leg to stand upon—one by Justice Blanchard in 1914 and one by Justice Ford last August. Both had admitted the defendants to bail. The District Attorney, however, refused to heed these warnings and continued to press the charge in spite of the most palpable contradictions in the "evidence."

* * *

BRIEF RESUME OF THE CASE This absurd charge has been hanging over the heads of three members of the Cloakmakers' Union—Morris Sigman, Saul Metz and M. Stupnicker—since March 1914. In the meantime two of them, Sigman and Metz, have come

to occupy high positions in the local labor movement—Sigman as general secretary-treasurer of the International Ladies' Garment Workers' Union, and Metz as president of the United Hebrew Trades, in addition to the important office of manager of the Cloak Pressers' Union, Local No. 35.

In May, 1915, the District Attorney renewed the indictment against our three above-named brothers and placed under arrest, on the same charge, four additional members and one ex-member of the Cloakmakers' Union, namely, Julius Woolf, organizer of the Joint Board of that Union and Ab. Weidinger, Max Singer, Louis Holzer and M. Ashpis. By this renewed indictment, and by indicting a large number of other union officers on minor charges, supported by "evidence" of a notorious criminal, the District Attorney made the outside public believe that his case against the unions had considerably strengthened. Yet a more wanton detention behind iron bars of innocent men could not happen. One of them—Louis Holzer—had been released by Judge Tompkins before the trial began. There was not a particle of evidence to justify his indictment and incarceration in the Tombs.

The trumpery character of the entire charge was evident from an occurrence which must have been utterly humiliating to the prosecution. We refer to the acquittal of Saul Metz and Julius Woolf two days before the case went to the jury. Assistant District Attorney Delehanty sadly but wisely admitted that there was no evidence against them. In that case, why was Metz held in the Tombs twenty-two weeks and Woolf fourteen weeks? Is *the District Attorney's staff* so impervious to logic and common sense that they cannot distinguish between fiction and fact? If so, then the citizens of this great city are scarcely to be envied. Any man with a black soul, from motives of blackmail or from a desire to take revenge, might denounce good and pure citizens and have them indicted and incarcerated.

* * *

UNDERLYING CAUSES OF THE PLOT Of course, we know that the Grand Jury had returned the indictments; yet the minutes of the Grand Jury presented a sorry jumble. It was precisely owing to the heresay nature of the wild stories they contained that Justice Blanchard and Justice Ford admitted the defendants to bail. No wonder the District Attorney hotly contested permission being given to the Union attorneys to study these minutes. He must have had vague forebodings that the strong light of analysis would wither the supposed facts. There is only one explanation to account for the District Attorney's success in influencing the Grand Jury to return indictments against the defendants in face of very unreliable evidence. The keen observer of this case and its progress in the courts can come to only one conclusion and—it is this: The powers that be in the District Attorney's office cherish a stupid prejudice against organized labor.

For in spite of statements to the contrary, this case is a direct outcome of the gigantic industrial conflict of 1910. It was instigated by unscrupulous supporters of capital as against labor for filthy lucre. Renegades and traitors saw in the shocking and mysterious death of Liebowitz a chance to get even with men who had exposed their crookedness. The Cloakmakers' Union had attained too much power and prestige which they envied and begrudged. Petty bosses boiled over with indignation at the thought of having to submit to Union rules. Erst-

while head pressers and sub-contractors, recalling the heyday of their power in the pre-strike period to fleece their underlings, were mad with rage at the Union having deprived them of this power.

After the Cleveland strike of 1911 these dark elements seized the opportunity of gathering together a small group of delinquents. A detective agent on the make became their natural leader. Being birds of a feather they put their treacherous heads together, vilely scheming against the Union and harassing and assaulting our members in some of the shops. The unfortunate controversy of 1913-14 within the ranks gave these plotters a lease of life. First they filched the name of our Union. Then they brought to their aid the Liebowitz tragedy. Sigman, Weidinger, Singer, Ashpis, had been at the hall on the evening when the tragedy had occurred outside. That was enough for them. They could easily fabricate the details to fit into their lying framework and charge the union men with the crime.

The frame-up was certainly a clever machination, and the District Attorney fell into the trap. He was not familiar with internal affairs, and prejudice got the better of him. But unfortunately for the plotters, they involved Woolf, Metz, Stupnicker and Holzer who had not been at the hall that evening. This in itself proved their mendacity. For if mendacity and brazen lying have ever impudently paraded before judge and jury, it was so in this case.

* * *

JURY QUICKLY SEES THROUGH MENDACIOUS STATEMENTS

In our own ranks our accused brothers have been all the time regarded as "innocent as new-born babes," to borrow a phrase from Attorney Morris Hillquit which he emphasized at the great meeting in Madison Square Garden in June. Where suspicion attached to them, was outside, in quarters hostile to the Union. In the absence of direct, incriminating evidence, the District Attorney's office had to do something to justify its wholesale arrests of union officers and members; so it gave out lurid accounts to the press, declaring these men guilty before judge and jury found them guilty. For the hostile and prejudiced press these wild stories were a source of sensation, and unsophisticated minds took them for granted.

Our Attorneys, particularly Morris Hillquit in his great opening speech and ruthless cross-examination, exploded the framework of mendacity which had been artfully concocted. A jury of twelve men seeking to do justice, quickly saw through the mendacious statements which the prosecution presented as "evidence."

"Not guilty," said the foreman of the jury after two hours' deliberation. "Not guilty," immediately reverberated through the court house, and the verdict was caught up by electric wires and carried to many parts of the city. The two words were repeated again and again amid the unspeakable joy of numerous friends and sympathisers.

We imagine that even those on the outside, who had been deceived by press reports, heaved a sigh of relief when the last shadow of suspicion was dispelled by the jury's verdict in favor of the accused. The verdict is not only a vindication of our own Union but of the union movement.

We heartily congratulate the Joint Board of the Cloakmakers' Union and our eight brothers collectively and each one separately on this victory for justice and truth. They went through this ordeal for a great cause. Credit is due to Attorneys Morris Hillquit,

Abraham Levy, Former District Attorney Olcott, Jacob Hillquit and Henry W. Unger for the ability with which they prepared and handled the case. The Jewish Daily Forward rendered special and invaluable service. Its editor, Mr. Abraham Cahan, attended the court proceedings day by day and personally reported the case for its columns. The Jewish press in general was distinctly sympathetic in *this hour of trial. We highly appreciate* the services of the New York Call —the only English daily that published full reports of the case day by day. The New Yorker Volkszeitung and our weekly labor organs have done their full duty and deserve our gratitude.

* * *

OUR NEXT TASK IN THE PENDING INDICTMENTS In rejoicing over this victory in the court we must not al*low ourselves to forget the pending* indictments against a number of our local officers and members.

Our officers and active members are contemplating the coming trial with equanimity and confidence. Justice will once more prevail, and the schemes of hired thugs and notorious criminals will shrivel and disappear under the light of truthful analysis. The whole world knows that professional strike breakers and thugs are synonymous *terms. Labor has no need of these* auxiliaries of capitalism. Its strength consists in its unity and solidarity. But the petty exploiters who find our well-organized unions more than a match for them have hit on a new-fangled method of getting even with union leaders and officers. During strikes they procure thugs to maim and batter strikers and pickets. Then the thugs, whose human-brute profession is legalized, try to levy blackmail on the organization and its officers.

The gangster "evidence" on which these indictments were returned by the Grand Jury is of a similar nature and content to that upon which the District Attorney sought to send upright men to the electric chair. It emanates from the worst enemies of the labor movement. In these indictments, any one who has eyes to see can perceive a combined move of the dark forces in politics and industry *against the labor movement. A notor*ious gangster, who has been the pet of corrupt politicians for years, is to be the chief witness against our trusted officers and, he has selected those who have made themselves most obnoxious to the slave drivers. Crooked politicians see in the growth of the labor movement on the Eastside a menace to their usurped political power. If this movement grows and prospers more and more, as it is bound to do, the end *of their political jobbing and misrule* is clearly in sight.

So in conjunction with elements of the underworld they have been scheming to discredit our unions. Nothing can serve their purpose better than to brand our labor leaders as criminals. The trial just ended shows that any and every story involving union men in crime is acceptable at the District Attorney's office, even if its absurdity lies on the very surafce.

* * *

CONTRIBUTE TO DEFENSE FUND TO-DAY! Truth and justice will prevail again as they have prevailed early last month. But in order to frustrate our enemies' evil designs, funds must be liberally forthcoming.

All these trials will cost our organization a little fortune, and this is precisely the weakest spot in our union armor. So far our enemies have not succeeded in their attack on the name and fame of our Union, but they have

succeeded in subjecting our financial resources to the utmost strain. No doubt, this consideration entered into their sinister scheme—to drain the Union of its money resources. But it behooves us to demonstrate to them that we mean to combat their evil designs even to the last dollar. Our Union has to meet its obligations in the case just concluded in our favor and must provide fresh resources for the next trials.

It is the duty of all members of whatever local to pay up outstanding arrears of assessments, and it devolves on active members and shop chairmen to devise new methods of collecting funds. Don't delay doing this duty! *Contribute to the defence fund to-day!*

* * *

AMERICAN LABOR MOVEMENT WITH US THROUGHOUT In the ordeal our Union is passing through this year, the American labor movement has been with us throughout. The American Federation of Labor, through its President Samuel Gompers has rendered us invaluable moral support in the recent dispute with the employers, involving 50,000 workers, and has shown profound sympathy to our organization in the court prosecution of our eight officers and members. We wish in these columns to express our gratitude to the national, international and local unions who have responded to our appeal for moral and financial assistance. They have shown that fraternity and solidarity without which Trade Unionism would be meaningless words.

The appeal published in our columns in the last issue of this journal was no ordinary call for assistance. By ordinary foresight and preparation it was from the beginning impossible to meet an extremely perilous situation. Not only our own Union but the entire labor movement felt the shock of the furious and sudden onset of our enemies. That we have now succeeded in warding off the attack, is proof of the energy, steadfastness and resourcefulness of our guiding spirits and loyalty and devotion of the rank and file. Even with greater resources at command we could not possibly stand alone in an hour of supreme trial; but owing to a number of slack seasons and periods of unemployment the aforesaid attack was delivered at a time when our resources were limited.

We supplement our former appeal by a request to the American Federation of Labor, national, international and local unions to stand with us to the very end. Our final triumph over the dark forces arrayed against us will, in a large measure, be a triumph for the entire labor movement and the cause for which it stands.

* * *

REGRETTABLE RESIGNATION OF BROTHER SIGMAN We exceedingly regret to announce the resignation of Brother Sigman as secretary-treasurer of the *International Ladies' Garment Workers' Union*. The resaons that led him to take that step, which has been pending for a year, are fully contained in his letter published in another column.

Although Brother Sigman refers to his recent ordeal in but few words, it will nevertheless be clear to all that the enormous physical and mental strain entailed on him by months of confinement in the Tombs has made that step inevitable. His health is undermined, and he feels unable to acquit himself of the important duties and responsibilities of his office with his customary vigor. He needs prolonged rest and change of surroundings, and as time is the best healer and the recuperative powers of nature are won-

derful, we feel sure that Brother Sigman's absence from the active life of the Union will be only temporary, and that he will soon be restored to health and to our movement.

Brother Sigman has been in the labor movement for some thirteen or fourteen years. These have been years of enthusiastic effort to uplift the workers economically and socially. His particular sphere lay among the cloak pressers, and the Cloak Pressers' Union, Local No. 35 bears to-day the impress of his personality and assiduous work to improve conditions. Soundly organized, having a system of benefit features and a statistical department—these inner improvements are due to Sigman's resourcefulness and great devotion at the time when he served this local in the capacity of secretary.

That he played a great part in the gigantic work of the historic general strike of 1910 has been amply elucidated by Attorney Morris Hillquit at the recent trial. His subsequent career as manager of the former Tenth Street office of the Cloakmakers' Union, as vice-president and organizer of the International, as a member of the General Executive Board, and his promotion to the high office of general secretary-treasurer—all testify to his versatility, integrity and high character.

We are glad to state that although Brother Sigman's physical vigor is somewhat abated, owing to prolonged nervous strain, his enthusiasm for the labor movement and his attachment to our union are still as fresh as ever. It is not easy for men of his caliber to divest themselves completely from associations that have been ruling their lives for so many years. And so we hope, indeed we are almost sure, that after Brother Sigman will feel *himself* again in health and strength, he will once more place his fund of knowledge and experience at the service of our organization in one capacity or another, and, needless to say, he will be heartily welcomed. In the meantime we wish him a speedy restoration to health and success in his endeavors.

At the same time we are not in a position to announce his successor this month. The General Executive Board has decided that the New York members of the board shall nominate suitable candidates for the office and that their names shall be submitted to a vote of all the members of the board by mail.

It might be said here, by the way, that it has been found impossible to place before our readers, in this issue, extracts from the minutes of the General Executive Board. These will appear in the December issue of this journal.

AMERICAN FEDERATION OF LABOR CONVENTION, 1915

The annual conventions of the American Federation of Labor have come to be regarded as milestones registering the distance traversed and progress made by the organized wage-earners' movement every year. Not a year passes without some progress being made. Every year more and more unorganized toilers are brought into line, and with their enrollment improved wages and lighter burdens result. This year the convention is being held in San Francisco.

For the last two years, ever since

the A. F. of L. attained a membership of 2,000,000 wage earners, its slogan has been "Now for the Three Million Mark!" Last year the numerical gain was some 20,000. This year, in spite of economic disturbance caused by the war in Europe, and acute unemployment last winter, we may surely expect a great numerical advance all along the line.

In past crises and industrial panics the ranks of labor suffered considerable shrinkage, and officers and leaders had the time of their life to keep the lines together. At such times, when the supply of labor is greater than the demand, employers grow restive, imposing upon the workers conditions almost impossible to bear. Last year, however, working conditions were maintained in spite of a slump in many markets. Furthermore, every important industry tried to strengthen its organized ranks and improve conditions, and succeeded more or less.

Wage earners have learned to place high value on their trade organization. More and more they have come to feel that it is their mainstay and sole protection. With this progress in thought and conviction, we may now expect an increase of numerical strength and increment of earnings every year. The Three Million Mark aimed at by the American Federation of Labor is certainly not so far off.

* * *

PEACE PROSPECTS AND LABOR INTERESTS This year added interest attaches to the convention of the American Federation of Labor owing to the prospects of an early peace in Europe. It does not require great discerning power to see that the principal belligerent nations are showing signs of exhaustion.

Only by a sheer miracle can the nations fight for another year so furiously as they have been doing of late. The end is not clearly in sight yet, but one can never tell, for events are nowadays moving with surprising swiftness.

The Philadelphia convention adopted a resolution to authorize the Executive Council to call a meeting of representatives of organized labor of the different nations to meet at the time and place the Peace Congress will convene for the purpose of taking such action as may be helpful in restoring fraternal relations and protecting the interests of the toilers. This meeting may have to be held before the next convention of the American Federation of Labor, and various important problems will come before it for solution.

The war will have brought about innumerable industrial and political changes and changes in the forms and habits of thought. By far the most important idea in regard to Labor that this war has tended to impress upon the belligerent as well as neutral peoples is that without Labor's cooperation it could not have been carried on.

In the remodelling and rebuilding which is to follow the war, Labor's co-operation will be indispensable. The nations, if they will get wise, will try to be knitted closer together than before. Labor in Europe as well as in America will be called on to contribute to the rehabilitation of the world industrially. Labor therefore must insist on its full industrial and political rights. In past periods following great wars Labor was held down, while the employing class enjoyed the fat of the land. Now, however, Labor has to an unprecedented degree grown in knowledge and intelligence. It has managed to hold its own even more than we could have ex-

pected. This was especially the case in Great Britain. A new factor in industrial life is the entry of women workers into occupations that heretofore were confined to men only and their equal pay for equal work insisted on by the English trade unions.

* * *

GREATER UNITY AMONG ALL SECTIONS The war has destroyed the outward forms of international Socialism and trade unionism, but the kernel of international solidarity of Labor remains in the hearts and minds and will quicken into new and vigorous life and power immediately upon the cessation of hostilities.

What seems to be necessary is greater unity among all sections of the labor movement in this country. America is fast becoming the leading nation in many respects—in industry, finance, democracy and liberty. The American labor movement likewise has an opportunity to become a leading factor in progressive ideas and give tone and direction to organized labor everywhere, provided only that all sections will merge their differences and co-operate for a common purpose. These differences are certainly not as great now as they have been before. Both wings of the labor movement now believe that political and legislative measures are necessary to strengthen and make permanent the gains in the economic field. Every year we see a steady and substantial increase in the number of the workers who turn toward radical ideas and have pinned their faith in Collectivism as the ultimate goal towards which society is tending in both hemispheres. The American Federation of Labor is not opposed to political action and the Socialist Party is now supporting with enthusiasm any practical trade union method for improving conditions. Indeed, its various organs render valuable assistance during strikes and legal prosecutions. Both wings of the movement have now much more in common than they have cause to be at variance. Now, at this world crisis, the necessity for unity, harmony and co-operation is more insistent than ever. The San Francisco convention would do a great thing if it could take a step in direction of tightening the ranks and getting together.

RIGHT TO VOTE FOR WOMEN WORKERS

Here and there pathetic appeals have appeared in the Labor press —appeals to men — to give women the right to vote. Such appeals to trade unionists and Socialists should be entirely uncalled for.

The employing and mercantile classes have something to fear in every gain for democracy and freedom. Such gain means a loss to them—a gradual curtailment of exclusive privileges that the possession of money and property gives them. Hence those who are absorbed in the pursuit of money-making, unless they are large-hearted and liberal-minded, are opposed to the extension to women of the right to vote. But on what grounds can labor men oppose this right?

For trade unionists to help women's political enfranchisement simply means to carry into political life the principle of complete equal rights already prevailing in our trade organizations. It is the height of inconsistency for any trade unionist

to withhold in the political field what is considered an unquestioned right in the shop and at the meeting. Equal wages for equal work, unrestricted right to a voice and vote in all affairs of union management—anyone advocating the least restriction on women members in the union on the ground of sex would be considered antiquated. As trade unionists we stand for complete equality of conditions in politics as well as in industry. Moreover, we claim the right to vote as ordinary justice to working women. We have succeeded in organizing some 40,000 women and girls in the various trades under our jurisdiction, and we find them, in the same proportion as their brothers in the union, keen, intelligent, energetic and devoted to the work of improving conditions. The right to vote for these women in industry would help to protect them against unscrupulous employers, and they could be relied on to work hand-in-hand with their brother members for clean city and State government and needful legislative measures for the protection of the toilers.

The argument that physical, mental and functional differences render women unfit to exercise the vote, has no practical value. As well argue that mental and physical differences between groups of men and differences in training, education and station of life, which are sometimes very pronounced, justify enjoyment of full political rights by one group and withholding them from another group. That was the medieval view. To us it is obsolete; it belongs to the dead past. The opposition to woman suffrage on such ground sounds like a voice from ages long past.

The argument, again, that women have not *come up to our expectations* in States where they enjoy the right to vote is mere sophistry. For neither have men. Wherever Labor has suffered from adverse legislation or from the actions of individuals holding the reins of government, as in Colorado, for instance, it is due to the apathy and indifference of men even more than of women. This only shows that we must increase our efforts of agitation and education and that we must unite among ourselves more closely. Those who use this indifference in Colorado as a reason for withholding the right to vote in New York or Pennsylvania confound the question of right, freedom and justice with the speculative question of expediency. And because we stand for freedom, justice and right for working women we advise our members to vote for the Suffrage Amendment on November 2nd.

* * *

DEFEAT THE REVISED CONSTITUTION! Elsewhere in this issue are given valid reasons for voting "NO" on the revised Constitution, enumerated by the State Federation of Labor. These reasons sum up to a nicety Labor's position on the changes implied by these amendments. They would, if adopted, benefit the interests opposed to Labor and would be a menace to the toilers. Anyone of the reasons mentioned would be sufficient to justify strenuous opposition to the revised Constitution, and all these reasons combined render it an obligation on all labor men to defeat the revised Constitution on November 2.

RESIGNATION OF GENERAL SECRETARY-TREASURER

Brother Morris Sigman addressed the following letter to the General Executive Board which held its sessions in Philadelphia on October 18 to 21:

"To the members of the General Executive Board of the International Ladies' Garment Workers' Union, greetings.

"It is with considerable grief and regret that I once more feel compelled to request you to accept my resignation as general secretary-treasurer, to which office

MORRIS SIGMAN

I have been elected at the Cleveland convention of our International in June, 1914.

"As you will recollect, I tendered my resignation a year ago, at the quarterly meeting of the General Executive Board held in Boston in October, 1914. I then explained to you in detail the circumstances that compelled me to take the step. Let me now briefly go over the ground and then you will realize that it is incumbent on you to accept my resignation.

"Even before the Cleveland convention my health was undermined. The shameful murder charge brought against myself and my colleagues by the enemies of our Union and the 12 weeks' confinement in the Tombs prior to the convention, were sufficient to cause a breakdown in health of a stronger man than I am. I did not then realize the seriousness of my condition. After the convention I have grown gradually worse and have often felt unable to carry out the duties and functions of my office. I consulted prominent physicians, and they advised a complete change of surroundings. They warned me that, if I wished to avoid more serious physical complications, I must quit the office.

"Since the G. E. B. meeting at Boston, and the strain to which I have been subjected by recent events, my health has steadily declined. Medical advisers absolutely forbid me to retain the office. They urge me to withdraw from my present activities and relinquish city life at least for a year. I am, therefore, compelled to obey their orders.

"I desire you to realize, brothers, that this resignation is by no means pleasant to contemplate. I have ever appreciated highly the great honor conferred upon me by the representatives of our numerous membership in electing me to this important office. I have fully realized the great responsibility attached thereto, and have endeavored to the best of my ability to carry out the duties devolved upon me.

"It would naturally afford me much satisfaction were I in a position to complete the term of office. Unfortunately I feel it would entail a great strain on my health, and I am sure you do not wish me to make such sacrifice.

"Let me, however, assure you, brothers, that my resignation as secretary-treasurer does not mean my withdrawal from the Union which is dear to us all. I remain a member of the Cloak, Skirt and Dress Pressers' Union, Local No. 35. I remain in the ranks of the great, militant labor army, and as soon as my health is restored I shall always be prepared to join in the

struggle of my sisters and brothers for more freedom and happiness in the lives of our toilers.

"Fraternally yours,

"MORRIS SIGMAN."

Note—At the G. E. B. meeting in Boston, *referred to in this communication*, Brother Sigman was prevailed upon to postpone his resignation for six months in the hope that his health would improve. The question having been brought up again at the Chicago meeting a committee was appointed to consider the matter, and at this last meeting in Philadelphia the committee reported as follows:

"As to the resignation of our General Secretary-Treasurer we have come to the conclusion that it would be a physical impossibility for Brother Sigman to remain in office. His long confinement in the *Tombs prison and the strain of the recent* trial have undermined his health. We, therefore, recommend that his resignation be accepted.

"(Signed) M. AMDUR
"AB. BAROFF
"J. HALPERN."

That Memorable Night

Musings on the Last Hours of the Trial of Our Brothers

BY H. LANG

You may smile, call it sentimental to feel that way, but I feel proud of the emotion.

It was a memorable night. It came to *pass on Friday, October 8, 1915, at 10:30* P. M. Oh, that unforgettable night! You might call it a historical night. But the labor movement has many historical days and nights. No, it was more than that.

* * *

For two weeks our accused brothers were the center of public attention. The State desired to know how the cloakmakers' struggle of 1910 had been conducted. Was it a mere *disorderly* commotion, a huge mass gone mad, a wild, irresponsible mob, guideless and unrestrained, bent on lawless acts, intent on visiting violence and murder on all those who would not join them?

The strike was an extensive revolt in the cloak industry. The accused helped in waging a tremendous struggle to alleviate the sufferings of tens of thousands of families. It was organized warfare for more bread and freedom for downtrodden, half starved, insulted people; a mass movement for a little more happiness in their lives and a modest voice in the ordering of the labor that helps to sustain life. The struggle had its aim, its perspective. These men, standing before the bar of justice, all eyes focussed on them, were leaders and workers in that struggle. The question now asked was: Are their hands clean, free from stains of blood? There were those who tried to hinder the struggle—did the accused advocate or conspire to get them out of the way; were they *accessory to the murder?* Thus for two weeks our brothers were in the public eye, being weighed on the scales of justice.

* * *

My memory goes back to the month of June. Our brothers were then behind the bars in the Tombs; the shadow of a framed-up charge hovering over them. I gladly seized the opportunity to pay them a visit. Looking at Sigman through the *bars I was anxious to find words of cheer*, courage and comfort, but the heart was full to overflowing and the words stuck in my throat.

Some distance away from Sigman's cell I noticed a dark young man with a look of terror in his large distended eyes, walking nervously to and fro, evidently tormented by intense anguish of soul. His fists were clenched as if in mad anger with himself; his spirit seeming to be engaged in a fight with his confined and damp surroundings, as if he would wish for the fate that was awaiting him to come quickly and end the wretched, unbearable existence.

Sigman told me that the unfortunate man had been found guilty of murdering a woman and would soon be taken away to the death house, there to await the hour of breathing his last on the electric chair. An involuntary shudder came over

me at the thought. Our friends, too, are under a murder charge. Will they—these high-minded idealists—does that fate. . . . My mind abruptly turned away from the thought.

Yes, Sulkess and his gang of traitors desire it; but the court will first prove the conspiracy.

* * *

And now we have reached the last day of the trial. The minds of all our organized workers are directed toward the criminal court building of New York City. In one of the rooms there the final word is to be uttered. The prosecution has finished its case. Its "evidence" was clumsy and devoid of sense and veracity; yet withal, artfully and systematically woven together so as to elude the superficial observer.

The witnesses for the prosecution are well known to be unscrupulous, devoid of honor and utterly unreliable—the scum of the cloakmakers. Assuming a mien of innocent pretense, they all the time betrayed the fact of having been drilled to play their part. Who knows what the jury—the representatives of the people of the State—think of them? Perhaps the jury is misled into believing that Levin and Polar are saviors of society, and that such men as Sigman and his friends, ought to be disposed of. Perhaps the jury thinks that Levin, Polar and the rest of the Sulkess crowd are plain, honest cloakmakers, relating what they actually witnessed. Who knows?

At the moment under contemplation all our hearts are drawn to Center Street, to*ward the Criminal Court. There are to be* found the representatives of our big organizations. All of us feel that the trial proceeding in that court has little reference to the accused personally. Of course, these people are dear to us; they have devoted their best years to the struggle for a better and easier life for the workers. No, it is not against them privately that this prosecution is directed; for what advantage could they personally have gained by the alleged homicide? It is the entire trade union movement among the Jewish workers with all its struggles and years of suffering that is before the bar of justice. The court is examining the methods employed in its strikes, the sort of language it uses to its strikers. Has this language any similarity to that of the underworld, the language of blood and iron, or is it the language of enlightenment, of conviction, of unity and fraternity?

The last day of the trial is gone and the night shadows are falling. Doubt and anxiety creep over our souls. Will they dare to take our brothers away from us? Will they pass a death sentence on our labor movement? This movement has been set in motion to make the masses of immigrant workers more conscious of themselves and their value to society. Will it here be plunged into a dark abyss?

"There is no occasion to be so gloomy and downcast," you say. "Look, two of them have been acquitted. The District Attorney has admitted that he had made a mistake in regard to Metz and Woolf!"

But, this fact in itself suggests some subterfuge. It has evidently been planned to make us believe that the prosecution is right and is not based on falsehood. True, Metz and Woolf are free. We rejoice in their freedom. But what about the five others? we impatiently ask ourselves. And again the friends of the labor movement are filled with doubt and anxiety. Who knows?

* * *

Silence reigns in the court-room. Supreme Court Justice Tompkins sums up the case and charges the jury. He instructs them as to certain legal formulas. Let them form a clear idea of all that has happened in course of the trial. Of course, they must not forget that an adverse verdict will involve five human lives, fathers of families; but they must at the same time *remember that they represent the people* of the State, whose lives likewise must be preserved and protected.

The judge speaks slowly and deliberately, halting at every sentence. All our glances wander from him to the jury and from the jury to our accused brothers.

One wishes to penetrate the minds of the jurymen and get a glimpse of their inward feeling. Are they imbued with justice, ordinary justice? Then they cannot find our people guilty. They surely have learned during this trial that our brothers are innocent and that the entire charge is a tissue of falsehoods.

Yet the Judge emphasizes the points against the accused, even though he also refers to the points brought out by the

defence. His tone leads us to imagine that he has made the "evidence" of the prosecution clearer than the strong arguments of our attorneys and the irrefragable proof presented by the witnesses for the defence. Terrible depression seems to pervade the atmosphere of the court-room, and friends exchange ominous glances. Even the lawyers betray some nervousness. As to our accused brothers—we seem to be afraid to look at them. One feels that perhaps we did not do all we might have done to bring out the truth in clearer, stronger and more convincing terms.

The Judge has concluded his remarks. The jury retires for consultation. We watch them file out one after another in silence. Not even their footsteps are heard. One is seized with an impulse to demand of them imperatively what they intend to do.

Our five brothers are taken away to the Sheriff's room. They, too, walk in silence; their footsteps barely touching the ground. We wish we could embrace them and reveal our inner feelings. "Is there aught else we can do to assuage your sufferings, brothers," we seem to assure them.

We are asked to leave the court-room. We are told it will reopen later; when the fate of our brothers will have been decided; when the die will have been cast for the great Cloakmakers' Union, for our labor movement. One feels a creeping chill at the thought.

* * *

The night has deepened. A multitude has gathered around the court corridors; all our own people—leading and active men in the movement. They all crowd to gain access into the court-room or at least to retain some standing space in the corridors. But the police check this desire. We remain outside the building, walking around it, looking through the windows and trying to picture to ourselves the proceedings within. Through the windows in the sheriff's room we perceive shadows moving to and fro. They are the forms of our accused brothers. No doubt, they are trying in this way to dispell sombre thoughts.

I recall the agitated movements of the dark young man with the distended eye pupils, the shadows of death on his forehead—the man I met in the Tombs when I visited our friends. Gloomy mind pictures and black forebodings seem to emerge from the darkness of the night: A dead house, an electric chair, our devoted and faithful comrades....But no, away with these thoughts! I turn from my own imaginings into the throng of the many friends who have congregated here. These, too, can hardly escape the torments of doubt and depression. But being together we presently begin to feel more cheerful. Some whose optimism never forsakes them try to dispel the gloom. One cracks a joke at the District Attorney's expense; another utters an imprecation on the Sulkess gang. Yes, the atmosphere is now decidedly clearer, although some are absorbed in deep thought, holding commune with their own souls.

Meyer London appears in front of the building. He is decidedly optimistic.—"Friends, don't despair. Only idiots could pass sentence on our people. They will surely be acquitted."

Yes, we agree with our Congressman. But the time seems to drag along so slowly, and doubt returns. "Who knows, after all? Why does it last so long? Have the jurymen failed to unravel the tangled skein of a shameful plot hatched by unclean hands? Wherefore all this deliberation?

London cannot remain with us. He must go home. It seems to us that his optimism has disappeared. He does not care to be present. Yet he knows all about the struggle of 1910. Oh, what a struggle! What idealism, devotion, self-sacrifice! What deep sense of responsibility on the part of the leaders! Why cannot he be present at the final word...Oh, Heavens, why does it last so long?

* * *

The doors of the court-room are opened, but there is hardly room enough for all. The throng is too enormous. But most of us, with the assistance of the attorneys or reporters manage to squeeze in. Yes, we are inside. Soon, soon we shall know.

See, here is Morris Hillquit. But where is his characteristic smile? Is he, too, despondent? He, the soul of the defence—what does it all mean? See, there is the well-known lawyer, Abraham Levy. How splendidly he defended our brothers. But why so pensive? What has happened? There, near the ladies, the life-partners of the defendants, is B. Schlesinger and how

pale? There, also, are Metz and Woolf, their facial muscles nervously twitching. They are free; but what about their comrades? They seem awfully agitated. Here and there one perceives friends, belonging to the same group of active spirits in the movement, and all with deep anxiety depicted in their eyes, waiting nervously and impatiently.

Here comes the District Attorney—the man who pressed the charges. He, too, is pale. Perhaps he is concerned about the possible consequences of this ridiculous scheme against our movement. Perhaps—the worm of compunction—but no; that cannot be. It is not fear of consequences. That is his natural mien. It has been said that he cannot even smile. Yet, on second thought, who can divine the inner soul?

My thoughts turn to the wives of our accused brothers. I want to see their expression—how do they feel? And oh, look at their eyes! What pain and anguish. A creeping chill overtakes me contemplating their inner feelings. But why does it last so long?

At last the Judge enters and the jurymen are filing in. They carry their overcoats with them. They are all ready. What tidings do they bring us? Is it death, annihilation, or life, freedom? What have they been doing in that room, there? Did sound sense and human feeling prevail, or what?

Here, see, our people are brought in—Sigman, Weidinger, Singer, Ashpis, Stupniker. "Will they soon be with us? Is it possible otherwise," our minds enquire. Wherefore all these forms and ceremonies? Of course, they will be with us.

The Judge:

"Gentlemen of the Jury, look at the accused."

Our hearts thump. What is this for? What are they going to do?

"What is your verdict," the Judge continues, "*guilty or not guilty?*"

"Not guilty," was the jury's cool reply.

Not guilty! Our five brothers are not guilty. They are free, all of them free; and all join in general embrace and loud kisses are heard; others dance for very joy. But silence is ordered in the courtroom. The jury has to be dismissed. The Judge has something to say; but who can stem the onrush of joyful emotion? It seems sheer impossibility.

* * *

We are all on the street. Soon our brothers will be with us. We feel jolly and in lighter vein, like children. We give each other hearty handshakes. We embrace in brotherly fashion. We have secured a great victory and are in festive mood.

Thus we proceed to the East Side—the quarter which teems with our fellow workers—to the Forward Building, where an improvised meeting is held to congratulate our brothers.

"Extra," the newsboys shout. "The union men have been acquitted." People eagerly buy the extras.

All hearts rejoice. How splendid! *What a blow to our enemies! What an* awakening in our movement—the movement for more bread and greater freedom!

Let the day be entered on record. It was Friday, October 8, 1915, 10:30 p. m.

Monthly News and Events

By M. H. DANISH

THE MEETING OF THE GENERAL EXECUTIVE BOARD IN PHILADELPHIA

The fifth quarterly meeting of the General Executive Board was held October 18-21 at Hotel Walton in Philadelphia. The last strenuous few months in the life of our International Union, the memorable controversy in the cloak trade in New York City, the successful organizing campaign in Chicago, and last, but not least, the now historic trial of the seven cloakmakers have kept the officers busy on the firing lines everywhere. The stress has now somewhat subsided, and this quarterly meeting took stock of the occurrences of last summer and fall and mapped out plans for renewed activity for the coming winter.

The sessions of the Board have not lacked in interest and that has always characterized every one of its meetings.

While a number of organizing plans had been completed prior to this meeting, there came up before the Board's attention a number of requests and suggestions which will have to be given prompt and proper solution. Notably, the children's dress, house dress and the embroidery trades situations in New York City, the Cleveland and Cincinnati cloak situation, the recent acquisitions and developments in the corset industry, the ladies' tailors' strike in New York, and many other things too numerous to mention.

THE PHILADELPHIA JUBILATION MASS MEETING

One of the ugliest pieces of police prudery that has ever put itself to an exhibit was let loose in the city of "brotherly love" on Sunday, October 17, upon a mass of several thousand workers, mostly cloakmakers, who gathered to attend a mass meeting at the Arch Street Theatre, arranged for the purpose of celebrating the victory of the seven members of our Union who had gained vindication and freedom from the hands of a jury in the recent great trial in New York. Under the pretext that it is unlawful to hold any meetings in Philadelphia, to which admission fees are charged, the bluecoats charged into the great crowds that gathered in front of the theatre and in spite of many protestations prohibited the meeting and dispersed the orderly masses.

But the Philadelphia workers were not to be cheated of their share of joy and holiday making upon the occasion of the liberation of their leaders. Taking advantage of the fact that the General Executive Board was in session during the following week in Philadelphia, the Cloakmakers' Union hired the big Third Regiment Armory hall at Broad and Wharton streets, the biggest meeting place in Philadelphia, which can comfortably house an audience of 8,000 people, [on] Thursday, October 21. The Philadelphia workers, indignant at the treatment they had received at the hands of their guardians a few days ago, came to greet the leaders of the International Union in tremendous numbers.

The great hall was overfilled, and the ovation given to the liberated members of the New York Cloakmakers was an overwhelming one. Philadelphia acquitted itself in a splendid way in one of the greatest labor meetings ever held in that city. Among the chief speakers were Morris Sigman, secretary-treasurer of the International Union; H. Weinberg and President Schlesinger. Vice-President Max Amdur presided.

PRESIDENT SCHLESINGER'S FAR WESTERN TRIP

President Schlesinger has left for San Francisco as delegate to the convention of the American Federation of Labor that commences its sessions in that city on Monday, November 8.

While on his way across the continent Brother Schlesinger will visit a number of our locals which are located in towns along his route. Preparations have already been completed for mass meetings in the following cities:

Pittsburgh, October 28.
Cleveland, October 29.
Toledo, October 30.
Chicago, October 31.
St. Louis, November 1.
Omaha, Neb., November 3.
Denver, Col., November 5.

Besides these, President Schlesinger expects to visit and address meetings during his two weeks' sojourn on the Pacific coast in the cities of Seattle (Wash.), Los Angeles (Cal.), Stockton (Cal.) and in San Francisco.

LOCAL NO. 7, BOSTON RAINCOAT MAKERS, ALIVE AGAIN

Last month we mentioned in these columns that as a result of the remarkable victory in the raincoat trade in New York, the Boston raincoat makers started a campaign for the upbuilding of their Union and the betterment of conditions in their trade. To-day we are in a position to state that after a series of conferences with their manufacturers they have signed with them an agreement which gave the workers numerous concessions and important raises in wages. As a result of this agreement the old Local No. 7, which was all but disbanded during the past year, has taken a strong grip on life now and numbers in its ranks practically every man and woman worker in the raincoat trade in Boston. Vice-President Dubinsky has contributed a good deal towards the successful ending of their negotiations with their employers.

In connection with the awakening of the

raincoat trade in each and every market, East and West, the plucky fight that our Local, 54, Raincoat Makers of Chicago, against a few of their employers, notably the firm of Rosenwald & Weil, deserves attention. The number of raincoat workers in Chicago is rather small and their *resources correspondingly limited. Yet in* spite of this and the very adverse trade conditions for the last year or so, they have relentlessly endeavored to unionize every shop in Chicago. They are in the midst of a very bitter fight just now, and it looks that they will win out after all.

NEWS FROM NEW JERSEY

Brother Max Kovinsky, the new manager of the New Jersey office, reports as follows on the condition of affairs in that locality.

The Hudson County district consists of 96 shops in 16 different towns.

A number of shops have already moved to New York on account of not having any work, and *a still greater number now* located in this county have very little to do. As an instance, the shop of the Equitable Cloak Company, runs only twelve machines out of their thirty; the Edelson and the Goldberg Bros. shops have only four machines occupied of their ten machines, etc. No new shops have been opened in this locality in the last few weeks.

The strike with the firm of Kalisher Skirt Company in Trenton was settled on condition that the shop in Trenton is to be given up as soon as the shop in New York is opened. Another strike occurred at the Economy Cloak Company at 342 Hudson avenue, West Hoboken. The strike did not last more than one hour and the employer acceded to our demands.

THE SPECIAL DEFENSE COLLECTIONS IN BOSTON

That Boston has compact, strong organization was evidenced clearly enough within the last few months when the cloakmakers of that city succeeded in getting from their employers an improved and much better agreement without a strike. This month has brought to light another side of our Boston cloakmakers, which is just as characteristic of the loyal feeling and deep concern that they have for their organization, its leaders and its destinies—namely, their shop collections for the Defense Fund. These were started within the first two weeks of the past month. When one takes into account the fact that the Boston cloak market is, after all, quite a limited one, the sum already col*lected, amounting to $752.68, is very gratifying.* Practically every shop in Boston was represented in these collections, and Brother Rosenberg writes to us that there are some more to come. Below we are printing a full list of these donations.

MONEYS COLLECTED FOR DEFENSE FUND

M. & C. Skirt Co., $129.48; Wasserman's shop, $9.15; B. & A. Skirt Co., $9.65; J. Kaufman, $6.92; Columbia Skirt Co., $15.90; Star Cloak Co., skirt makers, *$4.10; Liberty, $6.30; Louis Amsell, $3;* Globe Skirt Co., $14.80; Liberty Cloak Co., $4.05; A. Wein & Co., $10.25; R. M. Rubin, $16.90; National Cloak Co., $10.30; Siegel Bros., $6.30; Star Cloak Co., coat operators, *$13.05*; A. Ullian & Co., $14.90; Atlas Mfg. Co., $14.25; Goldman, Silverman & Barbel, skirt operators, $10.35; Goldman, Silverman & Barbel, coat operators, $36.35; *Albert Horenstein, operator* of M. & C. Skirt Co., $1.31; Freedman Bros., $21.45; Filene's shop, $7,65; Ideal Cloak Co., $9.35; Royal Skirt Co., $2.93; Clark & Silverman, $4.55; Eastern Skirt Co., $9.75; Puritan Skirt Co., $5.40; Suffolk Cloak Co., $4.55; Manhattan Cloak Co., $3.30; Boston Skirt Co., $3.20; Sam Star, $2.55; United Cloak Co., $2.50; Wm. Klein & Co., $5.65; J. Rubin, $25.33; H. Kaufman & Co., $4.90; Metropolitan Cloak Co., $21.40; Specialty Cloak Co., $11.90; Needleman, $2; Beacon Skirt Co., $10.20; American Cloak Co., $2.25; Washington Skirt Co., *$10.65*; Mr. Weinstein, operator of M. & C. Skirt Co., $1.35; Judah-Goldberg Co., $8.80; H. Greenberg, $6.95; A. Gordon & Co., $9.65; Godes & Feldman, $2.60; Century Skirt Co., $25; Torey Epstein & Co., $11.50; Crown Cloak Co., $4.35; Joseph Rudy, $17.50; Boston Skirt Co., $2.20; Glickman & Newhoff, $19.25; C. & J. Herscovitz, $20.50; Shapiro & *Olans, $22.36*; Grass & Miller, *$31.40*; Novick & Apple, $21.10; New England Cloak Co., $10.75; Rosenberg Bros., $7.05; New England Skirt Co., 60c; Max Raphel, $21—Total, $752.68.

COUNTRYWIDE SUPPORT FOR OUR DEFENSE FUND

An outstanding feature, and one that will be remembered long and strong by the membership of our International Union is the response that was given by a number of locals belonging to the various International unions and city central bodies of the American Federation of Labor to our Legal Defense Fund. Inadvertently the appeal to the various locals composing the American Federation of Labor movement of the land, could not go out earlier than at the end of September, as the status of the case was held in doubt until the very last few days before it was marked for trial. In consequence the majority of the labor organizations have received the appeal practically after our brothers were liberated. However, the appeal and the response to it has shown to us that the labor unions from one end of the land to the other, without distinction of craft and race, have understood the significance of the battle that we waged against our persecutors and the prosecutions that we are yet confronted with in connection with the wholesale indictments returned against our members upon the perjured testimony of scab agents and underworld sleuths.

A list of the organizations that have responded to our call, will be given in the next issue. In the meantime we send these organizations our sincere thanks.

ORGANIZER WEINBERG IN BOSTON AND CANADA

During the month just passed Brother H. Weinberg paid a visit to our locals in Boston and Canada. While in Boston he attended a mass meeting of our new skirtmakers' Local No. 24, at which he urged the question of raising a big defense fund. From Boston he went to Montreal to attend a conference arranged by the Joint Board of that city. As a result of his visit the organization is again ready to do its legitimate work, the protection of its members from greed and aggression.

There is a strike on now in Toronto at the Canadian Cloak Company, where about sixty people are employed. It came about through the machinations of a new foreman, an ex-henchman of the notorious non-union firm, Eaton & Co., who planned to start the cloakmakers of the Canadian Company's shop on a week work basis. They resented this scheme, and when the system was introduced went out on strike. The Toronto cloakmakers have rallied to their assistance and are conducting the fight in a lively way. The presence of Brother Weinberg at their meeting has given them additional inspiration and confidence of ultimate victory.

CHICAGO AFTER THE AGREEMENT

The season, from the point of view of work, is quite a disappointing one in Chicago. To be sure, there is little work in the factories, and the workers feel quite depressed over it.

It takes a great deal of persistent and assiduous work to build up and perfect a strong organization and the Chicago organizers are hard at work at this task. The agreement has undoubtedly brought about a number of important improvements for the 4,000 cloakmakers of Chicago. A fifty hours week work, time and a half for overtime, material increases in wages and earnings—these are all capital gains; besides that, the final realization of a way to settle the very sore and vexatious problem of unequal division of work during slack time, which made it quite a usual occurrence to have a part of the workers in the same factory work overtime while the other part was literally starved.

There are about 6,000 people employed in the cloak and skirt industry in Chicago. The present agreement embraces only those employed in the houses of the members of the association. The remaining 2,000 are still working under the old intolerable conditions; hence the necessity for strenuous organization work. It is necessary to see to it that the remaining employers introduce the same conditions in their factories as those that exist in the association houses.

The leaders of the Union have left this problem for the next spring season, which is the better of the two in Chicago. The next few months the local unions intend to devote to strengthening their ranks and to gathering forces for the next step ahead. There is at present an effort in preparation to organize the skirtmakers, of which only a small proportion was enrolled into the unions during last month.

Speaking of Chicago, it may not be amiss to state that the local Ladies' Tailors' Union, Local 71, which has been in a dor-

THE LADIES' GARMENT WORKER

OFFICIAL ORGAN OF THE

INTERNATIONAL LADIES' GARMENT WORKERS' UNION

PUBLISHED MONTHLY

Address all communications to

LADIES' GARMENT WORKER, 32 UNION SQUARE, NEW YORK CITY

Telephone, Stuyvesant 1126-1127

SUBSCRIPTION PRICE:

10 CENTS PER COPY **ONE DOLLAR PER YEAR**

Entered as second-class matter at the New York Post Office

GENERAL OFFICERS

B. Schlesinger, President

John F. Pierce, 1st Vice-President, 32 Union Square, New York City.

Solomon Metz, 2nd Vice-President, 359 Rockaway Avenue, Brooklyn, N. Y.

Max Amdur, 4th Vice-President, 39 North 10th Street, Philadelphia, Pa.

Jacob Halpern, 5th Vice-President, 141 Grafton Street, Brooklyn, N. Y.

S. Koldofsky, 6th Vice-President, 101 Spadina Avenue, Toronto, Canada.

M. Sigman, General Secretary-Treasurer

Ab. Baroff, 8th Vice-President, 43 East 21st Street, New York City.

B. Kurland, 9th Vice-President, 20 Lawrence Street, Boston, Mass.

H. Dubinsky, 10th Vice-President, 32 Union Square, New York City.

A. Cohen, 11th Vice-President, 7913 Amos Avenue, Cleveland, Ohio.

S. Lefkovits, 12th Vice-President, 40 East 23rd Street, New York City.

J. Katz, 13th Vice-President, 1142 Baker Street, Toledo, Ohio.

mant state for quite some time, has lately come back into being and is doing considerable organizing work at present. A new set of officers has been put to work and they see good results ahead of them.

THE EMBROIDERERS' LOCALS' PREPARATORY WORK

The year that has gone by did not pass in vain for the embroidery workers, Locals Nos. 5 and 6. They have pursued a quiet, constructive campaign, in so far as their own small means permitted them and were aided quite generously by the general office from time to time. To-day they have gained access into some of the biggest shops in the city, such as the plant of Einstein, Wolf & Co., the president of the Embroidery Manufacturers' Association; Friedman & Rabinowitz, and many others. The new element that has entered the New York local is full of vigor and determination and now Local No. 6 has formed a Joint Board with their New Jersey Local, No. 5, and together they are about to make an energetic effort to start a general strike movement and to make the coming season in the trade a memorable one for the workers. The embroidery workers are now looking forward towards the decision of the General Executive Board, before which body they have laid their plans and aspirations.

THE WAY THEY FELT ABOUT IT IN SAN FRANCISCO

From among the mass of telegrams, letters and messages that have literally flooded the general office, upon the receipt of the great, glad news on October 8, the following letter from the Far West is so characteristic for its buoyancy, sincerity and wholesome spirit that we print it here in full. It comes from the secretary of the new Local 8, San Francisco, Cal.:

"Dear Brothers:

"Accept heartiest congratulations from Local 8. We here, 'way out in the Golden West, have been following closely the case of our beloved brothers, picked for martyrs by the enemy. It is with the most heartfelt joy that we read of your victory. We had not the slightest doubt of the outcome. At every meeting we discussed the progress of the case—in the parks, at home, whenever we met. Only last night when I received my New York Call, I read it to them, of the discharge of Wolf and Metz, and I foretold that the rest would be discharged the next day. The Call has just informed me so. What would we do without the Call? It certainly is the wage slave's paper. Why, out here, the papers haven't even as much as mentioned the case.

"Last night at our meeting we have enrolled a bunch of young women from a shirtwaist shop, all of them good unionists from New York. We expect to do big things here. We are now affiliated with the Central Labor Council of this city.

"When Brother Schlesinger comes to San Francisco we expect to arrange a mass meeting. We have already been figuring on it and are going to make a success by all means. Greetings to all.

"H. GREENBERG,
"Corresponding Secretary,
"Local 8."

ORGANIZER SOLOVIOFF IN SYRACUSE

Our local union, No. 45, Ladies' Tailors, of Syracuse, N. Y., has requested the general office last month to send a representative of the International over to their city to settle their troubles with a big local firm, N. Peters Company, and to sign an agreement with them. The tailors of that shop have presented new demands for a raise in wages and a shortening of hours which the firm seemed very reluctant to grant.

Brother A. Solovioff succeeded in renewing the agreement upon the new terms presented by the workers. He reports that Syracuse has a great number of ladies' garment workers who are as yet unaffiliated with our organization, but who could be enrolled without difficulty if sufficient attention were given this matter.

THE STRIKE OF THE LADIES' TAILORS

At the writing of these lines the strike of the New York ladies' tailors has come to an end. Early in the strike at least one hundred shops of the firms that did not belong to the association, including some of the biggest firms in the trade, have settled with the Union. In most of the fashionable uptown shops the strike, however, was not a success. At the beginning some of these firms evinced a desire to go to arbitration. They, however, proposed to bring before the arbitrators even such questions that were won and settled in the strikes of four and two years ago. To this the strikers objected and in the deadlock that ensued the employers succeeded with the aid of numerous "guards" and the loyal assistance of the police in setting back the hopes and aspirations of the Ladies' Tailors' Union for a little time to come.

FIVE CORSET WORKERS' LOCALS IN NEW ENGLAND

The organizing campaign started last August in the great corset industry of New England is making healthy strides forward. In addition to the Bridgeport local, the International has chartered four more locals in the same field: Local No. 34, Corset Cutters of Bridgeport; No. 39, Corset Cutters of New Haven; No. 40, Corset Cutters of New Haven, and No. 55, Corset Workers of Springfield, Mass.

The two New Haven locals and the Bridgeport Cutters' Union came into being as a natural sequence of the August campaign which was materially assisted by organizers of the American Federation of Labor. Vice-President Pierce, who has since September assumed charge of these locals, has opened headquarters for Bridgeport locals at 414 Warner Building. Regular meetings are now being held and each local has elected a full quota of officers and committees.

The origin of the Springfield local, while undoubtedly traceable to the general movement in the trade, is to be credited to a great extent to the untiring efforts of Miss Rose Schneiderman, who was sent to Springfield at the request of a member of the Massachusetts Wage Board of the Corset Industry, Miss Mary Donovan, by the general office. Right upon her arrival there she held an open-air meeting in front of the Bay State Corset Company's building and invited the girls to come to a meeting at the headquarters of the Central Labor Union to discuss the question of a forty-eight hours week and of raises in wages. And they came at the first call and lost no time in speaking out loud their grievances and complaints. On the following morning the firm discharged six of the girls appointed as the shop committee at the meeting. Immediately the shop rose in revolt and before the noon hour came every one of the 450 girls at the shop walked out. These were followed by fifty girls employed by the Quaboag Corset Company.

Then things began to happen. A meeting was held immediately at Central Labor Hall, at which many of the leading labor men in town were present as speakers. The Teamsters' Union of the town issued an order that union teamsters were not to do any hauling for the Bay State factory while the strike was on. The whole town

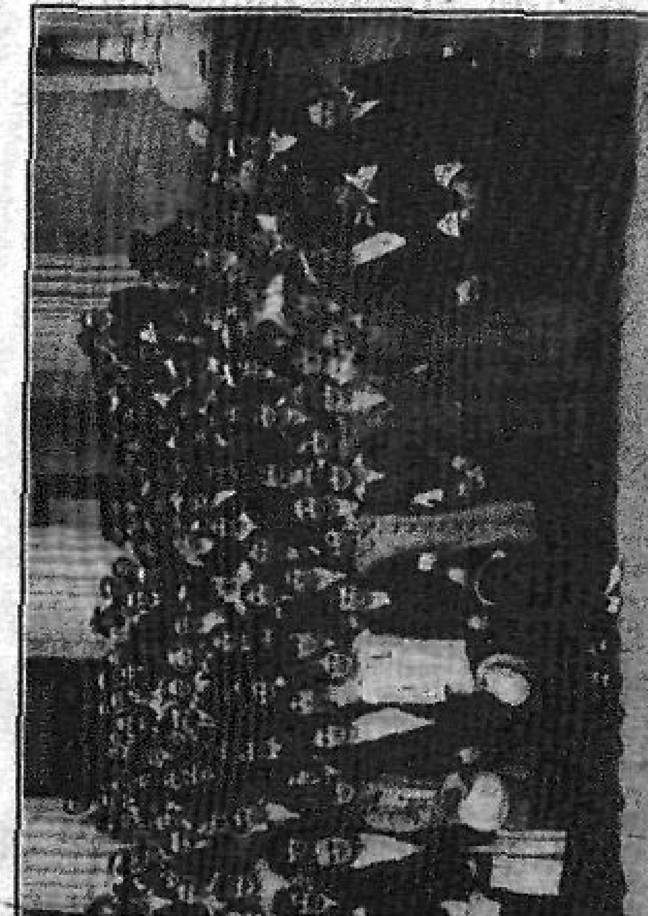

THE GIRLS OF THE BAY STATE CORSET CO. OF SPRINGFIELD, MASS., ON STRIKE, NOW LOCAL No. 55.

was aroused in sympathy for the brave girls who dared to organize to improve their conditions. One of the main grievances of the girls was the thread tax which forced them to buy the thread they were using in their work, which ate pretty deeply into their meagre earnings, aside from numerous other complaints, such as unsanitary conditions of the shops, cruel treatment by the forewomen, etc.

The first days of the strike passed in a state of deadlock. The girls picketed the shops, and the firm stood pat on its refusal to deal with the girls collectively. The Massachusetts State Board of Arbitration sent over a commissioner to Springfield and he, together with Miss Schneiderman and a committee of the local Central Labor Union, has finally succeeded in bringing a conviction to the struck firm that they *were up against a real fight*, and after a week of striking they signed up an agreement which conceded to the girls *practically every point under* discussion. The main concessions are as follows:

Reduction of working hours from 54 to 48 hours a week, abolition of the fine system, revision of the price list for piece work and reduction of the cost of thread to allow the operatives to make the same wages under the reduced schedule of working hours as under the old schedule; all differences that cannot be settled to go to the State Board of Arbitration; reinstatement of all employees, including the six discharged from the shop which precipitated the strike; no discrimination against active union members, and the right of the shop committee to take up grievances with heads of departments and the firm. A clause also provides that the thread

tax should be completely abolished by January 1, 1916, upon a readjustment of price lists.

Every man and woman at both factories have joined the union. The victory was celebrated by a dance on Friday, October 15, in one of the largest halls in Springfield. After their past experience and the improvements secured, the girls will try to have a compact local union.

Julius Woolf—One of the Seven

By A. ROSEBURY

The future historian of the Cloakmakers' Union and the International Ladies Garment Workers' Union, will meet with the name of Julius Woolf in every important movement, local or general, initiated by the Union in the past six or seven years.

When arrested in May last on the absurd murder charge, that has just ended so triumphantly for the Union and so ignominiously for a gang of plotters and perjurers, Woolf was organizer for the Joint Board of the Cloak and Skirtmakers' Union. But this was only an incident in his career, for he served the Union in various capacities.

How Woolf had come to be indicted and held in the Tombs for twelve weeks, considering that the case aginst him collapsed before it was sent to the jury, is a puzzle *connected with the methods and workings* of the District Attorney's office. One explanation is that the growing labor organizations seem to be a thorn in the side of certain politicians and that prejudice and hatred against them are ripe in that quarter. Else, why should the District Attorney's office commit such grave errors? However, the enemies of the Union have been confounded. Woolf and his colleagues—Sigman, Metz, Stupniker, Weidinger, Ashpis and Singer have been vindicated. Justice and truth have triumphed. Let us now follow up the story of Woolf's career.

Like Saul Metz, Woolf received his initial trade union education when yet in Russia, in that remarkable organization—the Bund. Born and brought up in Grodno, he was caught in the whirlwind of the energetic working class movement at a time of life when enthusiasm is vibrant and the vigor of youth rejoices in activity. He went through his first training as an organizer and strike leader as far back as 1890.

INFLUENCED BY SOCIALIST IDEAS

England and perhaps partly America are the only countries where trade union agitation was not organized by socialists. In Russia it was exclusively the work of the intellectuals who were profoundly permeated with the Socialist ideal. There, more than in any other country, it was Socialism first and trade unionism second, or rather, one was so completely identified with the other as to admit of no separate grouping. Naturally budding leaders and organizers received their main inspiration from their belief in "Socialism—the Hope of the Workers."

True, Socialism was tabooed in Russia, but that made the Russian youth all the more hunger and thirst for a knowledge thereof. Intelligent young men and women managed to obtain this knowledge in spite of the prohibition. The Bund—a distinctively Jewish organization—became to some extent the publisher and to a large extent the distributor of Socialist literature in Yiddish. It managed to combine Socialist theory and trade union practice—something that has been difficult to achieve in more western countries. Indeed, the freer the country the greater the obstacles in the way of realizing combined effort and harmonious cooperation between these two important sections of the great working class movement.

In Russia, at the time under consideration, Bundist workingmen and women were Socialists as well as trade unionists. No doubt this explains why both the leaders and rank and file of the unions composed of Russian and Polish immigrants are permeated with Socialism. Woolf, like thousands of others, embraced the Socialistic ideal at an early age and became an enthusiastic worker in the organized ranks.

CONDUCTS TWO SUCCESSFUL GENERAL STRIKES

It did not take long before Woolf was appointed one of the central committee for Grodno and vicinity. In the spring of 1900 the organization called a strike of military uniform tailors, and assigned Woolf as leader. Naturally the operations were conducted in secret, but the strike was a great success nevertheless.

Worse industrial conditions than prevailed in that industry cannot be imagined. The curse of petty bosses, sweatshops, unlimited hours and complete absence of regulation ruled supreme. Nothing could prevent shops and factories from being located in dilapidated and insanitary places or private dwellings. The usual working hours were from 7 A. M. to 12 midnight; Thursday all night. On account of the strict observance of the Sabbath day, work was suspended in the afternoon on Fridays, resumed again Saturday evenings and continued till midnight.

The strike, which lasted three weeks, succeeded in ameliorating these harsh conditions. It raised wages forty percent, established a regular workday from 8 A. M. to 9 P. M., and abolished night work on Thursdays and Saturdays; and the gains proved lasting. Shop organization and solidarity compelled the employers to maintain the improvements wrested from them.

In 1901 a more serious strike broke out among the cloakmakers of Grodno. Working conditions in this industry were very similar to those from which the military uniform tailors had suffered, and there was the further complication of the dual system of piece work and week work carried on side by side. The struggle was a more arduous one, inasmuch as the plants were considerably larger—almost factories—and their owners richer and more powerful. Here ladies' garments were manufactured for the general market and goods in large quantities were made for stock, both wholesale and retail. Woolf took charge of this strike, and, although the employers maintained a stubborn attitude for seven weeks, he finally compelled them to recede and grant better conditions.

Pre-existing wages had ranged from five to seven roubles a week. The concessions won by the workers as a result of the strike fixed the minimum scale at ten roubles a week. Piece and section work was abolished. The question of discharge was settled on a basis of six months employment. A worker hired at the beginning of the season had to be kept in employment for six months. If discharged before six months he was to be paid for the entire time. Thus Woolf's education as a strike leader had been gained in the school of practical experience which stood him in good stead when he was assigned to organizing work in this country.

IN IMMINENT DANGER OF ARREST

This success was not without its dangers. In a free country it would bring recognition and promotion. In Russia it brought Woolf and hundreds like him nothing but fear of arrest and probable banishment to Siberia. As a successful strike leader he became a marked man, for a strike is a crime in the eyes of Russian bureaucracy. This accounts for his emigration to the United States soon after the strike.

Woolf's next "crime" was his active participation in a street demonstration arranged jointly by the Bund and the P. P. S. (The P. P. S. was a party of Polish Socialist workers similar in aim to the Bund).

A distinguished doctor, who had been held in great esteem among all classes for his generosity and sympathy with revolutionary ideas, died at the age of 101. The Bund and the P. P. S. decided to use the funeral as an occasion for protesting against the inhumanities of Czarism. At this funeral three well known members were arrested. One was subsequently released, but two had been deported to Siberia where one of them was murdered. Woolf was under suspicion and in imminent danger of arrest. He decided to act on the advice of his best friends and flee the country.

WORKING FOR THE BUND IN THIS COUNTRY

At the time Woolf landed on these shores, in 1903, the trade union movement in the garment trades, was not in a flourishing condition. So he filled the void by being active in the Bundist societies that had sprung up, in New York to render moral and financial assistance to the revolutionary movement in Russia. He also

actively participated in the upbuilding of the Grodno Branch No. 74 of the Workmen's Circle, in which he is to this day one of the most popular members.

Woolf joined the Cloak Operators Union in 1907. By that time he had already acquired a good knowledge of trade conditions and realized fully the needs of the workers. He felt convinced that their conditions could not be improved without a strong union. The trade was only partly organized and before joining decided to ascertain the aims and future possibilities of the Union. So he applied to Benjamin Schlesinger, who was then the manager of the Cloakmakers' Union, for a declaration of principles or, as he called it, "a program." Schlesinger was agreeably surprised to see such an intelligent enquirer before him. After a brief conversation Woolf felt fully satisfied that the Union was in the making and that energetic men like him were required to help in the work of its upbuilding. He immediately plunged into the service of the Union, and ever since we find him active in its councils, devoting his best time and energy to the realization of his ideal—a Strong Union. In 1908, at the Philadelphia convention of the International he was elected one of its vice presidents.

WHY THE UNION MADE SLOW PROGRESS

Woolf discovered that the handicap to the development of a strong union lay in the selfish habits of groups of workers in individual shops to benefit themselves alone through the power of the organization. At the beginning of the season these men would flock to the office, pay a nominal initiation fee, and being enrolled as members they would, at the opportune moment, go on strike for higher wages. The Union wishing to retain their membership had no alternative but to endorse these shop strikes, and help the men fight their battles and win; but on returning victorious to the shops the men would abandon the organization.

In the slow season, the employer, discovering their disloyalty to the Union, would bring down wages and other conditions lower than ever. At the next season the men would repeat the process. Thus the progress of the organization was one of fits and starts, never sure of its future and unable to achieve financial standing or develop sufficient influence to effect a general and more or less permanent improvement.

Woolf combated this pernicious habit, and along with Ab. Rosenberg, Sol. Polakoff and others at the head of affairs designed a way of meeting the situation. When, at the next season, the men came to be enrolled again as members, they were diplomatically told that there was no union to fight their battles or afford them protection; that the Union was no plaything to be used and then discarded. If they desired to have a Union, they *must relinquish the habit of conducting* shop strikes at every season.

The effect of this firmness on the part of the officers was to enhance the prestige of the organization in the eyes of the workers and make it more attractive to them. They were only admitted as members on condition that they would cease conducting individual shop strikes and hold themselves in readiness for a general movement affecting the entire industry. Gradually the idea of a general strike had taken root and by means of vigorous agitation it spread to the factories. In 1910 the workers were looking forward to it and when it finally came they hailed it as their deliverer and joined the strike with surprising spontaneity.

THE TURN OF THE TIDE

In 1909, at the time of the great shirtwaist strike, the erstwhile stranded leaders regained hope and confidence and braced up for the struggle that was to be waged the next year. Heretofore only one or two officers were employed full time and paid for their services. Now the International decided to increase the staff of paid officers and Woolf together with Brothers Sigman and Polakoff were appointed to push forward organizing work.

The result of these efforts and the crowning victory of the general strike are too well known to need stating in detail. Suffice it to mention the fact that during the general strike Woolf had charge of the relief work. This point was clearly brought out by Attorney Hillquit in his great opening speech at the recent trial.

A man of judgment and calm deliberation was required for this task. Woolf was chosen and he did not misplace the confidence reposed in him. He supervised a fund of tens of thousands of dollars which had to be distributed to those of

the strikers who most needed relief; and to our best knowledge not a murmur of complaint has been heard during or since the strike as to the manner of disposing of the funds. No wonder that after the strike he was chosen to fill responsible positions in the Union. For a considerable time Woolf was manager of the Tenth Street office, taking charge of complaints and their adjustment.

ORIGINATES IDEA OF OFFICIAL ORGAN

Before and during the general strike a weekly bulletin in Yiddish had been issued by the Joint Board containing trade information and shop news. Woolf originated the idea of enlarging this bulletin to a regular size paper and issue it weekly. Until the strike trade information had been disseminated at meetings only; now it was impossible to reach the bulk of the 50,000 membership through meetings, and the idea of a weekly paper as a solution of the difficulty met with general favor. Woolf was the chairman of the press committee and for a time the paper was under his management.

When the United Association of cloak employers was subsequently organized, Woolf was appointed manager of Grand Street office. Although busily occupied with adjustments of grievances and other matters, he found time to serve on various committees and to do election campaign work in connection with the Socialist Party. In 1912 Woolf was the manager of the Meyer London campaign. Owing to corrupt manipulation of votes and intimidation of voters, London then failed of election. Woolf, however, had the satisfaction of seeing his work in 1912 and again in 1914 bear fruit in the latter year.

WHY HE WAS INVOLVED IN THE MURDER CHARGE

One of the reasons why the renegades and vile plotters against the Union ignominiously failed to make out a case against our seven brothers was their spreading the net indiscriminately for all on whom they desired to wreak personal vengeance.

Woolf drew their hostility because he relentlessly pursued the gang of strikebreakers, dupes and shady characters composing the fake "union." He never lost an opportunity of showing up their evil designs and dark doings and thwarted them on any and every occasion. Workers who had been beguiled into joining the "union" of scabs and traitors, and then discovered their mistake, applied to Woolf for counsel and assistance, and on discovering their conscientiousness he helped to drag them out of the mire. Consequently Woolf was regarded as a dangerous opponent, and they sought to put him out of the way.

When the case collapsed against Holzer, and then against Metz and Woolf, the jury's conviction of the innocence of the rest was considerably strengthened. Well did former Judge Olcott point out that if the District Attorney could err in the case of Metz, Woolf and Holzer, he could likewise err in the case of Sigman, Stupnicker, Ashpis, Weidinger and Singer. The acquittal of these men is a most serious blow to the politicians and their allies of the underworld. In the future they will have to think twice before they atempt to lay their contaminated hands on the sacred edifices of the union movement.

The Waistmakers in Philadelphia

By A. Silver

We here, in Philadelphia, have already gone beyond the mark. The continued anxiety of how to gain more members has produced in our minds a sort of belief that as soon as we reached the 2,000 mark all the stumbling-blocks would disappear and our way would be strewn with narcissuses and roses. Well, we have now gone beyond the mark.

Maybe these things will provoke a sardonic smile on the faces of New Yorkers. For in reality, of what significance to them, being as they are in the very crater of the movement, is a membership *of 2,000?* In one pigeon-hole of a secretary-treasurer of any big local in New York are registered many more members than in the entire Union of Philadelphia. But although you in New York may smile at our progress, we here live by Philadelphia ideas; and, because my conception of numbers and strength is now more moderate, I regard the little world of my creation with very optimistic eyes.

*For, if you will only reflect, is it not al*most a miracle to build up a union of 2,000 members in such short time? I use the word "build" advisedly, because the present

Union in Philadelphia has been really built and not artificially got together. It has been built in accordance with all the rules of modern trade union architecture, without hysterical issues, without a semblance of agitation for a general strike, without *promises of immediate great things. Only* by organizing work and complete mobilization has the Union in Philadelphia been built up.

The truth of the matter is that to me, brought up in an atmosphere of skepticism or disbelief in the possibility of organizing Jewish laboring masses without a general strike—even to me the campaign *in Philadelphia is a very important experiment.* It has destroyed within me many ideas in regard to the organizability of the Jewish workers in general and the waist and dressmakers in particular.

The Union in Philadelphia has advanced substantially, not only in membership but also in finances and chiefly in influence.

It may sound incredible that the Union in Philadelphia can now compare in funds with big and old-established unions in New York, but I can assure you of the fact. As to its influence on the trade, I can safely assert that all the employers of the city, even those whose employees are still outside of the organization, have to reckon with the Union, and that work prices and general conditions are undergoing a noticeable improvement.

Some employers are adopting a milder attitude to their employees in order to keep them back from the Union. Others must try to be better because the workers of the organized shops insist on better treatment. What ever the reason, a general improvement is taking place. The workers are beginning gradually to profit by the organization. As is usually the case, the stronger the union the more the workers profit thereby.

That the influence of our Union on the workers in the trade is likewise very great can be seen from this remarkable fact: At the end of last spring season we had some 500 to 600 members, and we have *entered on the fall season with 1,800* members. Thus during the slack season we have admitted more than 1,000 members. In other words, so much are the waist and dressmakers interested in the Union that they pay with their last money.

STRUGGLES AND GAINS

Our organizing work is conducted with caution and forethought. We try to avoid serious conflicts with employers and thus prevent undue expenditure of union resources.

In many shops the situation had become so strained that the Union felt compelled to take action in order to defend the workers. Strikes have been called in many children-dress and waist shops. Naturally the Union has not sought official recognition in any of these strike cases but rather to adjust the troubles. In most cases the strikes were called on account of bad prices, discharge of loyal Union members, or bad treatment. In all cases the strikes resulted in victory. The Union thereby increased its prestige, and the members have plunged into the work with greater enthusiasm.

So far as the Executive Board and the Organization Committee are concerned, they do all in their power to advance the Union's interest. It now remains for the International to come to our assistance and we shall go from strength to strength.

REASONS FOR VOTING "NO" ON REVISED CONSTITUTION

Issued by New York State Federation of Labor

To the Officers and Members of Central and Local Labor Unions of New York State:

In obedience to the instructions given by the State Conference of Organized Labor held in Albany, October 4th, at the call of the State Federation of Labor, at which conference it was resolved unanaimously *to oppose* the Revised Constitution to be voted on by the people November 2nd, the Executive Council of the State Federation of Labor submits to you the following reasons for voting against the Revised Constitution, drafted by the recent Constitutional Convention.

1. **BECAUSE,** the memorial of organized labor, containing our proposals, *adopted May 25 and presented to the convention* as the petition of the united wage-earners of this State, was ignored in every particular that would redress the wrongs of labor or give wage-earners a fundamental benefit.

2. **BECAUSE,** by the creation of the "Short Ballot" system of appointive administration of our government, power is centralized in a few hands, "Invisible Government" firmly intrenched, and the state government removed from the hands of the people.

3. **BECAUSE,** by deliberately removing from the Bill of Rights a provision that military tribunals shall not exercise authority over private citizens we are confronted with military despotism.

4. **BECAUSE** the judicial system is packed with new power that can be used against labor, and we know by experience how it has been used. Because it seeks to abolish jury trials in criminal causes. Because it seeks to create powerful judges without nomination or election by the people.

5. **BECAUSE** it seeks to make the State Labor Department and the Workmen's Compensation law the football of foul partisan politics for all time to come.

6. **BECAUSE** it denies the right to establish living wages for women and children in employment.

7. **BECAUSE** it gives "invisible government" another clutch on the Legislature by permitting assemblymen and senators to be given other appointive state jobs, thus assuring control of the law-making power.

8. **BECAUSE** it denies recognition of the Eight-Hour Day and prevailing Rate of Wages on public work.

9. **BECAUSE** it denies the principle that the labor of a human being is not a commodity or article of commerce.

10. **BECAUSE** it denies the prayer of Labor's Memorial "that the writ of habeas corpus shall never be suspended," thus strengthening military domination.

11. **BECAUSE** it refused to make a plain and clear definition of freedom of speech and freedom of the press, thus leaving them subject to court decision in the future as in the past.

12. **BECAUSE** we refuse to accept the crumbs of consolation offered us in allowing "occupational diseases" to be insured, when the same document undertakes to destroy popular government and place the people under the autocratic rule of bureaucrats.

13. **BECAUSE** in the final analysis, the Revised Constitution is the product of a convention of which 134 of the 168 delegates were lawyers, more familiar with the tricks of juggling law than with dealing out even justice to the people.

THEREFORE, we advise you to vote against the entire three propositions submitted by the Constitutional Convention. If these propositions are adopted on Election day, you and yours will be bound and gagged after January 1, 1916.

This matter requires your immediate active co-operation. It must be brought to the attention of every member of your organization, either at a regular or special meeting at once. If a meeting of your union is impossible, call your officers together and send word to all members to vote "No" on the Revised Constitution.

Yours fraternally,
JAMES P. HOLLAND, President,
T. M. GUERIN,
CHAS. HANSTEIN,
THOS. J. CURTIS,
GEORGE C. KING,
EMANUEL KOVELESKI,
JOS. A. MULLANEY,
GEO. T. McGUIRE,
JOHN C. CLARK,
JOSEPH DEHAN,
HARRY A. ENGLE,
NELLIE KELLY,
EDWARD A. BATES, Sec.-Treas.
Executive Council.

DO YOU WEAR A PIN OR A BUTTON BEARING THE EMBLEM OF YOUR INTERNATIONAL UNION?

IF NOT—WHY NOT?

Get one from your Local Secretary and show your employer and your shopmates that you are a loyal member of your organization.

Decision of the Council of Conciliation

On the Question of Legal Holidays, Saturday Overtime and the Matter of Taking Up Complaints

(Rendered Monday, October 25, 1915.)

Dr. Adler: "In paragraph 7 of the recommendations of the Council of Conciliation in the Cloak, Suit and Skirt Industry, it was provided: 'That the following questions shall be submitted to the arbitration of this Council, their decision to be rendered within thirty days, and to be accepted as final and binding:

A. Whether the pressers and piece workers shall, during eight weeks in each season, be permitted to work overtime on Saturday until 4 o'clock.

B. What legal holidays shall be observed in the Cloak, Suit and Skirt Industry, and under what conditions they shall be observed.

"At the request of counsel for the unions the meeting of the Council of Conciliation was postponed until October 5.

"At the meeting of the Council of Conciliation on October 5, the unions were prevented for serious reasons from being present or represented. It was, therefore, provisionally arranged that on four Saturdays of the month of October overtime should be allowed until 4 p. m. for pressers and finishers, subject, however, to the following provisos and safeguards, that the work done should consist of finishing touches only on goods otherwise ready for shipment. That work should be done exclusively on goods actually shipped the same afternoon. That overtime on Saturday should not be used to reduce the working force employed during the week.

"At the meeting of the Council of Conciliation held on Friday, October 22, both sides being fully heard, the council was impressed with the conviction that the observance of the safeguards provided in the provisional arrangements cannot be satisfactorily controlled, especially not in the fifteen hundred or more shops outside the Manufacturers' Association, and in the absence of a numerous force of inspectors it is not to be expected that this condition is likely to change. The council, in making the provisional arrangement, did not for the moment intend to imperil the Saturday half-holiday, which it regards as due to the workers and of which they should not be deprived.

"It is, therefore, decided that hereafter overtime work on Saturday after 1 o'clock shall not be permitted except in individual cases. An emergency arising, the consent of the unions shall be duly secured by the manufacturers in each case by previous arrangement.

"In regard to the holidays, it is the decision of the council after very careful canvassing of all the points presented, that the following holidays shall be eliminated from the list of ten holidays: Columbus Day, Election Day, New Year's Day and Lincoln's Birthday.

"In regard to the matter of the determination of complaints, the council has not considered that, but if there is no objection by my colleagues (and if there is, it will be so stated), I should like to express the view that no complaint for which either of the parties holds itself responsible, shall be rejected by the other party or shall be disallowed by the dictum of the other party. It is contrary to the spirit of the agreement that either the manufacturers or the unions shall present a complaint and that it shall be annulled or not honored by the other side acting alone.

"On the question of holidays, we have consulted on the subject, and the council is unanimously of the opinion that the amplified statement that I gave covers the point, so far as we desire to cover it; that it is understood that workmen shall report on those days, that there shall be no absentation, but that individual cases shall be duly considered and shall not be ground for discharge; but where men absent themselves it is expected that they shall give notice at least the day before. We want to have the decision of this council significant. We want it to have a meaning. If it means that any union or any group of people shall be at liberty, then it has no meaning. At the same time we do not wish to make the situation intolerable for one man or a number of men, who wish to observe New Year's Day, or for Italians who wish to observe Columbus Day. The

reasonable employer will understand the spirit in which the decision is made."

Upon a question by Mr. Wile as to what was meant by the words: "That the finishing touches could be done by permission or by consent,"

Dr. Adler said: "By agreement or consent of the union. We wish to safeguard the Saturday half-holiday. We wish to have it understood that in general, even in those eight weeks on the whole, despite the advantages or convenience to the manufacturer, we cannot help it; he must suffer the inconvenience. He must see to it that his deliveries are on another day, or that he selects his specials on Friday. We think that, on the whole, the practice of the Saturday half-holiday is so beneficent that it should not be imperilled. At the same time, cases may come up where an emergency arises and goods are really to be shipped that day, and some few finishing touches, perhaps an hour and a half of work is required, and if the kind of relations which we want to cement between those two bodies obtain, if instead of distrust and suspicion the right chief clerks are in contact and the general atmosphere is one of assuming that the other side is going to be fair rather than assuming the opposite, then if the manufacturer telephones to the office of the union, there should be a mutual arrangement. The manufacturer will make it clear that he is not trying to override the Saturday half-holiday and the union is expected to consent."

Mr. Brandeis: "That is, they do make an agreement with one another. The union has a right to grant it or not, as it pleases."

Dr. Adler: "If the relations are right; if the union is satisfied and has confidence in the statement, and believes that it is bona fide and an exception. It is not to be the rule that there shall be overtime, and it is very important that that be understood. The ictus of our decision is against Saturday afternoon overtime, against overtime even during the eight weeks. It may mean inconvenience. We are inconveniencing the manufacturer, but on the whole we feel that the Saturday half-holiday is so important, it is such a gain for the workers that it ought not to be undermined. However, there are exceptions.

"In regard to the first proposition as to these complaints of unequal distribution, and so on, there ought to be and it is provided in our decision that the complaints shall be descriptive, that there shall be a bill of particulars. Whenever there is a specific complaint it cannot be rejected, simply marked "Not honored," but it should be taken up.

"Several complaints had been quoted by Mr. Hillquit at the Friday hearing, in which the matter of unequal distribution of work turned upon union activities. These complaints also were rejected. Whenever there is a specific charge, a particular charge, it ought to be taken up, and we must leave it to the chief clerks on both sides, and there should be a chief clerk on the side of the manufacturers. I think the *present arrangement is not feasible. The* manufacturers' committee is not, with a mere instructed agent, what was contemplated. It was contemplated there should be a more or less independent chief clerk representing the manufacturers. Gentlemen, that is essential. The unofficial, informal adjustment of these complaints is only possible when there is someone who hears the argument on the other side and can be influenced by it. But if the Ways and Means Committee of the manufacturers had an instructed agent, who is not independent, then the Ways and Means Committee decides without hearing the other side. They are not present and there can be no adjustment. It is absolutely essential to the working of the arrangement that the present method of governing the industry, with a chief clerk on one side and an instructed mandatory of the Ways and Means Committee of the Manufacturers' Association be altered, and from your side a person be delegated who has some sort of independent authority. If there are two chief clerks, and if there is a bill of particulars in the complaint, the complaint should be taken up.

"As to the matter of price adjusters, it means that there are difficulties in whatever direction you turn. It is not to be assumed that the manufacturers wish to dictate the price irrespective of the workers. Haggling alone leads to deadlock. I see no other way than a combination of haggling and of price adjusters, instructed, *representing both sides. If these price* adjusters can employ also the method of testing that was adopted by Mr. Meyer and his firm that would be most satisfactory.

Then there would be a combination of haggling previous to the calling in of price adjusters, and these price adjusters basing their verdict upon experiment, if that is possible. Now, it seems to me that the decision should stand clear and sharp, as to the manner of taking up complaints; that the mere arbitrary, non-entertained answer should not continue. There can be no satisfaction if that method is pursued. Wherever there is a specific complaint, a specified complaint, giving particulars, it should be referred to the good offices of the two chief clerks. As to the matter of price adjusters, it seems to me that a conference between the two parties on the basis of our decision—the decision maintaining that price adjusters be called in—be regularly called in when haggling fails to lead to a result. A conference on the best methods of arranging these differences would probably be the wisest solution. You gentlemen who know the particulars and the intricacies should come together and in the right spirit try to find a way out and should not put upon us, who are outsiders, the impossible duty of finding the definite and the particular way out. The general idea, I think, is clear. We have decided in favor of price adjusters. This is, as Mr. Schlesinger and Mr. Wishnak have argued, part of our decision, and, I think, that it should stand, with such modifications as may be necessary, being the result of a compromise between you gentlemen."

Mr. Schlesinger: "One more question, Mr. Chairman. Five years ago when we had our strike against the cloak manufacturers in this city, one of our demands was the closed shop, as we called it at that time. Then Mr. Brandeis stepped into the situation and succeeded in making both sides see that we should accept the preferential union shop. This became famous then all over the country, and there are a good many organizations which have adopted it since then. What I want to ask you is this: Did you intend to do away with the preferential union shop when you said, speaking of the employer's rights, that he is entirely free to select his employees at his discretion? Did you mean that he can take union people or non-union people, or did you mean that he had a right to select his employees at his discretion, having in mind the preferential union shop?"

Mr. Brandeis: "It is perfectly clear. We mean that."

Dr. Adler: "It is embodied as a part of that."

Five Years' Work and Progress of Shop Sanitation

The Joint Board of Sanitary Control in the Cloak, Suit and Skirt, and Waist and Dress Industries Has Reached Its Fifth Anniversary on October 31, 1915. (This Article is Based on and Contains Interesting Extracts from the Annual Report of Dr. GEORGE M. PRICE, Director of the Board)

"An experiment in industrial self-control." That is how Dr. George M. Price, the indefatigable director of the Joint *Board of Sanitary Control*, modestly characterizes the work and progress of this organization—the only one of its kind in American industries. One might add the word "successful" to the word experiment, for, from the facts and figures contained in this report, it is evident that a large number of shops have been cleaned up and the workers have benefited much in sanitation and safety. At the beginning of last summer, when the dispute between the Union and the Cloak Manufacturers' Protective Association reached an acute stage, grave fears were entertained by the sympathetic public for the future of this helpful institution. What if the employers and employees were to remain separated and at *loggerheads? Would not a great work for* clean and sanitary shops, extending for a period of four and a half years, be lost? In the absence of a collective arrangement, sanitary conditions could not be enforced with anything like the system or method employed by the Sanitary Board of Control.

Even where agreements between the Union and individual employers provide for sanitary conditions, the provision remains largely on paper, for neither the Union nor the manufacturers have the time or the patience to think of the sani-

tary needs of the industry, or the requisite experience to carry out any improvements. From the work of the Board and its results it can be seen that to satisfy these needs and introduce standards of sanitation and safety special expert work is necessary. It is this which has assured the success of the Joint Board of Sanitary Control. Yet this success could not have been achieved without the organization of the trade, implied by a strong Union and an association of employers. Any specific rules of sanitation and safety stand a better chance of being observed in Union shops and factories, particularly in the garment trades, where small shops grow like mushrooms and are located in out-of-the way corners. In non-union shops neither employers nor employees feel it obligatory on them to follow any sanitary rules or requirements. The laws imposed by the State or municipality are often evaded. There never have been sufficient factory inspectors to prevent evasions or violations.

In organized shops, on the other hand, a certain definite obligation rests on employers and employees, and the Joint Board of Sanitary Control is there to see to it that the obligation is lived up to.

EDUCATION AND MORAL PRESSURE

The Board has various ways of enforcing standards, yet it resorts to scarcely any compulsion. Moral pressure plays a great part in inducing reluctant employers to make improvements and comply with sanitary standards. The officers of the Board advise manufacturers on all matters of shop sanitation and safety. Sanitary certificates, for instance, are a great inducement to employers to keep their shops up to the mark of all the latest sanitary requirements. Side by side with moral pressure the Joint Board of Sanitary Control has been carrying on a persistent campaign of education among manufacturers and workers. Its bulletins have been of much value. On this subject the report says:

"The various bulletins issued from time to time and distributed in large quantities among the workers also tend to spread education on sanitary and health matters. During 1915 a special bulletin on fire protection was issued for the manufacturers and also a special bulletin entitled, "Workers' Health Bulletin," issued in English, Yiddish and Italian, and 70,000 of these bulletins have been distributed among the workers in the shops."

Its lectures in shops and at meetings have been of considerable help. Interviews with employers, conferences with labor leaders, exhibits, articles and letters in the trade press—by these means valuable information has been disseminated among all who are or should be personally concerned for the safety and sanitation of the shops and factories for their own sake and for the sake of their fellowmen.

In the next issue we shall publish interesting details of the practical work of this Board, covering a wide field of shop inspections, fire protection, fire drill, medical examinations and supervision and first aid to the injured.

א ערצעהלונג פון אברהם רייזין אין דיזען נומער

דער לײדיעס גארמענט װארקער

נומער 11 — נאװעמבער, 1915 — 6טער יאהרגאנג

דער גרויסער זיעג פון גערעכטיגקייט און אמת

דער אכטער אקטאבער, 1915, וועט פארצייכענט ווערען אין דער געשיכטע פון אונזער יוניאן מיט רויטע בוכשטאבען. אין די צוקונפטיגע יאהרען וועט דיעזען טאג אין אונז דערוועקען דיהרענדע עראינערונגען און געפיהלען. אין דיעזען טאג איז אונזער יוניאן רייןגעוואשען געווארען אין דעם קרימינעל ברענטש פון דעם סופרים קאורט. פינף פון אונזערע מעמבערס וועלכע זיינען דורך דעם דיסטריקט אטוירני געשטעלט געווארען אין שאטען פון דעם עלעקטרישען טשער, זיינען בעפרייט געווארען פון א שענדליכע בעשולדיגונג, וואס מען האט געגען זיי געמאכט.

* * *

מאריס הילקוויט לאזט ארויף א יאם סום ליכט דער יאם ליכט, וואס מאריס הילקווית האט אין זיין ערעפנונגס־רעדע ארויפגעווארפען אויף דער גאנצער קיים, האט פערניכטעט אלע פוכטע קלאגען אויף וועלכע דער דיסטריקט אטוירני האט זיין קלאגע געבויט. די געשיכטע פון דעם וואונדערבארען אויסברוך פון דעם סטרייק, די מעטהאדען ווי אזוי דער סטרייק איז אנגעפיהרט געווארען, די ארגאניזאציאן פון די פערשיעדענע קאמיטעס, די העכסט וויכטיגע ארבייט פון דער דזשענעראל פיקעט קאמיטע, זיגמאנ'ס ראלע אלס טשערמאן פון דער קאמיטע, די ציוויליזירטע און מענשליכע וועג אין וועלכע דיעזע קאמיטע האט בעהאנדעלט די הונדערטע סטרייק־ברעכער, די הילפע און שמיצע וואס איז געגעבען געווארען צו צעהנדליגע טויזענדער סטרייקערס, און דער ענדליכער זיעג, וועלכער האט אבגעשאפט די שרעקליכע שקלאפעריי אין קלאוק־טרייד — דיעזע, און פיעלע אנדערע אייגצעלהייטען מיט וועלכע דער אלגעמיינער עולם איז ניט געוועזען בעקאנט, האבען געעפענט די אויגען פון דער אונפארטייאישער דזשורי, זיי זאלען זעהען די ריכטיגע אורזאכען פון דער גרויזאמער קלאגע געגען די קלאוקמאכער.

די אנקלאגע האט איהר גאנצע קיים געשטיצט אויף זאגענאנטע „בעווייזע" פון א גענג פון צוויי־פעלהאפטע כאראקטערע. דער גרעסטער וואונדער אין דער קיים איז געוועזען, דאס די לייטע אין דעם אפיס פון דעם דיסטריקט אטוירני האבען ניט געזעהן פון אנפאנג אן, דאס די אלע געשיכטעס, וועלכע די חברה האבען זיי דערצעהלט זיינען געוועזען דורכאויס ליגען.

דער דיסטריקט אטוירני האט בעקומען צוויי ווארנונגען דאס די קיים האט קיין שום קראפט ניט — די ערשטע ווארנונג האט איהם געגעבען דזשאדזש בלאנשארד אין 1914, און די צווייטע דזשאדזש פארד לעצטען אויגוסט. ביידע ריכטער האבען געהייסען ארויסלאזען די אנגעקלאגטע" אויף בייל. אבער דער דיסטריקט אטוירני האט זיך ענטזאגט צו פאלגען די ווארנונגען, און האט ווייטער געפרעסט די קלאגע טראץ די פיעלע אפענע ווידערשפרעכונגען אין זיינע „בעווייזע".

* * *

דער איבערבליק פון דער קיים בקיצור דיעזע לעכערליכע קלאגע איז געגאנגען איבער די קעפ פון דריי מעמבערס פון דער יוניאן — מאריס זיגמאן, סאול מעטץ און מ. סטופניקער — זייט מארטש, 1914. אונטערדעסען זיינען צוויי פון דיעזע אנגעקלאגטע ערהויבען געווארען צו העכערע עמטער אין דער ארבייטער בעוועגונג — זיגמאן איז ערוועהלט געווארען אלס דזשענעראל סעקרעטער פון דער

STATEMENT OF THE OWNERSHIP, MANAGEMENT, CIRCULATION, ETC., required by the Act of August 24, 1912, of LADIES' GARMENT WORKER, published monthly at New York, N. Y., for October 1, 1915.

Editor, Benjamin Schlesinger, 32 Union Square, New York, N. Y.; Managing Editor, A. Rosebury, 32 Union Square, New York, N. Y.; Business Managers, None; Publishers, International Ladies' Garment Workers' Union, 32 Union Square, New York, N. Y.

Owners: International Ladies' Garment Workers' Union, 32 Union Square, New York, N. Y. Membership over 100,000. Benj. Schlesinger, President; Morris Sigman, Secretary-Treasurer.

Known bondholders, mortgagees, and other security holders, holding 1 per cent or more of total amount of bonds, mortgages, or other securities: None.

A. ROSEBURY, Managing Editor.

Sworn to and subscribed before me this First day of October, 1915.

CHARLES RIZZUTO,

(Seal) Notary Public, Kings Co., N. Y.

(My commission expires March 3, 1917.)

מיר ווילען דערמאָהנען אונזערע לאָקאַל סעקרעטערס

אין אנדערע לעזער, וועלכע שיקען אונז פון צייט צו צייט קאָרעספּאָנדענ-
ציעס און בעריכטען, אז דיעזע מוזען אנקומען אין אָפיס ניט שפּעטער
ווי דעם 15טען פון יעדען מאָנאט, זאָנסט קענען זיי אין לויפענדען נומער
ניט אריינגעהן. אויב איהר האָט וואָס צו שרייבען אנפאנג מאָנאט,
שרייבט עס אָן און שיקט עס גלייך צו. דאָס קען אָבער ניט געדרוקט
ווערען, ווען איהר שיקט דאָס וועלבע אויך אין אנדערע צייטונגען און עס
ווערט דאָרט געדרוקט פריהער.

Named shoes are frequently made in Non-Union factories

BOOT & SHOE WORKERS UNION — UNION STAMP — Factory

DO NOT BUY ANY SHOE

no matter what its name, unless it bears a plain and readable impression of this UNION STAMP

All shoes without the UNION STAMP are always Non-Union

Do not accept any excuse for absence of the UNION STAMP

BOOT AND SHOE WORKERS' UNION

246 Summer Street, Boston, Mass.

JOHN F. TOBIN, Pres. *CHAS. L. BAINE, Sec'y-Treas.*

זיי האָבען אויך געברענגט מיט האָס אויף דער יוניאָן וואָס האָט פון זיי דיעזע מאַכט צוגענומען.

נאָך דעם קלאָוקמאַכער סטרייק, אין 1911, איז דיעזע טונקעלע עלעמענטען געלונגען אַרומצוקלייבען אַרום זיך אַ קליינע גרופּע סקעבישע נשמות. אַ דעטעקטיוו־איידזשענט איז געווען זייער נאַטירליכער פיהרער. זיי האָבען צונויפגעלעגט זייערע פערדעמהערישע קעפּ און גענומען זוכען פּלענער ווי אַזוי די יוניאָן צו פאַרניכטען. זיי האָבען אין מאַנכע שעפּער אונזערע מעמבערס פערפאָלגט און זאָגאַר אָנגעגריפען. דער אומגליקליכער סכסוך אין דער יוניאָן גופא, אין 1913 און 1914, האָט דיעזע באַנדע געגעבען די געלעגענהייט אָנצוגעהן ווייטער מיט זייער ארבייט. זיי האָבען צום ערשטען גערוזיבט דעם נאָמען פון דער יוניאָן, דאַן האָבען זיי זיך גענומען בענוצען מיט דער לייבאָוויטץ טראַגעדיע. זיגמאַן, וויידינגער, סינגער און אשפּיז זיינען געווען אין האָלל דעם אָבענד, ווען די טראַגעדיע האָט פּאַסירט אויטסייד. דאָס איז פאַר דער חברה גענוג. זיי האָבען לייכט געקענט פאַבריצירען די איינצעלהייטען וואָס זאָלען זיך אריינפּאַסען אין דעם פאַלשען ראַם וואָס זיי האָבען אויפגעבוים.

דער בלבול איז קונציג אויסגעארביים געוואָרען און דער דיסטריקט אַטוירני איז אריינגעפאַלען אין נעץ. מיט די אינערליכע אנגעלעגענהייטען פון דער יוניאָן איז ער ניט געווען בעקאַנט; איז ער בעהרשט געוואָרען פון די אַלגעמיינע פאָראורטהיילע נעגען דער אָרגאַניזירטער ארבייטערשאַפט. אָבער די חברה איז געגאַנגען אַביסעל צו ווייט. זי האָט אין דעם בלבול אריינגעשלעפּט זאָולאָ, מעטץ סטופּניקער און האַלצער, וועלכע זיינען גאָר אין האָלל ניט געווען יענע נאַכט. דאָס אַליין האָט בעוויזען, ווי פאַלש די גאַנצע געשיכטע איז געווען.

* * *

די דזשורי דערקענט שנעל די ליגענס

אין אונזערע אייגענע רייהען זיינען אונזערע אַנגעקלאַגטע ברידער די גאַנצע צייט בעטראַכט געווען אַזוי אונשולדיג ווי נייגעבאָרענע קינדער. געצווייפעלט אין זייער אונשולד האָט מען אויטסייד, אין קרייזען וואו מען איז צו יוניאָנס אין אַלגעמיין ניט פריינדליך. קיין דירעקטע איבערצייגענדע בעווייזע האָט דער דיסטריקט אַטוירני ניט געהאַט, האָט ער דאָך געמוזט טהאָן עטוואָס אום רעכטפערטיגען דעם האָלסייל ארעסט פון יוניאָן בעאמטע און מעמבערס. נו, האָט ער פערשפּרייט אַלערליי בורא'דיגע געשיכטעס וועגען די ארעסטירטע. ער האָט זיי פערשפּרייט אין דער פּרעסע און די אַנגעקלאַגטע פאַקטיש „פער'משפט" אין דער פּרעסע נאָך איידער דער טרייעל האָט זיך אָנגעפאַנגען. פאַר דעם טייל פּרעסע, וואָס איז אַלעמאָל פיינדליך צו דער ארבייטער־בעוועגונג, זיינען דיעזע ווילדע מעשות געווען אַ קוואַל פון סענסיישאַנס, און די אונערפאַהרענע לעזער האָבען געגלויבט דאָס וואָס זיי האָבען געלייענט.

אונזערע לאָיערס, און ספּעציעל מאַרים הילקוויט אין זיין מייסטערהאַפטער ערעפנונגסרעדע און אין זיין מערקווירדיגען קרייז־פערהער, האָט צושאָסען דעם גאַנצען בנין פון ליגענס וואָס איז אויפגעשטעלט געוואָרען. די דזשורי פון צוועלף מענער, וואָס האָט געזוכט דעם אמת, האָט גאַנץ שנעל דערפיהלט די אַלע ליגענס וואָס די אַנקלאַגע האָט פאָרגעלייגט אַלס „בעווייזע".

„ניט שולדיג" — האָט דער פאָרמאַן פון דער דזשורי ערקלעהרט נאַכדעם, ווי די דזשורי האָט זיך בעראַטהען צוויי שטונדען — „ניט שולדיג" איז גלייך דורכגעפלויגען דורך דעם קאָורט זאַל, און דער ווערדיקט איז אויפגענאַפּט געוואָרען אויף די עלעקטרישע דראָטען און אין פאַנאַנדערגעטראָגען געוואָרען אין פיעלע טהיילען פון שטאָדט. די צוויי ווערטער זיינען ווידער און ווידער ווידערהאָלט געוואָרען מיט אונבעשרייבליכע פרייד פון פיעלע פריינד און סימפּאַטיזערס.

מיר גלויבען, דאָס זאָגאַר די אויטסיידער, וועלכע זיינען פערפיהרט געוואָרען דורך די ליגענס אין די צייטונגען, האָבען אָבגעאָטהעמט פריי, ווען די לעצטע שאָטענס פון פערדאַכט זיינען דורך דער דזשורי'ס ווערדיקט פערטריבען געוואָרען. דער ווערדיקט איז ניט בלויז אַ רייכוואַשונג פאַר אונזער יוניאָן, נור פאַר דער גאַנצער ארבייטער בעוועגונג.

מיר גראַטולירען פון טיעפען הארצען די דזשאָינט באָארד פון דער קלאָוקמאַכער יוניאָן און אונזערע אַכט ברידער, אַלעמען צוזאַמען, און יעדען בעזונדער, מיט דעם זיעג פון גערעכטיגקייט און וואַהרהייט. זיי האָבען געליטען פאַר אַ גרויסע זאַך. קרעדיט קומט אויך די לאָיערס— מאַרים הילקוויט, אבראַהאַם לעווי, דעם געווע־

אינטערנעשאַנאַל לוידיעס גארמענט וואָירקערס יוניאָן,׳ און מעטץ, אלס פרעזידענט פון די פעראייניגטע אידישע געווערקשאַפטען ווי אויך אלס מענעדזשער פון דער קלאָוק פרעסערס יוניאָן, לאָקאל 35.

אין מאי 1915 האָט דער דיסטריקט אטוירני די דריי ברידער אונזערע ווירער אינדרייטעט און האָט דערצו ארעסטירט אויף דער זעלבער קלאַגע נאָך פיער מעמבערס און איין געוועזענעם מעמבער פון דער יוניאָן, נעמליך: דזשוליוס וואולף, אָרגאַנייזער פון דער ידזשאָנט באָארד; אבי. ווירינגער, מאקס סינגער, לואיס האַלצער און מ. אשפיז. דער מיט וואָס ער האָט די פריהערדיגע אָנגעקלאָגטע ווירער אינדרייטעט און דערמיט וואָס ער האָט אריינגעצויגען נאָך מעמבערס אין דער קלאַגע און האָט אויך אינדרייטעט אַנדערע יוניאָן־פיהרער אויף קלענערע קלאַגעס, האָט דער דיסטריקט אטוירני געמאַכט אַן איינדרוק אויף דעם אַלגעמיינעם עולם, דאָס זיין קייס געגען דער יוניאָן איז זייט פאַר׳איאהרען פיעל פערשטאַרקט געוואָרען. אין דער אמת׳ן איז דאָס געוועזען א שטיק הפקר־ארבייט און א פערברעכען געגען אונשולדיגע מענשען. איינער פון די אָנגעקלאָגטע, לואיס האַלצער, איז פון דזשאָרזש טאָמפקינס בעפרייט געוואָרען נאָך איידער דער טריעל האָט זיך אָנגעפאַנגען. עס איז ניט געווען קיין ברעקעל בעווייזע וואָס זאָל בערעכטיגען זיין אינדרייטמענט און זיין ארעסט אין די טומס.

די לעבערליכקייט פון דער גאַנצער קלאַגע האָט מען געקענט זעהען פון א פאַסירונג, וואָס האָט די אָנקלאַגע שרעקליך געמוזט ערנידעריגען און קריינקען. מיר האָבען אין זינען די בעפרייאונג פון סאול מעטץ און דזשוליוס וואָלף צוויי טעג איידער די קייס איז געגאַנגען צו דער דזשורי. אסיסטענט דיסטריקט אטוירני רעלעהאַנטי האָט טרויעריגערהייד צוגעגעבען דאָס געגען די צוויי איז קיין שום בעווייזע ניט געווען. אויב אזוי, פרעגט זיך, פאַרוואָס האָט דער דיסטריקט אטוירני געהאַלטען מעטץ׳ן צוויי און צוואַנציג וואָכען און וואָלף׳ן פערצעהן וואָכען איינגעשפאַרט אין די טומס? איז דעם דיסטריקט אטוירני׳ס טעטע אזוי אונזיסענד, דאָס זיי קענען ניט אונטערשיידען צווישען אמת און שקר? אויב אזוי, קען דאָך יעדער נידערטרעכטיגער יונג ארויפוואַרפען א בלבול אויף א גוטען ערליכען בירגער און איהם אריינשלייפען אין פריזאָן אום פון איהם געלד אויסצופרעסען אדער ראַכע צו נעהמען!

* * *

די גרונד אורזאַכע פון דער פארשווערונג

יע, מיר ווייסען, דאָס די גרענד דזשורי האָט די אינדרייטמענטס ארויסגעגעבען, אָבער די „מינוטס“ פון דער גרענד דזשורי זיינען געווען א שרעקליכער מיש־מאַש. אויף דעם גרונד פון די צונויפגעשטוקעוועטע, אונגעלומפערטע מַעֲשׂוֹת אין די „מינוטס“ האָבען דאָך די צוויי ריכטער, בלאַנשארד און פאָרד, ארויסגעלאָזען די אָנגעקלאָגטע אויף בייל. עס איז שוין אונז איצטער קיין וואונדער ניט, וואָס דער דיסטריקט אטוירני האָט אזוי ביטער געקעמפט געגען דעם, אז מען זאָל ערלויבען די לאָיערס פון דער יוניאָן דורכצולעזען דיזע „מינוטס“. ער האָט גאַנץ גוט פערשטאַנען, אז ווען מען וועט די „מינוטס“ פאַנאַנדערצליעדערען, וועט די גאַנצע קייס צופאַלען פון זיך. עס איז דאָ בלויז איין ערקלעהרונג אויף דעם, וואָס דעם דיסטריקט אטוירני איז געלונגען צו זוירקען אויף דער גרענד דזשורי זי זאָל די אינדרייטמענטס ארויסגעבען. דער וואָס האָט די גאַנצע קייס געניי אויסגעשטודירט מוז קומען צום בעשלוס, דאָס — די לייטע וואָס קאָנטראָלירען דעם דיסטריקט אטוירני׳ס אָפפיס, זיינען אָנגעפילט מיט גארישע פאָראורטהיילע געגען ארגאַניזירטע ארבייטער.

וואָס מען זאָל ניט זאָגען, קען מען ניט אָבלייקענען דאָס די קייס איז דער דירעקטער רעזולטאַט פון דעם ריזיגען קאַמפף אין 1910. ער איז אויפגעהעצט געוואָרען דורך די לייטע וואָס העלפען קאַפּיטאַל אין זיין קאַמפף צו בעזיגען ארבייט. פאַרהעטהער און פּראָוואָקאַטאָרען האָבען אין דעם געהיימען טויט פון לייבאָוויטץ׳ן געזעהן א געלעגענהייט זיך אָבצורעכנען מיט געוויסע יוניאָן־מענשען, וועלכע האָבען אויפגערעקט זייער אמת׳ן געשטאַלט. די קלאָוקמאַכער יוניאָן האָט זיך ערוואָרבען צופיעל מאַכט און א צו גוטען נאָמען פאַר דיזע שמוציגע נפשות. עס זיינען אויך געווען געוויסע קליינע באָסעלאָך, וועלכע האָבען געברענט מיט צאָרן, זוען זיי האָבען געמוזט זיך אונטערגעבען דער יוניאָן. געוועזענע הענד־פרעסערס און סוב־קאָנטראַקטאָרס האָבען געביינקט נאָך די „גאָלדענע“ צייטען פאַר׳ן סטרייק, ווען זיי האָבען געשונדען די פעל פון זייערע ארבייטער, און

זיי האָבען אויך געברענגט מיט האַס אויף דער יוניאָן וואָס האָט פון זיי דיעזע מאַכט צוגענומען.

נאָך דעם קלאָוקמאַכער סטרייק, אין 1911, איז דיעזע טונקעלע עלעמענטען געלונגען ארומצוקלייבען ארום זיך א קליינע גרופּע סקעבישע נשמות. א דעטעקטיוו איידזשענט איז געווען זייער נאַטירליכער פיהרער. זיי האָבען צונויפגעלענט זייערע פערדעטהערישע קעפּ און גענומען זוכען פּלענער ווי אזוי די יוניאָן צו פאַרניכטען. זיי האָבען אין מאַנכע שעפּער אונזערע מעמבערס פערפאָלגט און זשאַר אַנגעגריפען. דער אומגליקליכער סכסוך אין דער יוניאָן גופא, אין 1913 און 1914, האָט דיעזע באַנדע געגעבען די געלעגענהייט אַנצוגעהן ווייטער מיט זייער ארבייט. זיי האָבען צום ערשטען גערויבט דעם נאָמען פון דער יוניאָן, דאַן האָבען זיי זיך גענומען בענוצען מיט דער לייבאָוויטש טראַגעדיע. זיגמאַן, ווידינגער, סיגנער און אשפּיז זיינען געווען אין האָלל דעם אבענד, ווען די טראַגעדיע האָט פּאַסירט אויטסייד. דאָס איז פאַר דער חברה געווען גענוג. זיי האָבען לייכט געקענט פאַבריצירען די איינצעלהייטען וואָס זאָלען זיך אריינפּאַסען אין דעם פאַלשען ראַם וואָס זיי האָבען אויפגעבויט.

דער בלבול איז קונציג אויסגעארבייט געוואָרען און דער דיסטריקט אַטוירני איז אריינגעפאַלען אין נעץ. מיט די אינערליכע אנגעלעגענהייטען פון דער יוניאָן איז ער ניט געווען בעקאַנט; איז ער בעהרשט געוואָרען פון די אַלגעמיינע פאָראורטהיילע געגען דער אָרגאַניזירטער ארבייטערשאַפט. אָבער די חברה איז געגאַנגען אביסעל צו ווייט. זי האָט אין דעם בלבול אריינגעשלעפּט וואולף, מעטץ סטופּניקער און האלצער, וועלכע זיינען גאָר אין האָלל ניט געווען יענע נאַכט. דאָס אליין האָט בעוויזען, ווי פאַלש די גאַנצע געשיכטע איז געווען.

* * *

די דזשורי דערקענט שנעל די ליגענס

אין אונזערע איינענע רייהען זיינען אונזערע אַנגעקלאַגטע ברידער די גאַנצע צייט בעטראַכט געווען אזוי אונשולדיג ווי נייגעבאָרענע קינדער. געצווייפעלט אין זייער אונשולד האָט מען אויטסייד, אין קרייזען וואו מען איז צו יוניאָנס אין אַלגעמיין ניט פריינדליך. קיין דירעקטע איבערצייגענדע בעווייזע האָט דער דיסטריקט אַטוירני ניט געהאַט, האָט ער דאָך גענומען טהאָן עטוואָס אום רעכטצופערטיגען דעם האָלסייל ארעסט פון יוניאָן בעאַמטע און מעמבערס. נו, האָט ער פערשפּרייט אַלערליי מורא'דיגע געשיכטעס וועגען די ארעסטירטע. ער האָט זיי פערשפּרייט אין דער פּרעסע און די אַנגעקלאַגטע פאַקטיש „פער'משפּט" אין דער פּרעסע נאָך איידער דער טריעל האָט זיך אָנגעפאַנגען. פאַר דעם טייל פּרעסע, וואָס איז אַלעמאָל פיינדליך צו דער ארבייטער־בעוועגונג, זיינען דיעזע ווילדע מעשות געווען א קוואַל פון סענסיישאַנס, און די אונערפאַהרענע לעזער האָבען געגלויבט דאָס וואָס זיי האָבען געלייענט.

אונזערע לאָיערס, און ספּעציעל מאררים הילקוויט אין זיין מייסטערהאַפטער ערעפנונגסרעדע און אין זיין מערקווירדיגען קרייז־פערהער, האָט צושאָסען דעם גאַנצען בנין פון ליגענס וואָס איז אויפגעשטעלט געוואָרען. די דזשורי פון צוועלף מענער, וואָס האָט געזוכט דעם אמת, האָט גאַנץ שנעל דערפיהלט די אַלע ליגענס וואָס די אַנקלאַגע האָט פאָרגעלייגט אלס „בעווייזע".

„ניט שולדיג" — האָט דער פאָרמאַן פון דער דזשורי ערקלעהרט נאַכדעם, ווי די דזשורי האָט זיך בעראַטהען צוויי שטונדען — „ניט שולדיג" איז גלייך דורכגעפלויגען דורך דעם קאָורט זאַל, און דער ווערדיקט איז אויפגעכאַפּט געוואָרען אויף די עלעקטרישע דראָטען און אין פאַנאַנדערגעטראָגען געוואָרען אין פיעלע טהיילען פון שטאָדט. די צוויי ווערטער זיינען ווידער און ווידערהאָלט געוואָרען מיט אונבעשרייבליכע פרייד פון פיעלע פריינד און סימפּאַטייזערס.

מיר גלויבען, דאָס זשאַר די אויטסיידער, וועלכע זיינען פערפיהרט געוואָרען דורך די ליגענס אין די צייטונגען, האָבען אָבגעאָטהעמט פריי, ווען די לעצטע שאָטענס פון פערדאַכט זיינען דורך דער דזשורי'ס ווערדיקט פערטריבען געוואָרען. דער ווערדיקט איז ניט בלויז א רייכוואַשונג פאַר אונזער יוניאָן, נור פאַר דער גאַנצער ארבייטער בעוועגונג.

מיר גראַטולירען פון טיעפען הארצען די דזשאָינט באָארד פון דער קלאָוקמאַכער יוניאָן און אונזערע אַכט ברידער, אַלעמען צוזאַמען, און יעדען בעזונדער, מיט דעם זיעג פון גערעכטיגקייט און וואָרהייט. זיי האָבען געליטען פאַר א גרויסע זאַך. קרעדיט קומט אויך די לאָיערס — מאררים הילקוויט, אבראַהאַם ליוויי, דעם געוועז־

אינטערנעשאַנאַל לײדיעס גאַרמענט װאָרקערס יוניאָן, און מעטז, אַלס פּרעזידענט פון די פעראײניגטע אידישע געװערקשאַפטען װי אויך אַלס מענעדזשער פון דער קלאָוק פּרעסערס יוניאָן, לאָקאַל 35.

אין מאַי 1915 האָט דער דיסטריקט אַטורני די דרײ בריעדער אונזערע װידער אינדײטעט און האָט דערצו אַרעסטירט אויף דער זעלבער קלאַגע נאָך פיער מעמבערס און אײן געװעזענעם מעמבער פון דער יוניאָן, נעמליך: דזשוליוס װאָלף, אָרגאַנײזער פון דער דזשאָינט באָארד; אַב. װײדינגער, מאַקס סינגער, לואיס האָלצער און מ. אשפיז. דער מיט װאָס ער האָט די פריהערדיגע אַנגעקלאַגטע װידער אינדײטעט און דערמיט װאָס ער האָט אַרײנגעצױגען נאָך מעמבערס אין דער קלאַגע און האָט אויך אינדײטעט אַנדערע יוניאָן־פיהרער אויף קלענערע קלאַגעס, האָט דער דיסטריקט אַטורני געמאַכט אַן אײנדרוק אויף דעם אַלגעמײנעם עולם, דאָס זײן קײס געגען דער יוניאָן איז זײט פאַר־אַ־יאָהרען פיעל פערשטאַרקט געװאָרען. אין דער אמת'ן איז דאָס געװען אַ שטיק הפקר־אַרבײט און אַ פערברעכען געגען אונשולדיגע מענשען. אײנער פון די אַנגעקלאַגטע, לואיס האָלצער, איז פון דזשאָרדזש מאַספּינס בעפרײט געװאָרען נאָך אײדער דער טרײעל האָט זיך אַנגעפאַנגען. עס איז ניט געװען קײן ברעקעל בעװײזע װאָס זאָל בערעכטיגען זײן אינדײטמענט און זײן אַרעסט אין די טומס.

די לעבערליכקײט פון דער גאַנצער קלאַגע האָט מען געקענט זעהען פון אַ פּאַסירונג, װאָס האָט די אַנקלאַגע שרעקליך געמוזט ערנידעריגען און קרײנקען. מיר האָבען אין זינען די בעפרײאונג פון סאַול מעטץ און דזשוליוס װאָלף צװײ טעג אײדער די קײס איז געגאַנגען צו דער דזשורי. אַסיסטענט דיסטריקט אַטורני דעלעהאַנטי האָט פרײװיליג צוגעגעבען דאָס געגען די צװײ איז קײן שום בעװײזע ניט געװען. אויב אַזוי, פרעגט זיך, פאַרװאָס האָט דער דיסטריקט אַטורני געהאַלטען מעטץ'ן צװײ און צװאַנציג װאָכען און װאָלף'ן פערצעהן װאָכען אײנגעשפּאַרט אין די טומס? איז דעם דיסטריקט אַטורני'ס סטעף אַזױ אונגװיסענד, דאָס זײ קענען ניט אונטערשײדען צװישען אמת און שקר? אויב אַזױ, קען דאָך יעדער ניעדערטרעכטיגער יונג אַרױסװאַרפען אַ בלבול אויף אַ גוטען עהרליכען בירגער און איהם אַרײנשלײ־דערן אין פּריזאָן אום פון איהם געלד אויסצופּרעסען אָדער ראַכע צו נעהמען!

* * *

די גרונד'אורזאַכע פון דער פערשװערונג

יע, מיר װײסען, דאָס די גרענד דזשורי האָט די אינדײטמענטס אַרױסגעגעבען, אָבער די „מינוטס" פון דער גרענד דזשורי זײנען געװען אַ שרעקליכער מיש־מאַש. אויף דעם גרונד פון די צונױפגעשטופּעװעטע, אונגעלומפּערטע מעשות אין די „מינוטס" האָבען דאָך די צװײ ריכטער, בלאַנשאַרד און פאָרד, אַרױסגעלאָזען די אַנגעקלאַגטע אויף בײל. עס איז שױן אונז איצטער קײן װאונדער ניט, װאָס דער דיסטריקט אַטורני האָט אַזױ ביטער געקעמפּט געגען דעם, אַז מען זאָל ערלױבען די לאָיערס פון דער יוניאָן דורכצולעזען דיעזע „מינוטס". ער האָט גאַנץ גוט פערשטאַנען, אַז װען מען װעט די „מינוטס" פּאַנאַנדערגליעדערן, װעט די גאַנצע קײס צופאַלען פון זיך. עס איז דאָ בלױז אײן ערקלעהרונג אויף דעם, װאָס דעם דיסטריקט אַטורני איז געלונגען צו װירקען אויף דער גרענד דזשורי זי זאָל די אינדײטמענטס אַרױסגעבען. דער װאָס האָט די גאַנצע קײס געגוי אויסגעשטודירט מוז קומען צום בעשלוס, דאָס — די לײטע װאָס קאָנטראָלירען דעם דיסטריקט אַטורני'ס אָפיס, זײנען אַנגעפילט מיט נארישע פאָראורטהײלע געגען אָרגאַניזירטע אַרבײטער.

װאָס מען זאָל ניט זאָגען, קען מען ניט אָבלײקענען דאָס די קײס איז דער דירעקטער רעזולטאַט פון דעם ריזיגען קאַמף אין 1910. ער איז אויסגעהעצט געװאָרען דורך די לײטע װאָס העלפען קאַפּיטאַל אין זײן קאַמף צו בערױבען אַרבײט. פאַרזעטהער און פראָװאָקאַטאָרען האָבען אין דעם געהײמען טויט פון לײבאָװיטץ'ן געזעהן אַ געלעגענהײט זיך אָבצורעכנען מיט געװיסע יוניאָן־מענשען, װעלכע האָבען אויפגעדעקט זײער אמת'ן געשטאַלט. די קלאָוקמאַכער יוניאָן האָט זיך ערװאָרבען צופיעל מאַכט און אַ צו גוטען נאָמען פאַר דיעזע שמוציגע נפשות. עס זײנען אויך געװען געגנער קלײנע באָסעלאַך, װעלכע האָבען געברענט מיט צאָרן, װען זײ האָבען געמוזט זיך אונטערגעבען דער יוניאָן. געװעזענע העד־פּרעסערס און סוב־קאָנטראַקטאָרס האָבען געבענקט נאָך די „גאָלדענע" צײטען פאַר'ן סטרײק, װען זײ האָבען געשונדען די פעל פון זײערע אַרבײטער, און

פון זייער פינסטערן פּלאַן — די יוניאָן צו פעראַריטען. אָבער מיר מוזען זיי בעווייזען, דאָס מיר זיינען גרייט זיי צו בעקעמפּפען, מעג עס קאָסטען אונז אונזער לעצטען דאָלאַר. אונזער יוניאָן מוז בעצאָהלען פאַר דעם טרייעל וואָס האָט זיך ערשט געענדיגט און זי מוז האָבען געלד אויף די נעכסטע טרייעלס.

עס איז די פּפליכט פון אַלע מעמבערס פון אַלע לאָקאַלס צו בעצאָהלען די אַססעססמענטס. און די אַקטיווע מעמבערס און די שאַפּ־טשערלייטע מוזען אויסטראַכטען נייע מעטהאָדען ווי אַזוי צו קאָלעקטען פאָנדס. לייגט ניט אָב דיעזע פּפליכט. גיט אייער חלק צום פערטהיידיגונגס־פאָנד גלייך היינט.

* * *

די אַמעריקאַנער ארבייטער־בעוועגונג שטעהט מיט אונז

אין דער צרה, וואָס די יוניאָן האָט דורכגעמאַכט דיעזען יאָהר, איז די גאַנצע אַמעריקאַנער ארבייטער־בעוועגונג געשטאַנען אויף אונזער זייט.

די אַמעריקאַן פעדערײשאָן אָוו לייבאָר האָט, דורך איהר פּרעזידענט סעמועל גאָמפּערס, אונז געגעבען גרויסע מאָראַלע שטיצע אין דעם סכסוך וואָס מיר האָבען געהאַט מיט די מאַנופעקטשורערס, און האָט אויך אַרויסגעוויזען גרויס סימפּאַטהיע צו אונזער אָרגאַניזאַציאָן אין דעם טרייעל פון אונזערע בעאַמטע און מעמבערס. מיר ווילען אין דיעזע צייל(ע)ן אויסדריקען אונזער דאַנקבאַרקייט צו די אַלע נאַציאָנאַלע, אינטערנאַציאָנאַלע און לאָקאַלע יוניאָנס, וועלכע האָבען זיך אָבגערופען אויף אונזער אַפּיעל פאַר מאָראַלע און פינאַנציעלע שטיצע. זיי האָבען אַרויסגעוויזען די ברידערליכקייט און די סאָלידאַריטעט אָהן וועלכע דער טרייד־יוניאָניזם איז אונמעגליך.

דער אַפּיעל, וואָס מיר האָבען אָבגעדרוקט אין אונזער לעצטען נומער, איז ניט געווען א געוועהנליכער רוף נאָך הילפע. דורך געוועהנליכע פערבערייטונגען איז עס אונמעגליך געווען צו זיין גרייט אין אַזאַ געפעהרליכע סיטואַציאָן. ניט בלויז אונזער איינענע יוניאָן, נור די גאַנצע ארבייטער־בעוועגונג האָט געפיהלט די פּירכטליכע אַטאַקע פון אונזערע פיינד. דאָס וואָס אונז איז געלונגען צוריקצושטויסען די אַטאַקע, בעווייזט, ווי גרויס עס איז די ענערגיע, די איבערגעבענהייט פון אונזערע פיהרער און די טריייהייט פון אונזערע מעמבערס. ווען מיר וואָלטען זאָנאַר געהאַט מעהר מיטלען, וואָלטען מיר ניט געקענט שטעהן אַליין אין דיעזע שטונדע פון דעם גרויסען טרייעל. צוליעב די סלעק־סיזאָנס און די שלעכטע צייטען, האָבען מיר ווירקליך געהאַט בעשריינקטע געלד מיטלען ווען דער אָנגריף אויף אונז איז געמאַכט געוואָרען.

מיר אַפּעלירען איצט נאָך א מאָל צו אַלע נאַציאָנאַלע, אינטערנאַציאָנאַלע און לאָקאַלע יוניאָנס צו שטעהן מיט אונז אין דיעזען קאַמפּף ביז'ן סוף. אונזער ענדליכער זיעג איבער די שוואַרצע נשמות וואָס שטעהען נעגען אונז, וועט אין א גרויסע מאָס זיין א זיעג פאַר דער גאַנצער ארבייטער־בעוועגונג אין דעם גאַנצען לאַנד.

* * *

רעזיגנאַציאָן פון ברודער זיגמאַן

עס טהוט אונז הערצליך לייד בעקאַנט צו מאַכען, אַז ברודער זיגמאַן האָט רעזיגנירט זיין אַמט אַלס דזשענעראַל סעקרעטער־טרעזשורער פון דער אינטערנעשאָנאַל לײדיס גאַרמענט וואָירקערס יוניאָן. די אורזאַכען וואָס האָבען איהם געבראַכט אַריינצוגעבען זיין רעזיגנאַציאָן נאָך מיט א יאָהר צוריק, ווערען געטרײַ אָנגעגעבען אין זיין בריעף, וואָס דער לעזער וועט געפינען אויף אַן אַנדער אָרט.

אָבוואָהל ברודער זיגמאַן בעציהט זיך צו זיינע לעצטע פּיינליכע ערפאַהרונג אין בלויז עטליכע ווערטער, דאָך וועט יעדער קלאָר פערשטעהן, אַז די אונגעהויערע פיזישע און גייסטיגע אָנשטריינגונג פון זיצען מאָנאַטען לאַנג אין די טומס, האָט געמאַכט זיין רעזיגנאַציאָן אונפערמיידליך. ער פיהלט זיך צובראָכען אין געזונד און איז איצט ניט אימשטאַנד צו ערפילען מיט זיין געוועהנליכער ענערגיע די וויכטיגע פּפליכטען און טראָגען די גרויסע פעראַנטוואָרטליכקייט פון זיין אַמט. ער נויטיגט זיך אין א לאַנגע ערהאָלונג און רוהע. און אַזוי ווי די צייט איז דער בעסטער דאָקטאָר און די נאַטור האָט א וואונדערבאַרע קראַפט צו בענייען דאָס געזונד, זיינען מיר זיכער, אַז ברודער זיגמאַן'ס אָבוועזענהייט פון טהעטיגקייט אין דער יוניאָן איז בלויז אויף א צייט, און אַז ער וועט אין גיכען ווערען פאָלשטענדיג געזונד און זיך אומקעהרען צו אונזער בעוועגונג.

ברודער זיגמאַן איז אין דער ארבייטער בעוועגונג שוין זייט 13־14 יאָהר. אין פערלויף פון דיעזע יאָהרען האָט ער ענטהוזיאַסטיש געאַרבייט צו ערהויבען די עקאָנאָמישע און סאָ־

זענעם ריכטער אלקאט, דזשיקאב הילקװיט און הענרי ז. אונגאר — פאר די פעהיגקײט מיט װעלכע זײ האבען הי קײס צוגעגרײט און געפיהרט. דער „פארװערטס" האט געלײסטעט ספעציעלע „און אונשעצבארע דיענסטע. דער רעדאקטאר פון „פארװערטס", אב. קאהאן, איז אין קאורט געװען יעדען טאג פון טרײעל און האט פערזענליך געשריעבען בעריכטען פון די קאורט־פערהאנדלונגען. די אלגעמײנע אידישע פרעסע האט ארױסגעצײגט סימפאטהי אין דער צײט פון טרײעל. מיר זײנען אויך דאנקבאר פאר די דיענסטע װאס די „קאלל" האט אונז געשענקט. זי איז געװען די אײנציגע ענגלישע צײטונג, װאס האט געדרוקט יעדען טאג פולע רעפארטס. די ניו יארקער „פאלקסצײטונג" און אונזערע װעכענטליכע ארבײטער צײטונגען האבען געטהאן זײער פולע פפליכט און פערדיענען אונזער דאנקבארקײט.

* * *

אונזער נעקסטע אויפגאבע

װעהרענד מיר פרעהען זיך מיט אונזער זיעג, טארען מיר ניט פערגעסען, אז עס זײנען פאראן נאך אינדײסטמענטס געגען א צאהל פון אונזערע מעמבערס און בעאמטע.

אונזערע בעאמטע און מעמבערס זײנען גאנץ רוהיג װעגען די טרײעלס װאס זײ װעלען מוזען דורכמאכען. זײ פיהלען דאס גערעכטיגקײט װעט װידער זיעגען און דאס די פלענער פון די געדונגענע שלעגער און בעװאוסטע פערברעכער, װעלען צונאגנען װערען אין דער ליכט פון אמת. די גאנצע װעלט װײס, דאס פראפעסיאנעלע סטרײק־ברעכער און גענגסטערס זײנען אײנס און דאס זעלבע. יוניאנס ברויכען ניט די הילפע פון דיעזע דיענער פון קאפיטאל. די מאכט פון יוניאנס בעשטעהט אין זײער אײניגקײט און סאלידאריטעט. אבער די קלײנע אויסבײטער, װעלכע זײנען צו שװאך צו קעמפפען אפען געגען אונזערע גוט ארגאניזירטע יוניאנס, האבען ערפונדען א נײע מעטאדע װי אזױ אבצורעכענען זיך מיט יוניאן־פיהרערס און בעאמטע. אין צײט פון סטרײקס דינגען זײ גענגסטערס צו שלאגען די סטרײקערס און פיקעטס, דאן קעהרען זיך די גענגסטערס אום און טרײען צו בלעקמײלען די יוניאן און די בעאמטע.

די „בעװײזע" פון די גענגסטערס אויף װעלכע די אלע אינדײטמענטס שטיצען זיך, זײנען פון װעלבען סארט װי די „בעװײזע" דורך װעלכע דער דיסטריקט אטוירני האט געטרײט צו שיקען עהרליכע אונשולדיגע מענשען צום עלעקטרישען טשער. זײ שטאמען פון די ערגסטע שונאים פון דער ארבײטער בעװעגונג. און דער זאס האט נור אויגען, קען אין דיעזע אינדײטמענטס בעמערקען די פעראײניגטע שװארצע נשמות פון פאליטיקס און קאפיטאל געגען דער ארבײטער בעװעגונג. א בעװאוסטער גענגסטער, װעלכער איז יאהרען לאנג געװען דער ליעבלינג פון די קארופטעסטע פאליטישענס, װעט עס זײן דער הויפט עדות געגען אונזערע אײנפערטרויטע בעאמטע, און ער װעט עס אויפטרעטען גראדע געגען דיעזע בעאמטע אונזערע, װעלכע האבען אם מײסטענס דער׳צערנט די ערגסטע שקלאפען־טרײבער. קארופטע פאליטישענס זעהען אין דעם װאוקס פון דער ארבײטער־בעװעגונג אויף דער איסט־סײד א געפאהר פאר זײער מאכט. זײ װײסען דאס אויב די בעװעגונג װעט װאקסען מעהר און מעהר, װעט מוזען א סוף נעהמען צו זײער קארופטע הערשאפט.

האבען זיך דאס דיעזע פאליטישענס פערבונדען מיט די חברה פון דער אונטערװעלט און צוזאמען האפען זײ די יוניאן צו פערניכטען. נאטירליך פאר זײער צװעק איז עס העכסט נײטליך צו מאכען אונזערע פיהרער א נאמען אין דער װעלט אלס פערברעכער. דער טרײעל, װאס האט זיך ערשט געענדיגט, האט קלאהר בעװיזען, דאס יעדע געשיכטע װי לעכערליך זי זאל ניט זײן, אויב זי איז נור געציעלט געגען א יוניאן, װערט מיט פרײד אויפגענומען אין דעם דיסטריקט אטוירני׳ס אפיס.

* * *

העלפט דעם פערטהיידיגונגס־פאנד היינט!

דער אמת און די גערעכטיגקײט װעלען זיעגען װידער אזױ װי זײ האבען געזיעגט לעצטען מאנאט. אבער אום צו קענען בעקעמפפען די בלבולים פון פײנד, מוז מען האבען די מאטעריעלע מעגליכקײטען, מען מוז האבען געלד.

די אלע טרײעלס װעלען אבקאסטען דער יוניאן א פערמעגען, און דאס איז דער שװאכסטער פונקט אין אונזער פאנצער. ביז איצטער איז עס אונזערע פײנד ניט געלונגען צו שעדיגען דעם נאמען פון דער יוניאן, אבער זײ איז יע געלונגען ארױסצוציהען גרויסע סומען געלד פון אונזער קאסע. דאס איז געװיס א טהײל

עקאנאמישע שטערונגען וואס די איראפעאישע מלחמה האט פעראורזאכט.

אמאל, ווען עס פלעגט זיך מאכען א קריזיס אין לאנד, פלעגען די יוניאנס פערלירען א סך מעמבערס. די פיהרער פלעגען דאן אלע זייערע כחות מוזען אנשטריינגען איינצוהאלטען די מעמבערס אין די ארגאניזאציאנען. אין אזוינע צייטען ווערען געוועהנליך די באסעס ביזי מיט דריקען די ארבייטער. זיי ווייסען, אז דער מארקעט פון ארבייט איז איבערפילט און זיי ווילען די געלעגענהייט אויסנוצען. פאראיאהרען אבער האבען די ארבייטער אנגעהאלטען זייערע קאנדישאנס טראץ די שלעכטע צייט. נאכמעהר, אלע וויכטיגע ארגאניזאציאנען האבען נאך אין דער צייט געמאכט א פערזוך די רייהען זייערע צו פערשטארקען און די קאנדישאנס צו פערבעסערן, און זיי האבען געהאט, מעהר אדער ווייניגער ערפאלג.

ארבייטער פערשטעהען איצטער ווי טהייער צו האלטען זייערע ארגאניזאציאנען. זיי פיהלען, אז די יוניאן איז זייער הויפט שטיצע און הויפט שוץ אין לעבען. דיעזער פראגרעס אין דעם ארבייטער'ס איבערצייגונג וועט אויך מיטבריינגען דאס די יוניאנס זאלען וואקסען אין צאהל און דאס די ארבייטער זאלען יערען יאהר פערבעסערן זייער לאגע. דער „דריי מילליאן מארק", וואס די אמעריקאן פעדערישאן אוו לייבאר זוכט צו דערגרייכען, איז ניט אזוי ווייט פון איהר.

* * *

פריערנס אויסזיכטען אין די אינטערעסען פון די ארבייטער

די קאנוועגשאן פון דער אמעריקאן פעדערישאן אוו לייבאר דיעזען יאהר, איז וויכטיג צוליעב נאך אן אורזאכע — דער פאקט, דאס מען קען ערווארטען, אז אין יוראפ וועט אין גיכען שלום געשלאסען ווערען צווישען די קריעגערישע לענדער. מען דארף ניט זיין קיין גרויסער פאליטיקער צו בעמערקען, דאס די לענדער ווייזען ארויס סימנים פון מיעדקייט. נור דורך א נס ווען די פעלקער קענען מלחמה האלטען נאך א יאהר אויף אזא פערצווייפעלטען שטייגער ווי זיי פיהרען די מלחמה איצטער.

די ענדע זעהט זיך נאך מארלייפיג ניט קלאהר פאר די אויגען, אבער מען קען ניט וויסען ווי שנעל דער סוף וועט דאך קומען. די פאסירונגען אין יוראפ געהען מיט א וואונדערבארע גיכקייט.

די פילאדעלפיער קאנווענשאן האט אנגענומען א רעזאלוציאן, וואס גיט דעם עקזעקוטיוו קאונסיל דאס רעכט צונויפצורופען א מיטינג פון די פארשטעהער פון ארגאניזירטע ארבייטער פון פערשיעדענע פעלקער אין דער צייט און אין דעם פלאץ וואו דער פריעדענס־קאנגרעס וועט אבגעהאלטען ווערען. דער צוועק פון דעם מיטינג זאל זיין — צו נעהמען אזעלכע שריטע, וועלכע וועלען העלפען צוריקבריינגען ברידערליכע בעציהונגען און וועלכע וועלען שיצען די אינטערעסען פון די ארבייטער. מעגליך דאס דיעזער מיטינג וועט מוזען אבגעהאלטען ווערען בעפאר די נעקסטע קאנווענשאן פון דער א. פ. או ל. און פערשיעדענע וויכטיגע פראגען וועלען מוזען געלייזט ווערען.

די מלחמה האט פעראורזאכט א גרויסע צאהל אינדוסטריעלע און פאליטישע ענדערונגען, אויך פיעלע ענדערונגען אין דער ארט און ווייזע פון דענקען. דער וויכטיגסטער געדאנק וואס דיעזע מלחמה האט געמוזט אריינבריינגען אין די קעפ פון די ארבייטער איז, דאס אהן די מיטווירקונג פון די ארבייטער וואלט עס אונמעגליך געווען די מלחמה צו פיהרען.

ווען מען וועט נעהמען צוריק אויפבויען די פער'חרוב'טע לענדער נאך דער מלחמה, וועט מען אויך מוזען האבען די מיטווירקונג פון ארבייט. ארבייט וועט אויפגעפאדערט ווערען צו טהאן אלעס אין איהרע כחות צוריק אויפצובויען די אינדוסטריען פון דער וועלט. און דארום איז עס נויטיג דאס די ארבייטער זאלען זיין גרייט צו פאדערן און בעשטעהן אויף זייערע רעכטע. אין פערגאנגענע צייטען האט עס געוועהנליך פאסירט, דאס נאך מלחמות פלעגען די ארבייטער אונטערדריקט ווערען און די באסעס אבלעקען א פעטע ביינדעל. איצטער זיינען אבער די ארבייטער מעהר אויפגעקלעהרט. אין דער צייט פון מלחמה זאגאר האבען די ארבייטער זייער שטעלונג ניט פערלארען. ספעציעל איז דאס דער פאל געווען אין ענגלאנד. א נייער פאקטאר איז אריינגעבראכט געווארען אין דעם אינדוסטריעלען לעבען — די פרויען זיינען אריין אין די טריידס, וואס זיינען בעפאר אין גאנצען פערנומען געווען פון מענער, און זיי קריגען גלייך בעצאהלט ווי די מענער — דאס האבען די יוניאנס פון ענגלאנד אויסגעפיהרט.

* * *

ציעלע לאנגע פון די ארבייטער. ער איז געוועזן בעזונדערס טהעטיג ביי די קלאוק־פרעסערס. און די קלאוק־פרעסערס יוניאן לאקאל 35 טראגט אויף זיך היינט דעם סטעמפעל פון זיין פערזענליכען איינפלוס און פלייסיגע ארבייט צו פערבעסערען די ארבייטס־קאנדיציאנען. די פרעסערס יוניאן איז פעסט ארגאניזירט; זי האט א סיסטעם פון בענעפיטס און א סטאטיסטישע אבטהיילונג. אט דיזע אינגערע אויסבעסערונגען אין דער ארגאניזאציאן האט זי צו פערדאנקען זינגמאן׳ס אריגינעלע אידעען און גרויסע איבערגעבענהייט צו דער יוניאן, אין דער צייט ווען ער איז געוועזן דער סעקרעטער פון דעם לאקאל.

דער פאקט, אז ער האט געשפיעלט א גרויסע ראלע אין דער ריעזיגער ארגאניזאציאנס־ארבייט פון דעם היסטארישען דזשענעראל סטרייק אין 1910, איז גענוי ערקלעהרט געווארען פון מארים הילקוויט אין פערלויף פון דעם פראצעס. זינגמאן׳ס קאריערע — אלס מענעדזשער פון דעם אמאליגען 10טען סטריט אפפיס פון דער קלאוקמאכער יוניאן, אלס וויים־פרעזידענט און ארגאנייזער פון דער אינטערנעשאנאל, אלס א מעמבער פון דער דזשענעראל עקזעקוטיוו באארד און זיין ערוועהלונג צו דעם הויכען אמט פון דזשענעראל סעקרעטער־טרעזשורער — אט דיזע פערשיעדענארטיגע טהעטיגקייט ציינען זיין פיעל־זייטיגקייט, עהרליכקייט און גוטען כאראקטער.

עס פרעהט אונז צו זאגען, אז הגם ברודער זינגמאן פיהלט זיך פיזיש אבגעשוואכט, צוליעב א לאנגע נערוועזע אנשטרענגונג, איז אבער זיין בעגייסטערונג פאר דער ארבייטער־בעוועגונג און זיין ערגעבענהייט צו אונזער יוניאן נאך אזוי פריש ווי אין אלטע צייטען. עס איז ניט קיין לייכטע זאך פאר מענשען פון זיין כאראקטער, זיך פאלשטענדיג צו דערווייטערען פון דער געזעלשאפט און אידעען, וואס האבען בעאיינפלוסט זייער לעבען פאר פיעלע יאהרען. און מיר האפען אלזא, מיר זיינען כמעט ווי זיכער, אז נאכדעם ווי ברודער זינגמאן וועט פאלשטענדיג קומען צו זיך אין געזונד, וועט ער ווידער שטעלען זיין קענטשאפט און לאנגע ערפאהרונג צו דעם דיענסט פון אונזער ארגאניזאציאן. און מיר דארפען דא ניט זאגען, אז ער וועט אונז צו יעדער צייט זיין הערצליך ווילקאמען. דערווייל אבער ווינשען מיר איהם א געשווינדע, פאלשטענדיגע ערהאלונג, און ערפאלג אין זיינע אונטערנעהמונגען.

אין דער זעלבער צייט דארף דא ערקלעהרט ווערען, אז מיר קענען נאך ניט בעקאנט מאכען ווער עס וועט זיין זינגמאן׳ס שטעל־פערטרעטער: די דזשענעראל עקזעקוטיוו באארד האט בעשלאסען, אז די ניו יארקער מעמבערס פון באארד זאלען נאמינירען פאסענדע קאנדידאטען פאר דעם אמט און זייערע נעמען זאלען צוגעשיקט ווערען דורך פאסט צו אלע מעמבערס פון באארד פאר אבשטימונג.

אגב לאמיר דא בעמערקען, אז עס איז געווען אונמעגליך צו געבען אין דיעזען נומער דעם בעריכט פון די פערהאנדלונגען פון דזשענעראל עקזעקוטיוו באארד אין פילאדעלפיא. דער בעריכט וועט ערשיינען אין נעכסטען נומער.

די קאנווענשאן פון אמעריקען פעד. אוו לייבאר אין סען פרענציסקא

די יעהרליכע קאנווענשאנס פון דער אמעריקאן פעדערײשאן אוו לייבאר ווערען בעטראכט אלס וועג־ווייזערס וואס מעסטען די שטרעקע פון פראגרעס וואס די ארגאניזירטע ארבייטער מאכען יעדען יאהר. קיין איין יאהר געהט ניט פערביי וואס זאל ניט ווייזען פראגרעס. יעדען יאהר ווערען מעהר און מעהר ארבייטער אריינגעבראכט אין די יוניאנס, און ווען די יוניאנס וואקסען, ווערען די קאנדישאנס נאטירליך פערבעסערט. דיעזען יאהר וועט די קאנווענשאן אבגעהאלטען ווערען אין סאן־פראנציסקא.

פאר די לעצטע צוויי יאהר, זייט די א. פ. אוו לייבאר האט דערגרייכט א מעמבערשיפ פון צוויי מיליאן, האט זי זיך געשטעלט אלס איהר אויפגאבע צו דערגרייכען א מעמבערשיפ פון 3 מיליאן. לעצטען יאהר איז דער צואוואוקס געווען 20 טויזענד. דיעזען יאהר מעגען מיר אויך ערווארטען א גרויסען צואוואוקס טראץ די ארבייטסלאזיגקייט פון לעצטען ווינטער און די

נויטיגע געזעצע צו בעשיצען די ארבייטער.

די טענה, דאס די פרוי איז פיזיש און גייסטיג אנדערש געבויט ווי דער מאן און דערפאר איז זי ניט פאסיג צו וואוטען, האט קיין ממשות ניט. מען קען פונקט אזוי זאגען, דאס מענער פון פערשיעדענע גרופען און קלאסען זיינען פערשיעדען איינע פון די אנדערע פיזיש און גייסטיג. מאנכע זיינען מעהר געבילדעט, מאנכע זיינען מעהר ענטוויקעלט. וועט איהר זאגען, אז די וואס האבען די מעגליכקייט זיך בעסער צו בילדען און ענטוויקלען זאלען האבען די שטים־רעכט און די אנדערע ניט? אזוי האט מען, ווירקליך, געגלויבט אין מיטעל־אלטער. איצטער איז דיעזער געדאנק אן אבגעלעבטער, ער בעלאנגט צו דער געשטארבענער פערגאנגענהייט. אז מענשען זאלען איצטער אויף דיעזען גרונד זיין געגען פרויען שטים־רעכט איז ווירקליך כמעט אונגלויבליך.

די טענה, ווידער, דאס אין די סטייטס וואו די פרויען האבען דאס שטים־רעכט האבען זיי ניט אויפגעטהאן אין פאליטיק דאס וואס מיר האבען פון זיי ערווארטעט, איז נאריש. פון מענער האט מען אויך פיעל מעהר ערווארטעט ווי דאס וואס זיי האבען ביז איצט אויפגעטהאן. וואו ארבייטער ליידען פון שלעכטע געזעצע אדער פון מענשען וואס פיהרען די רעגיערונג, זיינען שולדיג אין דעם מעהר די אבגעלאזענקייט און גלייכגילטיגקייט פון די מענער ווי פון די פרויען. דאס בעווייזט בלויז דאס מיר מוזען מעהר אגיטירען, מעהר לערנען די מאסען און פרויען מעהר די ארבייטער צו פעראייניגען. די וואס בענוצען זיך מיט די גלייכגילטיגקייט פון די פרויען אין קאלאראדא אלס אן ארגומענט פאר ניט געבען די פרויען שטים־רעכט אין ניו יארק אדער פענסילווייניא, ווילען פערלייקענען דער פרוי איהר רעכט און פרייהייט אויף דעם גרונד פון זייערע איינענע פילאזאפישע ספעקולאציעס. מיר זיינען פאר רעכט, פאר פרייהייט, פאר גערעכטיגקייט פאר די ארבייטער פרוי, און דארום דאכטען מיר אונזערע מעמבערס צו שטימען פאר פרויען שטים־רעכט דעם צווייטען נאוועמבער.

* * *

שטימט געגען דער נייער קאנסטיטושאן

אויף אן אנדער פלאץ אין דיעזען נומער, זיינען אנגעגעבען די אורזאכען, וואס די סטייט פעדערײשאן אוו לייבאר האט פעראפענטליכט, ווארום מיר מוזען וואוטען געגען דער נייער קאנסטיטושאן.

די נייע קאנסטיטושאן וועט נוצען ברייגגען די קלאסען וואס זיינען געגען ארבייטער און וועט זיין א געפאהר פאר דעם ארבייטער קלאס. איינ־איינציגע פון די אנגעגעבענע אורזאכען וואלט גענוג געווען, אז מיר זאלען ארויסטרעטען העפטיג געגען דער נייער קאנסטיטושאן, און אזוי ווי עס זיינען דא אזוי פיעל אורזאכען איז אונזער פפליכט געווים צו שטימען „נא" אויף די אמענדמענטס וואס בעציהען זיך אויף דער נייער קאנסטיטושאן.

אונזער דזשענעראל סעקרעטער־טרעזשורער רעזיגנירט פון זיין אמט

ברודער מאררים זיגמאן האט אדרעסירט דעם פאלגענדען בריעף צו דעם לעצטען מיטינג פון דזשענעראל עקזעקוטיוו באארד, וואס איז אבגעהאלטען געווארען אין פילאדעלפיא פון מאנטאג דעם 18 ביז דאנערשטאג דעם 21טען אקטאבער:

צו די מעמבערס פון דער דזשענעראל עקזעקוטיוו באארד פון דער אינטערנעשאנאל לײדיס גארמענט וואירקערס יוניאן.

ברידער: —

מיט גרויס פערדרוס און טיעפען בעדויערען קומט מיר יעצט אויס נאך א מאל צו קומען צו אייך מיט דעם פערלאנג, אז איהר זאלט אננעהמען מיין רעזיגנאציאן אלס דזשענעראל סעקרעטער־טרעזשורער — דעם אמט פאר וועלכען איך בין ערוועהלט געווארען ביי דער קליוולענדער קאנווענשאן פון אונזער אינטערנעשאנאל, אין דזשון, 1914.

ווי איהר געדיינקט, האב איך אנגעגעבען מיין רעזיגניישאן נאך מיט א יאהר צוריק, ביי דעם פיערטעל־יעהרליכען מיטינג פון דזשענעראל עקזעקוטיוו באארד, וואס איז אבגעהאלטען

מעהר איינינקייט אין אונזערע רייהען

די מלחמה האט פערניכטעט די אויסערליכע פארמען פון דעם אינטערנאציאנאלען סאציאליזמוס, אבער דער עיקר פון אינטערנאציאנאלע ארבייטער סאלידאריטעט איז פערבליבען אין די מוחות און די הערצער און וועט אויף דאס ניי ערוואכען און אויפלעבען ווען די מלחמה וועט זיך ענדיגען.

די נויטיגע זאך איצטער איז, דאס די פערשיעדענע טהיילען פון דער ארבייטער בעוועגונג אין לאנד זאל זיך בעסער פעראייניגען. אמעריקא ווערט שנעל די וויכטיגסטע לאנד אין פיעלע הינזיכטען: אין אינדוסטרי, פינאנץ, דעמאקראטי און פרייהייט. די אמעריקאנער ארבייטער־בעוועגונג האט דארום אויף די געלעגענהייט צו ווערען דער פיהרענדער גייסט פון דער אלגעמיינער בעוועגונג פון ארבייט און פראגרעס. עס פאדערט זיך דערויף בלויז איין זאך — אז אלע טהיילען פון אונזער בעוועגונג זאלען זיך פעראייניגען פאר איין אלגעמיינע שטרעבונג. די פערשיעדענהייטען וואס האלטען אונז פאנאנדערגעטהיילט זיינען איצטער ניט אזוי גרויס ווי זיי זיינען אמאל געווען. ביידע פליגלען פון דער בעוועגונג גלויבען איצטער, דאס פאליטישע טהעטיגקייט איז נויטיג צו פערשטארקען און אויפצוהאלטען די געווינסטען וואס מיר קריגען אויף דער עקאנאמישער פעלד. מיט יעדען יאהר וואקסט די צאהל פון ארבייטער וואס נעהמען אויף ראדיקאלע פרינציפען און הויבען אן צו גלויבען אין דעם סאציאליזמוס אלס דער ענדציעל צו וועלכען די לענדער פון דער גאנצער וועלט געהען. די אמעריקאן פעדערײשאן אוו לייבאר איז ניט געגען פאליטישע טהעטיגקייט און די סאציאליסטישע פארטיי שטיצט איצטער מיט ענטהוזיאזמוס אלע פראקטישע טרייד־יוניאן מעטהאדען צו פערבעסערן קאנדישאנס. די סאציאליסטישע פרעסע דיענט געטריי די ארבייטער אין צייט פון סטרייקס און געזעצליכע פערפאלגונגען. ביידע פליגלען פון דער בעוועגונג האבען פיעל מעהר עהנליכקייטען ווי פערשיעדענהייטען. אין דעם איצטיגען וועלט־קריזיס איז די נויטווענדיגקייט פאר איינינקייט און הארמאניע און קאאפעראציאן פיעל גרעסער ווי דאס איז ווען־עס־איז געווען. די סאן־פראנציסקא קאנווענשאן וועט טהאן א גרויסע זאך, אויב זי וועט נעהמען א שריט אין דיעזער ריכטונג צו בריינגען די צוויי טהיילען נעהענטער איינע צו די אנדערע.

דאס שטים־רעכט פאר ארבייטער פרויען

פון צייט צו צייט ערשיינען ריהרענדע אפיעלס אין דער ארבייטער פרעסע, אז די מענער זאלען געבען די שטים־רעכט צו די פרויען. אזעלכע אפיעלס צו טרייד־יוניאניסטען און צו סאציאליסטען דארפען זיין אין גאנצען איבעריג.

דער קאפיטאליסטישער קלאס האט אורזאכען מורא צו האבען פאר אירגענד וועלכען פראגרעס אין דעמאקראטי און פרייהייט, ווייל אזא פראגרעס נעהמט ביי איהם עטוואס אוועק — עס נעהמט ביי איהם אוועק די אויסשליסליכע רעכטע וואס ער האט דורך זיין געלד־מאכט. און דעריבער זעהען מיר דאס די וואס זיינען פערקאכט אין מאכען געלד, זיינען מיט ווייניגע אויסנאהמעס געגען פרויען שטים־רעכט. אבער אויף וואס פאר א גרונד קענען ארבייטער זיין געגען רעכטע פאר פרויען?

פאר יוניאן־לייט הייסט געבען דער פרוי דאס שטימרעכט: צו פערווירקליכען אין פאליטיק דעם זעלבען פרינציפ פון גלייכהייט, וואס עס הערשט אין די יוניאן־ארגאניזאציאנען. עס איז איינפאך אבסורד פאר אן ארבייטער ניט צו געבען דער פרוי דיזעלבע רעכטע אין פאליטיק וואס ער גיט איהר אין שאפ און אויף דעם יוניאן־מיטינג. מיר גלויבען אין גלייכע וויידזשעס פאר גלייכע ארבייט. מיר בעגרענעצען ניט אויף א האר דער פרוי'ס שטימע אין יוניאן־אנגעלעגענהייטען — דער יעניגער וואס זאלט אגיטירט דאפיר, אז מען זאל די פרויען־מעמבערס אין א יוניאן בעגרענעצען די רעכטע, וואלט אויסגעלאכט געווארען. אלס יוניאן־לייט מוזען מיר שטעהן פאר פאלשטענדיגע גלייכהייט אין פאליטיק פונקט ווי אין אינדוסטרי. נאך מעהר, מיר קליימען דאס די גערעכטיגקייט פאדערט, אז די פרוי זאל וואוטען. מיר האבען אין אונזערע טריידס ארגאניזירט ארום 40 טויזענד פרויען און מיידלאך, און מיר געפינען צווישען זיי דעם זעלבען פראצענט אינטעליגענטע און ענערגישע יוניאן־לייט ווי צווישען די מענער־ארבייטער. ווען די פרויען וואלטען געהאט די רעכט צו שטימען, וואלטען זיי זיך בעסער געקענט בעשיצען געגען שלעכטע בעלי בתים. זיי וואלטען אויך געהאלפען זייערע ברידער ארבייטער צו קעמפפען פאר אלערליי רעפארמען אין דער רעגירונג און פאר דורכפיהרען

יענע נאכט

(איינדריקע פון די לעצטע שטונדען פונ'ם פראצעס פון אונזערע חברים)

פון ה. לאנג.

איהר'ט אפשר שמייכלען...

— סענטימענטאל.

איך שעהם זיך נים.

און זאל מען דאס געדיינקען: דאס האט פאסירט פרייטאג, דעם 8טען אקטאבער, 1915, האלב צעהן ביינאכט.

א, יענע נאכט!

איהר'ט דאס אנרופען א ה י ס ט א ר י ש ע נ א כ ט. יא, אבער היסטארישע נעכט און היסטארישע טעג האט די ארבייטער בעוועגונג פיעלע—און גאנץ אפט.

עס איז מעהר ווי דאס!

* * *

צוויי וואכען צייט האט מען זיי אוועקגע־שטעלט אינ'ם צענטער פון דער עפענטליכקייט. דער שטאאט וויל ווייסען ווי אזוי עס איז פאר־געקומען דער קאמפף פון די קלאוקמאכער אינ'ם יאהר 1910. איז דאס געווען א טומעל גלאט אין דער וועלט אריין, א מאסען־משוגעת. א צוזאמענגעלאפענע ווילדע מא־ע, אהן פער־אנטווארטליכקייט, אהן פיהרערשאפט, מיט דער אבזיכט צו פילדערן און הרג'ענען און מאר־דען די, וועלכע ווילען נים אריין אין דער כנופיא פון די טומלער?

דער שטאאט וויל וויסען...

עס איז געווען א רעוואלוציאן אין דער קלאוק־אינדוסטרי. איהר האט געפיהרט א קאמפף צו לינדערען די ליידען פון צעהנדליגע טויזענדער פאמיליען. עס איז געווען אן אר־גאניזירטע מלחמה פאר מעהר ברויט און מעהר פרייהייט פאר אויסגעמאטערטע, הונגעריגע און בעליידיגטע. עס איז געווען א מאססען־דראנג פאר אבי עלע מעהר גליק אין לעבען און א שטיקעלע דעה אין דער פיהרונג און בעשטימונג פון דער ארבייט, וואס שפייזט און האלט אויף דאס לעבען. דער קאמפף האט געהאט זיינע פערספעקטיוען. ער האט געהאט א ציעל. די, זינגמאן, און די מעטץ, און די וואולף, און איהר אלע, וואס שטעהען דא אין דעם צענטער פון דער עפענטליכקייט, זייט געווען פיהרער פון ריעזען קאמפף — ז י י נ ע ן א י י ע ר ע ה ע נ ד ר י י ן פ ו ן ב ל ו ט? אייער קאמפף האט געהאט שטערע.—ה א ט א י ה ר נ ע פ ר ע ד י נ ט ז י י צ ו ע ר מ א ר ד ע ן? ה א ט א י ה ר א ל י י ן נ ע פ ל א נ ע־ו ו ע ט א מ א ר ד? און ווען דורכגעפיהרט, האט איהר געטראמפעלט מיט אייערע פיס אויף דעם טויטען קערפער — הא?!...

איהר ווייסט דאך, דער שטאאט איז דער בע־שיצער פון דער געזעלשאפט... מעהר, דאס לעבען פון יעדען איינצעלנעם מענשען איז איהם טהייער... און — „עין תחת עין" — איהר'ט קריגען די זעלבע שטראף...

און אזוי זיינען זיי געשטאנען אונטער די בליקען פון דער „עפענטליכער מיינונג" און גע־גענאיבער דער „מאראס גערעכטיגקייט", וואס מעסט און וועגט... מעסט און וועגט...

* * *

א קליינער עפיזאד:

דאס איז געווען אין מאנאט תשון. אונ־זערע מארטירער זיינען דאן געווען הינטער די גראטעס אינ'ם „האטעל" טומס. מיר האט זיך פערוואלט זיי בעזוכען, זיי הארציג בעגריסען, זיי — די ליידענדע פון א בלבול פון אונזערע שונאים. איך האב געקראגען די געלעגענהייט. איך קוק אויף זינגמאן דורך די שפאלטען פון דער אייזערנער טהיר וואס טהיילט אונז פונאנ־דער. עס ווילט זיך עפעס זאגען, טרייסטען, ערמוטהיגען... איז אבער די הארץ פול... עס רעדט זיך נים...

איך בעמערק ווי א טונקעלער יונגערמאן שפאנט ארום הין און צוריק, הין און צוריק, און אזוי נערוועזיש, צוטרייסעלט, צושראקען. און די אויגען זיינע, אזעלכע גרויסע, ארויס־געשטארצטע, מיט אזוי פיעל שרעק און פיין, און ער שפרייזט הין און צוריק, הין און צוריק...

געוואָרען אין באָסטאָן, אין אָקטאָבער 1914. איך האָב דעמאָלט גענוי ערקלעהרט די אורזאַכען וואָס האָבען מיך דערצו געצוואונגען. איך וועל יעצט נאָך א מאָל ווידערהאָלען די פאַקטען און האָף, אז איהר וועט יעצט איינזעהן, דאָס עס איז אייער פליכט מיין רעזיגנאַציאָן אַנצונעהמען.

איך האָב זיך אָנגעהויבען פיהלען שוואַך אין געזונד נאָך פאַר דעם קליוולענדער קאָנווענשאָן. דער שענדליכער בלבול וואָס די שונאים פון דער יוניאָן האָבען געמאַכט אויף מיר און מיינע קאָלעגען, און די 12 וואָכען וואָס איך בין געווען איינגעשפּאַרט אין פּריזאָן, האָבען געקענט ברעכען א געזונדערען מענש פאַר מיר. איך האָב אָבער דאַן ניט געוואוסט ווי ווייט ערנסט דער צושטאַנד פון מיין געזונד איז געווען. נאָך דער קאָנווענשאָן האָב איך זיך אָנגעפאַנגען פיהלען אַלץ שוואַכער און שוואַכער. עס עס איז פאַר מיר געוואָרען אַלץ קלעהרער, אז איך בין ניט אימשטאַנד פאָלשטענדיג צו ערפיהלען די פליכטען און פונקציאָנען פון מיין אַמט. איך האָב זיך דאַן געווענדעט צו פראָמינענטע דאָקטוירים און זיי האָבען מיר געהייסען פערלאָזען דעם אַמט, אויב איך וויל ניט אז מיין געזונד זאָל אין גאַנצען רואינירט ווערען.

פון דעם באָסטאָנער מיטינג ביז יעצט איז דער צושטאַנד פון מיין געזונד פיעל ערגער געוואָרען. די אורזאַכען דערפון זיינען אַזוי קלאָר פאַר אַלעמען, אז מען דאַרף זיי דאָ ניט ערקלעהרען. איצט פערזאָגען מיר די דאָקטוירים שטריינג, ניט צו בלייבען אין מיין אַמט. זיי ראַטהען מיר, דאָס אויב איך וויל זיך ראַטעווען, זאָל איך זיך צוריקציהען פון מיין איצטיגער טהעטיגקייט און פערלאָזען דעם שטאָרטישען לעבען כאָטש פאַר א יאָהר צייט. איך בין דעריבער פשוט געצוואונגען אויסצופאָלגען זייערע אָרדערס.

גלויבט מיר, מיינע ברידער, אז דאָס איז פאַר מיר ניט קיין זעהר אנגענעהמע זאַך. איך האָב די גאַנצע צייט שטאַרק געשעצט די גרויסע עהרע, וואָס די פערטרעטער פון דער גרויסער מיטגליעדערשאַפט פון אונזער אינטערנעשאָנאַל האָבען מיר צוגעטהיילט, מיט דעם וואָס זיי האָבען מיך ערוועהלט פאַר דיעזען וויכטיגען אַמט. איך האָב געפיהלט די גרויסע פעראַנטוואָרטליכקייט און האָב זיך אָנגעשטרענגט מיט אַלע כחות צו ערפילען מיינע פליכטען.

עס וואָלט נאַטירליך געווען מעהר צופריעדענשטעלענד פאַר מיר אַליין, ווען איך וואָלט געווען אימשטאַנד צו פערבלייבען ביז צו ענדע פון מיין טערמין. ליידער פיהל איך זיך ניט אימשטאַנד אַזוי פיעל אָנצושטריינגען מיין געזונד און איך בין זיכער, אז איהר ערוואַרט ניט פון מיר אַזאַ אָפּפער.

איך וויל אייך אָבער פערזיכערען, ברידער, אז מיין רעזיגניישאָן אַלס סעקרעטער־טרעזשורער פון דער אינטערנעשאָנאַל הייסט ניט, דאָס איך רעזיגניר אַלס מיטגליעד פון דער אָרגאַניזאַציאָן, וואָס איז אונז אַלעמען טהייער. איך פערבלייב א מעמבער פון לאָקאַל 35, קלאָוק, סקוירט און דרעס פרעסערס יוניאָן. איך בלייב אין די רייהען פון דער גרויסער, קעמפּפענדער ארבייטער ארמעע און אַזוי גיך ווי איך וועל צוריק געווינען מיין געזונד, וועל איך אימער זיין בערייט צו קעמפּפען צוזאַמען מיט מיינע שוועסטער און ברידער פאַר דער ערהאַבערונג פון מעהר פרייהייט און גליק אין אונזער ארבייטער לעבען.

מיט ברידערליכען גרוס,

מאָררים זיגמאַן.

פון דער רעדאַקציאָן. —

אויף דעם מיטינג אין באָסטאָן האָט די דזשענעראַל עקזעקוטיוו באָארד נע׳פועל׳ט ביי ברודער זיגמאַן אָבצואוואַרטען מיט זיין רעזיגניישאָן זעקס מאָנאַטען אין דער האָפנונג, אז ער וועט זיך פערבעסערען אין געזונד. אויף דעם מיטינג אין שיקאַגאָ איז די פראַגע ווידער פאָרגעקומען און עס איז ערוועהלט געוואָרען א קאָמיטע די זאַך גענוי צו בעטראַכטען. אויף דעם לעצטען מיטינג אין פילאַדעלפיא האָט די קאָמיטע בעריכטעט פאָלגענדעס:

„וואָס אנבעטרעפט די רעזיגניישאָן פון אונזער דזשענעראַל סעקרעטער־טרעזשורער, זיינען מיר געקומען צום שלום, אז עס איז פיזיש אונמעגליך פאַר ברודער זיגמאַן צו פערבלייבען אין זיין אַמט. די לאַנגע צייט וואָס ער איז געזעסען אין פריזאָן און די אנשטריינגונג פון דעם טרייעל האָבען שלעכט געווירקט אויף זיין געזונד. מיר רעקאָמענדירען אַלזאָ, אז די רעזיגניישאָן זאָל ווערען אָנגענומען.

מיט ברודער גרוס,

מ. אמדור

אב. באַראָף

דזשיי. האַלפּערין".

ביי זיך האָבען א קלאָהר בילד פון אַלעס, וואָס איז פאָרגעקומען אינ׳ם געריכטס־זאַל, זייט דער פּראָצעס האָט זיך אָנגעפאַנגען. אמת, זיי דאַרפען געדיינקען, אז זיי האָבען צו אורטהיילען פינף מענשליכע לעבענס, פאַמיליען־פאַטערס; אָבער זיי מוזען אויך האָבען אין זינן, אז זיי פערטרעטען „דהי פּיפּעל אָף דהי סטייט". אויף וועמענס לעבענס עס דאַרף אויך אויפגעפאַסט ווערען...

ער רעדט לאַנגזאַם, דער דזשאַרדזש. ער ציהט די ווערטער, האַלט זיך אָב ביי יעדען זאַטץ; און אַלעמענס בליקען וואַנדערען פון איהם צו דער דזשורי און פון זיי, צו אונזערע אַנגעקלאַגטע, אונזערע מארטירער.

עס ווילט זיך אריינגראָבען אין די הערצער פון די דזשורי־לייט און פּרובירען ארויספישען פון דאָרט א געפיהל. האָבען זיי דעם חוש פון גערעכטיגקייט, פון געוועהנליכער גערעכטיגקייט, דאַן קענען זיי ניט פעראורטהיילען אונזערע מענשען. זיי זיינען דאָך אַזוי אונשולדיג! דאָ איז דאָך ניט מעהר ווי א קונצינ־אויסגעוועבטער בלבול!

און דער דזשאַרדזש בעטאָנט די אַנקלאַגע. ער חזר׳ט אויך איבער די פערטהיידיגונג. אַלע פיהלען, אַז די „בעווייזע" פון דער אַנקלאַגע ברייננט דער דזשאַרדזש ארוים קלעהרער ווי די שלאַגענדע ארגומענטען פון אונזערע אַדוואָקאַטען און די אונבעשטרייטבאַרע אמת׳ען פון אונזערע עדות, — די עדות פון דער פערטהיידיגונג. עס מערקט זיך אין געריכט־זאַל א מורא׳דיגע דערשלאָגענהייט. מיט שרעק קוקען זיך איבער פריינד מיט פריינד. עס פיהלט זיך א נערוועזיטעט צווישען אונזערע אַדוואָקאַטען. און זיי, אונזערע מארטירער — ווער קען אויף זיי קוקען? עפּעס פיהלט זיך א פחד... עפּעס דאַכט זיך, אַז מען האָט ווענינ געטהאָן, אום דער אמת זאָל ארויסקומען קלאָהר און איבערצייגענד, און פעסט. און קרעפטיג.

דער פּראָצעס איז צו ענדע. די דזשורי נעהמט זיך בעראַטהען.

און אַזוי געהען זיי, איינער נאָכ׳ן צווייטען; שטיל, מען הערט קוים די טריט. און עס ווילט זיך צו זיי אויסשרייען: זאָגט, וואָס וועט איהר טהאָן? זאָגט!...

אונזערע מארטירער ווערען אוועקגעפיהרט אינ׳ם שעריף׳ס צימער.

און אויך זיי געהען איינער נאָכ׳ן צווייטען; שטיל, מען הערט קוים די טריט. און עס ווילט זיך זיי אומאַרמען און זיי אוועקגעבען דאָס הארץ — נאָט, חברים, נעהמט אונז מיט זיך... וואָס קענען מיר טהאָן אייך לייכטער צו מאַכען?... זינמאַן... און איהר אַלע דאָרט...

מען הייסט אונז פערלאָזען דעם געריכטס־זאַל. שפּעטער וועט מען צוריק־עפענען. שפּעטער... ווען דער גורל פון אונזערע ברידער; פון דער גרויסער קלאָוקמאַכער יוניאָן; פון דער גאַנצער ארבייטער בעוועגונג; וועט שוין זיין בעשטימט. שפּעטער... עס ווערט קאַלט...

* * *

עס איז שוין נאַכט. ארום די קאָרידאָרען פון דער געריכטס־געביידע קלייבט זיך אַן עולם. און אַלע זיינען אייגענע. אַלע זיינען פיהרער און טהוער אין דער ארבייטער בעוועגונג. מען שטופּט זיך אריינצוקומען אין דעם געריכטס־זאַל; כאָטש אין די קאָרידאָרען פון דער געביידע; פּאָליציי לאָזט אָבער ניט. שפּאַצירט מען ארום דער געביידע. דורך די פערטושטע פענסטער פונ׳ם שעריף׳ס צימער זעהט מען ווי עס בעוועגען זיך שאָטענס. דאָס זיינען די געשטאַלטען פון אונזערע אַנגעקלאַגטע ברידער. געוויס ווילען זיי מיט׳ן ארומשפּריזען פערטרייבען פון זיך יאוש׳דיגע געדאַנקען...

איך דערמאָהן זיך אַן דעם פיבערהאַפטען שפּריזען פון דעם יונגען מאַן מיט די אויסגעשטאַרצטע אויגען, מיט דעם שאָטען פון טויט אויף זיין אויסזעהן, וואָס איך האָב בעגעגענט אינ׳ם טומס־פּריזאָן בעזוכענדיג אונזערע „פערברעכער"... און שוואַרצע שרעקליכע בילדער נעהמען פאַר מיר זיך ארויסשלייכען פון דער פינסטערניש פון דער נאַכט... א טויטען־הויז... עלעקטריק טשער... אונזערע טרייע, איבערגעגעבענע... ניין, איך וויל ניט זיין אַליין מיט מיינע געדאַנקען... איך דריה זיך אריין צווישען די פיעלע פריינד, וואָס זיינען דאָ געקומען אַזוי ווי איך און טראָגען זיך ארום מיט דיזעלבע געדאַנקען ווי איך... עפּעס איז פרעהליכער צוזאַמען... ווער עס זאָגט א וויטץ אויפ׳ן חשבון פון דיסטריקט אַטוירני; און ווער עס וואַרפט א קללה אויף דער פולקעס־געזינדעל; ס׳איז פרעהליכער... די מעהרסטע אָבער שווייגען. מען רעדט מיט די איינענע נשמות...

ביי דער געביידע בעווייזט זיך מאיר לאָנדאָן. ער איז אָפּטימיסטיש:

פיבערדיג. מיט צונויפגעקרעמפטע פויסטען קעמפט ער מיט דאס ביסעל לופט וואס איז ארום איהם... עס איז איהם ענג... עס ווילט זיך איהם נ י ט ז י י ן מעהר. מערלירען די חושים. א ו י ס, ז י ך א ל י י ן פערגעסען...

זינגמאן ערקלעהרט מיר, אז דיעזער אומגליקליכער איז מיט א פאאר שטונדען צוריק געפונען געווארען אלס א שולדיגער אין ערמארדען א פרוי. ס׳וועט איהם באלד אוועקפיהרען אין טויטען־הויז, וואו ער וועט ווארטען אויף דעם טאג, ווען ער וועט אויסהויכען זיין לעצטען אטעהם־צוג אויפ׳ן „עלעקטריק־טשער“... א מאדנע שטימונג האט מיך ארומגענומען. אויך א ו נ ז ע ר ע זיינען אין מארד בעשולדיגט. וועלען זיי, אונזערע אידעאליסטען, אויך אזוי?..

כולקעס וויל דאס. דער שטאאט געהט זיך פריהער איבערצייגען...

* * *

און אט איז שוין דער לעצטער טאג פונ׳ם פראצעס. די געדאנקען פון אלע ארבייטער זיינען געווענדעט אויף דער „קרימינעל־קאורט“־געביידע. וואו אין איינעם פון די געריכטס־זאלען דארף געזאגט ווערען דאס לעצטע ווארט. די אנקלאגע איז שוין געענדיגט. איהרע „בעוויזע“ זיינען אזעלכע אומגעלומפערטע, נאריש, ליגנערישע; זיי זיינען אבער צוזאמענגעשטעלט אזוי קונציג, סיסטעמאטיש. די עדות פון דער אנקלאגע זיינען אויסוואורפען, לומפען — דער אבפאל פון דער געזעלשאפט, דער פסולת פון צווישען די קלאוקמאכער; זיי מאכען אבער א רחמנות־פנים. און זייער רעזשיסאר, דער דיסטריקט אטורני, האט מיט זיי גוט איינגעשטודירט זייערע ראלען. ווער וויסט, וואס די דזשורי, די פערטרעטער פון „דהי פיפעל אף דהי סטייט“, טראכט וועגען זיי? אפשר טראכט גאר די דזשורי, אז די „לעווינס“ און די „פאלארס“ זיינען רעטער פון דער געזעלשאפט; און עס איז זייער הייליגער גלויבען, אז זינגמאן און זיינע חברים מוזען אויסגעראטעט ווערען? אפשר מיינט די דזשורי, אז לעווין און פאלאר און די אלע תלמידים פון סולקעס׳ חדר זיינען פשוט׳ע, ערהליכע קלאוקמאכער און דערצעהלען דאס. וואס זיי האבען געזעהן... אפשר?

„סענטער סטריט“... „קרימינעל קאורט בילדינג“... — אלעמענס הערצער ציהען אהין.

דארט זיצען זיי, די פארשטעהער פון דער גרעסטער אידישער ארבייטער ארגאניזאציאן. דארט משפט מען זיי. און ניט זינגמאן אלס זינגמאן; און מעטץ אלס מעטץ; און וואולף אלס וואולף; — אמת, זיי זיינען אונז ליעב. זיי האבען אלע זייערע יאהרען אוועקגעגעבען דעם קאמפף פאר א שענערען מענשליכען לעבען. — מען משפט אבער ניט זיי, אלס פערזאנען, אלס פריוואט־מענשען, וואס זאלען א שטייגער צוליעב פערזענליכען נוטצען האבען ערמארדעט א מענשען. די גאנצע אידישע טרייד־יוניאן בעוועגונג, מיט איהרע גרויסע קעמפפע און גרויסען מארטירערטהום, ווערט דארט עקזאמינירט: וואס זיינען איהרע מעטהאדען? ווי פיהרט זי איהרע קעמפפע? וועלכע שפראך בענוצט זי ריידענדיג צו סטרייקער? אונטער־וועלט־שפראך — די שפראך פון אייזען און בלוט; אדער א שפראך פון אויפקלעהרונג, איבערצייגונג, — די שפראך פון אחרות און ברודערשאפט?

אט איז שוין דער בין השמשות פונ׳ם לעצטען טאג פון פראצעס. די נשמה ווערט אונרוהיג. וועלען זיי וואגען צוצונעהמען פון אונז אונזערע חברים? וועלען זיי ארויסטראגען א טויט־אורטהייל אויף דער אידישער ארבייטער־בעוועגונג? מען האט איהר אוועקגעשטעלט ביים ראנד. אט די בעוועגונג פאר מעהר בעוואוסטזיין צווישען די גרויסע מאסען אימיגראנטען־ארבייטער. וועט זי דא היינט אריינגעשליידערט ווערען אין א פינסטערען תהום? „עס האלט ניט שלעכט“. זאגט איהר, אט זיינען שוין צוויי בעפרייט געווארען. מעטץ און וואולף זיינען אנערקענט געווארען, אז עס איז געמאכט געווארען וועגען זיי א „טעות“... נו יא, עס קוקט אבער אויס ווי א טריק, א פאלשער אנשטעל, — זאגט ניט, אז די אנקלאגע איז אונגערעכט און איז באזירט אויף ליגענס: אט אנערקענען מיר א „טעות“... יא, מעטץ און וואולף זיינען פריי! מיר פרעהען זיך. אבער זיי, די אנדערע... און ווידער הילען איין פינסטערע מחשבות אלע פריינד פון דער ארבייטער בעוועגונג. טאמער... אפשר...

* * *

שטיל איז אין געריכטס־זאל. דער סופרים־קאורט דזשאדזש טאמפקינס מאכט א סך הכל פונ׳ם גאנצען פראצעס. ער גיט די לעצטע אינסטרוקציעס צו דער דזשורי. זיי דארפען וויסען מאנכע געזעצליכע פארמולען. זיי מוזען

נען לוסטיג און שטיפעריש ווי קינדער. מען דריקט זיך די הענד. מען נעהמט זיך ברידער־ליך ארום.

געזיגט! געזיגט!

מיר געהען צו דער איסט־סייד, צום ארבייטער־קווארטאל, צום „פארווערטס"־בילדינג!

עס איז יום־טוב!

— עקסטרא, „ארביימער־פיהרער בעפרייט", עקסטרא!

די ציימונגען זאגען שוין אן דעם עולם די שמחה.

און עס איז גוט אויפ'ן הארצען, אזוי גוט... א טויט־קלאפ אונזערע שונאים... אויפלעבונג אין אונזער בעוועגונג — אין דער בעוועגונג פאר מעהר ברויט און מעהר פרייהייט.

* * *

און זאל מען דאס געדיינקען:

דאס האט פאסירט פרייטאג, 8טען אקטאבער, 1915, האלב צעהן ביינאכט.

פון מאנאט צו מאנאט

פון מ. ת. דעניש.

דער מיטינג פון דער דזשענעראל עקזעקוטיוו באארד אין פילאדעלפיא.

דער פינפטער פיערטעל־יעהרליכער מיטינג פון דער דזשענעראל עקזעקוטיוו באארד האט שטאטגעפונען אין וואלטאן האטעל, פילאדעלפיא, פון דעם 18טען ביז 21טען אקטאבער. די לעצטע עטליכע מאנאטען זיינען געווען אויסערגעוועהנליך ראשיגע אין דעם לעבען פון אונזער אינטערנעשאנעל, — דער העפטיגער קאמפף אין קלאוק־טרייד אין ניו יארק. דער ערפאלגרייכער ארגאניזאציאנס־קעמפיין אין שיקאגא און דער אקארשט־געשלאסענער היסטארישער טרייעל האבען פערנומען די גאנצע צייט און ענערגיע פון אונזערע פיהרער. דער פיערטעל־יעהרליכער מיטינג האט געמאכט א סך הכל פון די אלע פאסירונגען פון פערגאנגענעם זומער און האט געלייגט פלענער פאר נייע ארבייט פאר דעם קומענדען ווינטער.

אייניגע ארגאניזאציאנס־פלענער זיינען שוין פארטיג און ערווארטען נור די צושטימונג פון באארד. פיעלע פלענער און פארשלעגע זיינען אנגעקומען צום מיטינג דירעקט. א שטעלונג וועט גענומען ווערען אין בעצוג צו די טשילדרען דרעסס מייקערס, די ראפער מייקערס, די עמ־בראידערי ארבייטער אין ניו יארק, די קלאוק־מאכער אין סינסינעטי און קליוולענד, די ליידיעס טיילארס אין ברוקלין און ניו יארק און פיעלע אנדערע פונקטען.

פילאדעלפיא פייערט אונזער זיעג.

די פאליציי פון פילאדעלפיא, וואס איז פון אימער בעקאנט פאר איהר געמיינע בעהאנד־לונג פון אידישע ארבייטער, סיי אין סטרייקס און סיי אין געוועהנליכע צייטען, האט מיט א פאאר וואכען צוריק אבגעטהאן די פילאדעלפיער קלאוקמאכער אן עקעלהאפטען שפיצעל. זונטאג, דעם 17טען אקטאבער, איז צוזאמענגעקומען א מאססע פון צוויי טויזענד קלאוקמאכער צום ארמש סטריט טהעאטער צו א פערזאמלונג וואס איז ארגאנזירט געווארען צו פייערן די בע־פרייאונג פון אונזערע זיעבען ברידער. אונטער דעם אויסרייד, דאס עס איז געגען דעם געזעץ אבצוהאלטען זונטאג אירגענד וואסערע פער־זאמלונג מיט איינטריט געלד, האבען די בלויע רעק די מאססען צוטריבען אויף א ברוטאלען אופן. קיינע פראטעסטען און טענות האבען ניט געהאלפען.

די פילאדעלפיער ארבייטער זיינען אבער געווען ענטשלאסען צו פייערן דיעזע וויכטיגע ערייגנים אין דער געשיכטע פון דער אידישער ארבייטער־בעוועגונג. דיעזע גראבע פאליציייסקע שטיקעל ארבייט האט געשאפען א געוואלדיגע ענטריסטונג צווישען דעם גרויסען פילאדעלפיער אידישען ארבייטער־עולם, און די פילאדעלפיער קלאוקמאכער־יוניאן, בענוצענדיג זיך דערמיט וואס די דזשענעראל עקזעקוטיוו באארד האט יענע וואך געהאט דעם מיטינג אין פילאדעלפיא,

— מען דאַרף זיין אן אידיאָט צו פער״משפט׳ן אונזערע לייטע. זיי וועלען זיכער בעפרייט ווערען!

מיר שטימען איין.

אָבער דער צווייפעל. טאָמער, ווער ווייסט... וואָס דויערט עס אַזוי לאַנג? האָבען זיי, די דזשורי לייט, ניט געזעהן, אַז דאָ איז געשפּונען געוואָרען פון אומריינע הענד א מיאוס׳ער בלבול? וואָס איז דאָ צו טראַכטען?

לאַנדאָן שטעהט ניט לאַנג. ער מוז אהיים פאָהרען. אונז דאַכט, אַז זיין אפּטימיזם איז פערשוואונדען. ער וויל ניט, ער קען ניט זיין דערביי... ער ווייסט דאָך דעם קאַמפּף אין 1910 — די שעהנקייט פונ׳ם קאַמפּף, און די אידעאַלע איבערגעבענהייט און פעראַנטוואָרטליכקייט פון זיינע פיהרער, — וויל ער ניט זיין דערביי ווען אויף דיזעלבע פיהרער ווערט ארויסגעטראָגען א... נאָט, וואָס געדויערט עס אַזוי לאַנג?!

* * *

עס איז ערלויבט אריינצוקומען אין געריכטס־זאַל. ניט אַלע קענען אָבער אריינקומען. דער עולם איז צו גרויס. מען גיט זיך אָבער אן עצה: ווער מיט אן אדוואָקאַט. ווער מיט א פערטרעטער פון א צייטונג. מיר זיינען אין זאַל. און באַלד... באַלד...

אָט איז הילקוויט. זעה, וואו איז זיין כאַראַקטעריסטישער שמייכעל? אויך ער פערצווייפעלט? ער, די נשמה פון דער פערטהיידיגונג. — עס האַלט שלעכט... און אָט איז דער בערימטער אדוואָקאַט אייבראַהעם ליוויי, אַזוי גלענצענד פערטהיידיגט אונזערע ברידער, אָבער ווי פערזאָרגט?... דאָרט, ניט ווייט פון די פרויען און לעבענס־בעגלייטערינס פון אונזערע מאַרטירער, זיצט ב. שלעזינגער און, ווי בלאַס?... און מעטץ און וואולף — א נערוועזער ציטער וועהט איבער זיי. זיי זיינען פריי, אָבער די חברים... זיי פריי, אָבער יענע... דאַכט זיך זיי שעהמען זיך... און וואו מען ווארפט א בליק, געפינט מען א פריינד, פון דער זעלבער פאַמיליע. — די פאַמיליע פון בעוועגונגס־מענשען. און אַלע מיט שרעק אין די אויגען... טאָמער... אפשר...

עס קומט אריין דער דיסטריקט אטורני, וואָס האָט געפיהרט דיזען פראָצעס. אויך ער איז בלאַס. שרעקט ער זיך אפשר פאַר די רעזולטאַטען, וואָס קענען ארויסקומען צוליעב זיין ווילדער פאַנטאַזיע וועגען אונזער בעוועגונג? נעוויסענביסע? ... אָה, ניין, עס איז ניט קיין בלאַסקייט פון שרעק, עס איז אָנגעצויגענקייט. אַזאַ פּנים פערמאָגט ער. מען זאָגט דאָך, אַז ער קען אפילו קיינמאָל ניט שמייכלען... און ווידער, ווער קען אריינדרינגען אין א מענשליכע נשמה?

עס טראַכט זיך וועגען די פרויען פון אונזערע בעשולדיגטע חברים. עס ווילט זיך א בליק טהאָן אויף זיי, אָבער אָה, זייערע אויגען... — א ים מיט ליידען, שרעק, פיין. און אינערליכע קאַלטקייט נעהמט ארום.

וואָס דויערט עס אַזוי לאַנג?

שאַ. דער דזשאַדזש קומט. די דזשורי־לייט געהען. זיי טראָגען מיט זיך זייערע אויבערקליידער. זיי זיינען פערטיג. וואָס פאַר א בשורה ברייננען זיי אונז? איז דאָס — טויט, פערניכטונג, אָדער אויפלעבונג — פ ר י י? וואָס האָבען זיי געטהאָן דאָרט, אין יענעם צימער? האָט ביי זיי געאַרבייט מענשליבער שכל, גראַדער לאָגיק, אָדער?...

און אָט ברייננט מען זיי, אונזערע. אָט איז זינמאַן, וועדינגער, סינגער, אשפּיז, סטודניקער — וועלען זיי באַלד זיין מיט אונז? יאָ, זיי וועלען זיין!

צו וואָס זיינען נויטיג צערעמאָניעס? זיי זיינען צוריק אונזערע? צוריק? —

דער דזשאַדזש בעפעהלט:

— הערען פון דער דזשורי. קוקט גלייך אויף די אָנגעקלאַגטע.

עס פאַנגט אָן שנעל צו קלאַפּען אין הארץ... וואָס וועט דאָ זיין?... וואָס קומט דאָ אין גאַנצען פאַר?...

— וואָס איז אייער אורטהייל, שולדיג אָדער ניט שולדיג?

— ניט שולדיג.

ניט שולדיג; זיי זיינען ניט שולדיג; פריי, אַלע פריי. מען נעהמט זיך ארום. עס קלינגען קושען. מען שלוכצט פאַר פרייד. מען דאַרף אָבער זיין שטיל. עס איז א געריכטס־זאַל. די דזשורי מוז ענטלאַסטן ווערען. עס איז נאָך ניט צו ענדע. דער דזשאַדזש האָט עפּעס צו זאָגען. אָבער, צאַהמט איין דעם ים געפיהלען... ניט מעגליך, ניט מעגליך...

* * *

מיר זיינען אַלע אויס׳ן גאַס. באַלד וועלען זיין מיט אונז אונזערע מאַרטירער. מיר זיי־

עטליכע וואכען האבען זיך דא גאר קיין נייע. שעפער ניט גענומען.

„דער סטרייק ביי דער קאלישער סקוירט קא. אין טרענטאן, איז געסעטעלט געווארען מיט דער בעדינגונג, דאס אזוי שנעל ווי זייער שאפ אין ניו יארק וועט זיך אויפעפענען, וועלען זיי דעם שאפ אין טרענטאן אויפגעבען. מיר האבען אויך געהאט א סטרייק ביי דער עקאנאמי קלאוק קא., אין וועסט האבאקען. די פירמע האט זיך ענטזאגט ארונטערצושיקען די סקעבס וואס האבען ביי זיי אמאל געארבייט אין א סטרייק. עס האט אונז גענומען איין שטונדע און מיר האבען אונזער פאדערונג געוואונען.

די ספעשעל דעפענס קאלעקשאנס אין באסטאן.

אז באסטאן פערמעגט א שטארקע קלאוקמאכער יוניאן, האט גענוי געצייגט די געשיכטע פון די לעצטע עטליכע מאנאטען, ווען זיי איז געלונגען ארויסצוקריגען פון זייערע ארבייטסגעבער אן אגרימענט מיט פיעלע פערבעסערונגען אהן א קאמפף. לעצטען מאנאט האבען זיך די באסטאנער קלאוקמאכער ווידער אמאל אויסגעצייכענט אלס ארבייטער, וואס פערשטעהען זייערע פפליכטען צו זייער יוניאן, זייערע פיהרער און דעם שיקזאל פון זייער ארגאניזאציאן. דעם פערגאנגענעם מאנאט האבען זיי געמאכט קאלעקשאנס אין יעדען שאפ אין באסטאן פאר דעם ספעציעלען דעפענס־פאנד. ווען מען נעהמט אין אנבעטראכט דאס די צאהל קלאוקמאכער אין באסטאן איז ניט זעהר גרויס אין פערגלייך מיט אנדערע שטעדט, מוז מען צוגעבען דאס די סומע פון $762.68, וואס איז שוין אריינגעשיקט געווארען אין דזשענעראל אפיס, איז א גאנץ שעהנע. ברודער ראזענבערג שרייבט אונז, דאס עס וועלען אריינקומען נאך געלדער. א ליסט פון דיעזע בייטראגע געפינט זיך אויף די ענגלישע פיידזשעס.

אמעריקאנער יוניאנס שטיצען אונזער דעפענס־פאנד.

די אידישע ארבייטער וואס בעלאנגען צו די פערשיעדענע לאקאלס פון אונזער אינטערנעשאנאל, וועלען ניט אזוי שנעל פערגעסען דעם ווארימען אפרופען זיך פון פיעלע אמעריקאנער יוניאנס און סענטראל קערפערשאפטען איבער דעם גאנצען לאנד אויף אונזער אפיעל בייצושטייערען צו אונזער פערטהיידיגונגס־פאנד. ליידער האט ריעזער אפיעל צו די פערשיעדענע לאקאלס פון די אינטערנעשאנאלס פון דער אמעריקאן פעדעריישאן אוו לייבאר ניט געקענט ארויסגעשיקט ווערען פריהער ווי ענדע לעצטען סעפטעמבער, צוליעב דעם וואס די שטעלונג פון דער קייס איז ניט געווען גענוג קלאר ביז עטליכע טעג פאר דעם טריעל. די מאיאריטעט פון די ארגאניזאציאנען האבען דעם אפיעל וואהרשיינליך ערהאלטען פאקטיש נאכדעם ווי אונזערע זיעבען פערהאפטעטע ברידער זיינען שוין בעפרייט געווארען. יעדענפאלס, די רעזולטאטען האבען אונז איבערצייגט דאס די ארבייטער איבער דעם גאנצען לאנד אהן אונטערשיעד פון בעשעפטיגונג אדער ראסע האבען פערשטאנען די בעדייטונג פון אונזער קאמפף געגען די ארבייטער־פערפאלגער און עס איז צו האפען דאס זיי וועלען אונז שטיצען אויך אין די פערשיעדענע אינדייטמענטס, וואס די קאפיטאליסטישע גרענד דזשורי פון לעצטען מאי האט ארויסגעגעבען געגען פיעלע אונזערע איבערגעבענע מיטגליעדער אויף דעם ערות זאגען פון עטליכע סקעב־אגענטען און ארויסוואורפע.

ה. וויינבערג אין באסטאן און קענעדע.

אין פערלויף פון פערגאנגענעם מאנאט האט בר. ת. וויינבערג, בעזוכט אונזערע לאקאלס אין באסטאן און קענעדע. אין באסטאן האט ער גערעדט צו א פערזאמלונג פון דעם סקוירט מייקערס לאקאל, נומ. 24, וואס איז פערורופען געווארען צו זאמלען געלד פאר דעם פערטהיידיגונגס־פאנד. פון באסטאן איז ער געפאהרען נאך מאנטרעאל בייצוּוואוהנען א קאנפערענץ וואס די דארטיגע דזשאינט באארד האט פערורופען. זיין בעזוך האט געבראכט די געווינשטע רעזולטאטען און די מאנטרעאלער קלאוקמאכער זיינען איצט געזיכערט מיט הארמאניע אין זייערע רייהען און וועלען זיך נעהמען מיט פרישע קרעפטען פאר זייער אמת'ער ארבייט, צו פערטהיידיגען זייער יוניאן געגען דעם נייד און אונטערדריקונג פון זייערע ארבייטסגעבער.

ביי דער „קענעדיען קלאוק קא." אין טאראנטא, געהט איצט אן א סטרייק פון 60 לייטע וואס זיינען דארט בעשעפטיגט. דער סטרייק האט אויסגעבראכען צוליעב א נייעם פארמאן וואס די פירמא האט אנגעשטעלט, א געוועזענער

האט ארגאנזשירט א מאססען-פערזאמלונג אין דעם 3טען רעגימענט ארמארי האלל, איינער פון די גרעססטע האללען אין שטאדט, וואו עס זעצען זיך איים בעקוועם 8-9 טויזענד מענשען, פאר דאנערשטאג אבענד, דעם 21טען אקטאבער. די פערזאמלונג איז געוועזען טאקע א היסטארישע. דער גרויסער האלל איז געווען איבערגעפילט און די בעפרייטע פיהרער פון דער ניו יארקער יוניאן און פון דער אינטערנעשאנעל האבען געקראגען אן אוואציע און א בעגריסונג וואס פילאדעלפיא האט זעלטען ווען געזעהן. די הויפט-רעדנער ביי דיזער פערזאמלונג זיינען געווען מארדים זיגמאן, דער סעקרעטער פון דער אינטערנעשאנעל; ה' וויינבערג, ארגאנייזער פון דער אינטערנעשאנעל און ב. שלעזינגער, פרעזידענט פון דער אינטערנעשאנעל. וויס-פרעזידענט מאקס אמדור איז געווען טשערמאן.

פרעזידענט שלעזינגער'ס רייזע נאך סאן-פראנציסקא.

פרעזידענט שלעזינגער איז אבגעפאהרען ענדע אקטאבער נאך סאן-פראנציסקא אלס דעלעגאט פון דער אינטערנעשאנעל צו דער קאנווענשאן פון דער אמעריקאן פעדערײשאן אוו לייבאר, וואס פאנגט זיך אן מאנטאג, דעם 8טען נאוועמבער.

אויף זיין רייזע וועט פרעזידענט שלעזינגער בעזוכען פיעלע פון אונזערע לאקאלס אין די שטעדט וואס ער וועט דורכפאהרען. אין די פאלגענדע שטעדט זיינען ארגאנזשירט געווארען מאסס-מיטינגען:

פיטסבורג	- -	אקטאבער	28טען
קליוולענד	- -	"	29טען
טאלידא	- -	"	30טען
שיקאגא	- - -	"	31טען
סט.-לואיס	- -	נאוועמבער	1טען
אמאהא, נעב.	-	"	3טען
דענווער, קאל.	-	"	5טען

אויסער דיזע שטעדט וועט פרעזידענט שלעזינגער בעזוכען, דורך די צוויי וואכען וואס ער וועט זיין אין סאן-פראנציסקא, די שטעדט סיאטעל, וואש., לאס-אנדזשעלעס, קאל. און סטאקטאן, קאל., וואו ער וועט אדרעסירען מאססען-פערזאמלונגען.

לאקאל 7, באסטאנער רעינקאוט-מאכער, לעבט אויף.

גלייך נאך דעם זיעג פון די ניו יארקער רעינקאוט-מאכער האבען די באסטאנער ארבייטער פון דיזען פאך אנגעפאנגען א בעוועגונג צוריק אויפצובויען זייער יוניאן און איינפיהרען מענשליכע בעדינגונגען אין זייערע שעפער. די בעוועגונג איז געווען א געלונגענע און נאך עטליכע קאנפערענצען מיט די מאנופעקטשורערס איז אונטערגעשריעבען געווארען אן אגרימענט מיט א רעכט ביסעל געווינסען און וויכטיגע הענדערונגען פון פרייזען. דאס האט געבראכט זעהר גוטע רעזולטאטען פאר לאקאל 77. דער לאקאל האט איצט אין זיינע רייהען פאקטיש יעדען ארבייטער פון דעם רעינקאוט פאך אין באסטאן. וויס-פרעזידענט רובינסקי האט פיעל מיטגעהאלפען די באסטאנער רעינקאוט-מאכער אין זייערע פערהאנדלונגען מיט די מאנופעקטשורערס.

רעדענדיג וועגען דער אויפוואכונג אין רעינקאוט-טרייד אומעדום, איז כדאי אויפמערקזאם צו מאכען אויף דעם איינגע'עקשנ'טען קאמפף וואס די שיקאגא'ער רעינקאוט-מאכער, לאק. 54, פיהרט איצט אן געגען איינע ארבייטס-געבער, איבערהויפט די פירמע ראזענוואלד און וויל. אין שיקאגא געפינען זיך א בעגרענעצטע צאהל רעגענמאנטעל מאכער און, נאטירליך, זיינען זיי גאנץ שוואך אין מיטלען. פונדעסטוועגען, ניט אכטענדיג אויף די שלעכטע צייטען דעם פערגאנגענעם יאהר, האבען זיי נאכאנאנד אנגעפיהרט אן אגיטאציאן צו יוניאניזירען יעדען איינציגען פון זייערע שעפער אין שיקאגא. לאמיר האפען דאס זיי וועלען דיזען שווערען קאמפף אויך געווינען.

נייעס פון ניו דזשוירזי.

ברודער מאקס קאוועצקי, דער נייער מענעדזשער פון דעם ניו דזשוירזי אפיס, בעריכטעט פאלגענדעס:

„אונזער דיסטריקט אין האדסאן קאונטי פארמאגט 96 שעפער אין 16 בעזונדערע שטעדט און שטעדטלעך. פיעלע שעפער האבען די לעצטע צייט ארויסגעצויגען נאך ניו יארק און נאך א גרעסערע צאהל שעפער אין דיזען דיסטריקט ליידען פון מאנגעל אין ארבייט. צוםביישפיעל, ביי דער עקוויטעבל קלאוק קאמפאני לויפען נור 12 מאשינען פון 30 וואס זיי האבען אין שאפ; ביי ערלסאן און ביי גאלדבערג בראס. ארבייטען נור צו 4 אפערייטארס. פאר די לעצטע

א בריעף פון סאן־פראנציסקא וועגן אונזער זיעג.

פון דער גרויסער מאסע טעלעגראמען און בריעף, וואס האבען בוכשטעבליך פערפלייצט דעם דזשענעראל אפפיס ווען די נייעס פון דער בעפרייאונג פון אונזערע חברים איז אנגעקומען, איז דיעזער בריעף פון דער ווייטער וועסט כאראקטעריסטיש. ער קומט פון סעקרעטער פון דעם נייעם לאקאל 8 אין סאן־פראנציסקא, קאל.

טהייערע ברידער:—

לאקאל 8 שיקט אייך א הערצליכע בעגריסונג מיט אונזער זיעג. מיר דא, ווייט אוועק אין דער "גאלדענער וועסט", האבען נים ארויסבעלאזט פון געדאנק דעם טריאל פון אונזערע ברידער וואס די שונאים פון דער יוניאן האבען אויסגעקליבען פאר מארטירער. אונזערע הערצער זיינען געווען פשוט איבערפילט מיט פרייד, ווען מיר האבען געלעזען וועגען דעם זיעג. מיר האבען דא קיינמאל נים געצווייפעלט אין דעם ענדליכען סוף פון דיעזען מבול. ערשט געשטערן ביינאכט קריג איך די „קאלל" פון ניו יארק און לעז דארט, אז טעסט און וואולף זייגען בעפריים געווארען. גלייך דאן האבען מיר פארויסגעזאגט, דאס די איבריגע וועלען דעם נעכסטען טאג בעפריים ווערען. די „קאלל" האט אונז מקבל די בשורה אנגעזאגט.

ביי יעדען מיטינג פלעגען מיר די קיים דיסקוטירען, וואו נור מיר פלעגען זיך צוזאמענטרעפען. וואס וואלטען מיר געטהאן אהן דעם „קאלל"? דא, אין סאן־פראנציסקא, האט דאך קיין איין צייטונג וועגען דיעזער קיים א ווארט נים דערמאהנט!

ביי אונזער לעצטען מיטינג האבען מיר ארויבגענומען א צאהל יונגע פרויען אלס מעמבערס, אלע גוטע יוניאן־מיידלעך פון ניו יארק. זיי ארבייטען אין א ווייסט שאפ. מיר קלייבען זיך איצט צו מאכען וויכטיגע ארבייט. מיר זיינען שוין ארויין אין דער היגער סענטראל לייבאר קאונסיל.

ווען בר. שלעזינגער וועט זיין אין סאן־פראנציסקא צו דער קאנווענשאן, געהען מיר ארגאניזירען אן ערפאלגרייכען מאסס־מיטינג.

מיט ברידערליכען גרוס,

ה. גרינבערג, קאר. סעקר. לאק. 8.

ארגאנייזער סאלאוויאוו אין סיראקיוז.

אונזער סיראקיוזער לאקאל, ליידיעס טיילארס 45 האט געבעטען דעם דזשענעראל אפפיס מען זאל זיי שיקען א פארשטעהער פון דער אינטערנעשאנאל צו שליכטען א טראבעל מיט א גרויסער סטאר, נ. פיטערס ענד קא., און אונטערשרייבען אן אגרימענט מיט דיעזער פירמא. די שניידער פון דיעזען שאפ האבען ארויסגעשטעלט נייע פאדערונגען פאר א העכערונג אין וויידזשעס, קלענערע שטונדען א. ז. וו. די פירמע האט אבער דיעזע פאדערונגען נים געוואלט נאכגעבען.

בר. א. סאלאוויאוו איז געשיקט געווארען נאך סיראקיוז און איהם איז געלונגען צו בענייען דעם אגרימענט און צו קריגען פאר די ארבייטער וואס זיי האבען געפאדערט פון דער פירמא. ער בעריכטעט דאס אין סיראקיוז זיינען דא פיעלע ליידיעס גארמענט ארבייטער וואס זיינען נאך נים פערבונדען מיט אונזער ארגאניזאציאן, וועלכע וואלטען געקענט גרינג אריינגעצויגען ווערען אין לאקאל, ווען מען וואלט דארט אנגעפיהרט אביסעל ארגאניזאציאנס־ארבייט.

דער סטרייק פון די ליידיעס טיילארס.

דער סטרייק פון די ניו־יארקער ליידיס טיילארס איז געענדיגט. גלייך אין אנפאנג פון סטרייק האט די יוניאן אונטערגעשריעבען ארום א הונדערט אגרימענטס מיט שעפער, וואס האבען נים בעלאנגט צו דער אסאסיאיישאן, אריינגערעכענט אין דעם עטליכע פון די גרעסטע שעפער אין טרייד. אין די מייסטע אריסטאקראטישע שעפער אפ־טאון איז אבער דער סטרייק געווען נים ערפאלגרייך. אנפאנגס האבען דיעזע שעפער פערלאנגט, דאס מען זאל מיט די סטרייק פראגען געהן צו ארביטריישאן. זיי האבען אבער פארגעשלאגען דאס מען זאל ארביטרירען זאגאר אזעלכע פראגען, וואס זיינען שוין פון די ארבייטער געוואונען געווארען אין די סטרייקס פון פאר פיער און צוויי יאהר צוריק. די סטרייקערס האבען דערפון נים געוואלט הערען און ווען דער סטרייק האט זיך פערצויגען, איז די באסעס געלונגען, מיט דער הילף פון „גארדס" און דער פאליציי, אוועקצוטרייבען פון די סטרייקענדע ליידיס טיילארס זייערע האפנונגען צו פערבעסערען זייער לאגע. דער פערלוסט דארף די ארבייטער געבען מוטה צו נעהמען זיך צו טיכטיגע ארגאניזאציאנס־ארבייט מיט פרישע קרעפטען.

פינף נייע קארסעט לאקאלס אין ניו ענגלאנד.

דער ארגאניזאציאנס־קעמפיין, וואס האט זיך אנגעפאנגען לעצטען אויגוסט אין דער גרויסער קארסעט אינדוסטרי פון ניו ענגלאנד, מאכט גוטען פארשריט. אויסער דעם ברידזשפארטער לאקאל, האט דער דזשענעראל אפפיס ארויסגעגעבען אין פערלויף פון פערגאנגענעם מאנאט 4

מארמאן פון דער בעוואוסטער יוניאן־פיינדליכער פירמע, „די איטאן קא.". דיעזער חברה־מאן, אזוי שנעל ווי ער איז ארויף אין שאפ, האט ער אנגעפאנגען פלאנעווען אומצובייטען די ארבייטסיסטעם פון שטיק אויף וואך ארבייט. די ארבייטער האבען גלייך פראטעסטירט געגען דעם פלאן, אבער מען האט זיי ניט געהערט, און זיי זיינען ארויס אין סטרייק. די מאראנטא'ער קלאוקמאכער העלפען די סטרייקער און זיי פיהרען אן א לעבעדיגען קאמף. בר. ווינבערג האט ביינעוואוינט א מיטינג פון די סטרייקערס און האט זיי צוגעגעבען מוטה און האפנונג אויף א שנעלען זיעג.

שיקאגא נאך דעם אגרימענט.

דער פאל סיזאן היי־יאהר אין שיקאגא איז ניט קיין גוטער; ארבייט אין די שעפער איז דא וועניג, און די ארבייט וואס קומט אריין איז מייסטענס אויף פלאש. פיהלט זיך דער עולם, נאטירליך, אביסעל געדריקט צוליעב דעם.

די ארגאניזאציאנס־ארבייט אין שיקאגא איז נאך ווייט ניט געענדיגט. עס געדויערט א לאנגע צייט און עס נעהמט א מאסע ענערגיע אוועקצושטעלען א גרויסע נייע ארגאניזאציאן אויף א פעסטען באדען, און די שיקאגא ארגאנייזערס פון דער יוניאן, מיט ברודער א. ביזנא אן דער שפיצע, ארבייטען איצט מיט אלע כחות אויף דיעזען באדען. דער אגרימענט האט, אהן צווייפעל, געבראכט וויכטיגע געווינסטען פאר די שיקאגא'ר קלאוקמאכער; א 50 שטונדיגע וואך, העכערונג אין ווידזשעס און אויסער דעם איז ענדליך געפונען געווארען א וועג ווי אזוי צו רעגולירען די פראגע פון גלייכע צוטהיילונג פון ארבייט אין סלעק־טיים: עס איז אבגעשאפט געווארען דאס סיסטעם, אז א טהייל ארבייטער אין א פעקטארי זאל ארבייטען אווערטיים און די אנדער טהייל זאל ניט האבען פון וואס צו מאכען א לעבען. אין שיקאגא, געפינען זיך ארום 6000 קלאוקמאכער און דער נייער אגרימענט ריהרט נור אן די 4000 ארבייטער, וואס ארבייטען אין די אסאסיאיישאן שעפער. די איבעריגע ארבייטען נאך אלץ אונטער די אלטע בעדינגונגען און די שיקאגא'ר קלאוקמאכער, צוזאמען מיט דער אינטערנעשאנאל, האבען פאר זיך איצט די אויפגאבע צו זעהן דאס די איבריגע מאנופעקטשורערס זאלען איינפיהרען אין זייערע שעפער דיזעלבע פראבעסערונגען וואס די אסאסיאיישאן שעפער האבען איינגעפיהרט.

דיעזע פראבלעמע איז איבערגעלאזען געווארען דערווייל ביז דעם נעכסטען ספרינג־סיזאן, וואס איז אייגענטליך דער הויפט סיזאן אין שיקאגא. די קומענדע עטליכע מאנאטען וועלען אבגעגעבען ווערען צו פערשטארקען זייערע לאקאלס און שאפען קרעפטע פאר ווייטערע שריטע. איצט האבען זיי זיך גענומען הויפטזעכליך צו ארגאניזירען די סקוירטמאכער, ווייל ביז איצט זיינען נור א קליינע צאהל פון זיי אריינגעצויגען געווארען אין דער ארגאניזאציאן.

רעדענדיג וועגען שיקאגא, איז כדי צו בעמערקען, דאס דער דארטיגער ליידיס טיילארס לאקאל 71, האט לעצטענס ווידער אויפגעלעבט און האט זיך גענומען צו ארגאניזאציאנס־ארבייט. עס זיינען ערוועהלט געווארען נייע בעאמטע און זיי ארבייטען איצט מיט גוטע אויסזיכטען אויף דער צוקונפט.

די נייע בעוועגונג צווישען די עמבראידערי ארבייטער.

דורך דעם פערגאנגענעם יאהר האבען די עמבראידערי ארבייטער פיעל געלערענט. זיי האבען אנגעפיהרט ארגאניזאציאנס־ארבייט אין טרייד אויף וויפיעל זייערע אייגענע קרעפטען האבען זיי ערלויבט און האבען אפט געקראגען שטיצע פון דעם דזשענעראל אפיס. פאר דער לעצטער צייט האבען זיי זיך בעשעפטיגט מיט איינינגע פון די גרעסטע שעפער אין טרייד: ביי דער פירמע ווינסטיין און וואולף, דער פרעזידענט פון דער מאנופעקטשורערס אסאסיאיישאן, ביי פריעדמאן און ראבינאוויטש אין די בראנקס א. ז. וו. דער נייער עלעמענט אין דעם ניו יארקער לאקאל נומ. 6 איז ענטשלאסען צו טהאן טיכטיגע ארבייט און איצט האבען זיי צוזאמענגעשטעלט א געמיינשאפטליכע באארד מיט דעם דייטשען לאקאל, נומ. 5, פון ניו דזשוירזי און זיי קלייבען זיך אנפאנגען א בעוועגונג פאר א דזשענעראל סטרייק אין דער נאהענטער צוקונפט. זיי האבען זייער פערלאנג פארגעבראכט פאר דער דזשענעראל עקזעקוטיוו באארד און זיי ווארטען איצט אויף דער גוטהייסונג פון דער אינטערנעשאנאל.

דער משפט

(דערצעהלט פון א אידען וואס איז געווארען א יוניאן־מאן).

פון אברהם רייזען.

...איהר ווילט טאקע וויסען די מעשה פון אנהויב ביז'ן סוף. גאנץ פיין. איך וועל אייך דערצעהלען. מיך ארט אפילו נישט, אז איהר וועט עס בעשרייבען, אדרבא, זאל מען טאקע וויסען פאר וואס מען האט מיך גע'משפט.

אז איך בין נאך געווען אין דער היים, אין מיין שטעדטעל, האב איך פאר א משפט מורא געהאט, ווי פאר פייער. „ומשפטים בל ידעום — הללויה!" פלעג איך ביים דאוענען זאגען מיט דער גרעסטער כונה! און גאט צו דאנקען, איך האב אויף זיך קיינמאל קיין משפט ניט געהאט. ניין! איך וויל קיין ליגען נישט זאגען, איינמאל בשעת עס איז, ניט היינט געדאכט, ניט דא געדאכט, געווען די חלירע און מען האט גענומען אכטונג געבען אויף „טשיסטאטא" און דער „אוריאדניק" האט געמאכט א פראטאקאל פאר א ביסעל מיסט, וואס איך האב אויסגעשאטען ביי דער טהיר, האב איך געזאלט האבען א משפט. אבער איך האב זיך געלאזט קאסטען א האלב קערביל און דער משפט איז „צוריבען" געווארען...

האב איך דאך געמיינט, אז אין אמעריקא בין איך אוראי פריי פון משפטים! דאס לאנד איז א פרייע, קיין בלבולים מאכט מען דא נישט, אויף ריינקייט גיט מען אין אונזערע סטריטען נישט אזוי שטארק אכטונג, קיין „גאלאגנען" צאהלען דארף מען דא נישט, קיין פאספארט אויך נישט — א פרייע וועלט, טהו וואס דו ווילסט! ווייזט זיך אבער ארויס, אז דוקא דא, אין דעם פרייען לאנד, האב איך געהאט א משפט, וואס מען זאל בעהיט ווערען. ממון און דמים האט עס מיך געקאסט!

און מיינט איהר ווער האט מיך גע'משפט? גוים, יענקים? אמעריקאנער?

חלילה וחס!

אידען האבען מיך גע'משפט, מיינע אייגענע ברידער־ארבייטער!

אט הערט א מעשה!

אין דער היים, אין מיין שטעדטיל, בין איך געווען אן ארימער שניידער, געגעהט, וואס עס האט זיך געמאכט: א ווייבערשע קליידעל — איז רעכט א ווייבערשע קליידעל, א פויער'שער קאפטאן — איז אויך גוט! קיין ספעציאליסט בין איך ניט געווען. אבער דא אין אמעריקא געהט עס נישט, דא האט יעדער זיין פאך. אזוי ווי א „האנד" האב איך א פלינקע, איז פאר מיר בעסער געווען צו ארבייטען ביי קלאוקס. און אזוי בין איך, זינט איך בין אהער אנגעקומען, א קלאוקמייקער...

מילא, איידער עס איז געווען דער גרויסער סטרייק, איז דאך ניט שייך צו זאגען — איז געווען אמת'ע פריהייט, טאקע וואס פרייהייט הייסט. ווילסט ארבייטען פון שטיק, ארבייט פון שטיק. ווילסט ארבייטען פון וואך, ארבייט פון וואך. ווילסט ארבייטען ביז דריי א זייגער פארטאג — ארבייט געזונטערהייט! קיינער האט דיר נישט געזאגט קיין דעה. אז מען שמועסט, — מען איז געווען א פרייער מענש! און עס זיינען געווען צייטען ווען איך האב פיין פערדיענט, קרוב צו פערציג דאלאר א וואך. איהר זיינט א מבין?!... אמת, געארבייט האב איך שווער, עס זיינען געווען נעכט, וואס איך האב געשלאפען בלויז צוויי־דריי שעה, און דוקא אין שאפ גופא: צונעשפארט זיך, ווי מען זאגט, אין די „זאכען" אויף א פאר ווייבערשע מאנטלען און געכאפט א דרימעל... אין א פאאר שעה ארום אויפגעשטאנען און ווידער זיך גענומען צו דער ארבייט. נו, וואס איז? וועמען געהט עס אן! אז כח, גאט צו דאנקען, איז דא, און אויף אויסשלאפען זיך איז דא א שבת אויף דער וועלט (שבת ארבייט איך ניט עד היום!) קיין תהלים זאגען אין בית מדרש דארף מען דא נישט... עס הייסט, מען וואלט אפשר יא געדארפט, נור מען געהט נישט!...

וואלט דאך אלץ גוט געווען, האט זיך אבער „חברה" ארומגעזעהן, אז עפעס איז די זאך נישט

נייע טשארטערס אין דעם זעלבען געגענד: לאקאל 34, קארסעט קאטערס פון ברידזשפארט; לאקאל 39, קארסעט קאטערס פון ניו הייווען; לאקאל 40, קארסעט מייקערס פון ניו הייווען און *לאקאל 5, קארסעט מאכער פון ספרינגפיעלד*, מאסס. וויס־פרעזידענט פיערס, וואס איז בעאויפטראגט געווארען פון דזשענעראל אפיס אכטונג צו געבען אויף דיעזע לאקאלס, האט אויפגעעפענט אן אפיס פאר די ברידזשפארטער קארסעטען ארבייטער אין 414 ווארנער בילדינג, ברידזשפארט. זיי האלטען אב רעגעלע מיטינגען יעדע וואך און יעדער לאקאל האט ערוועהלט א פולען סטעף אפיסערס און קאמיטעס.

דער לאקאל אין ספרינגפיעלד, מאסס., האט פיעל צו פערדאנקען דער טהעטיגקייט פון מיסס ראוז שניידערמאן, וועמען דער דזשענעראל אפיס האט געשיקט נאך ספרינגפיעלד לעצטען מאנאט אויף דער איינלאדונג פון א מיטגליעד פון דער „מאססאטשוזעטס ווידזש באארד און די קארסעט אינדוסטרי", מיסס מערי דאנאוואן. גלייך ווי זי איז אהין געקומען האט זי מיטאג־צייט אבגעהאלטען אן אפען־עיר מיטינג לעבען דער בעי סטייט קארסעט פעקטארי און האט די מיידלעך איינגעלאדען צו קומען צו א גרויסען מיטינג דעמזעלבען אבענד אין דעם האלל פון דער סענטראל לייבאר יוניאן. דער מיטינג איז געווען א זעלטענער ערפאלג. אויף מארגען אין דער פריה האט די פירמע געשיקט 5 מיידלעך, וואס זיינען ביי דעם מיטינג ערוועהלט געווארען אלס א שאפ־קאמיטע. אין שאפ האט גלייך אויסגעבראכען א טומעל און ארום דינער־טיים איז שוין דער גאנצער שאפ, 450 לייטע, ארויס אין סטרייק. שפעטער זיינען צו זיי צוגעשטאנען 50 מיידלעך פון דער קוואבאג קארסעט פעקטארי, ניט ווייט פון זייער שאפ.

גלייך נאך דעם האבען זיי אלע אוועקגעמארטשט אין האלל פון דער סענטראל לייבאר יוניאן. דארט האבען זיי אבגעהאלטען א בעגייסטערטען מיטינג ביי וועלכען עס האבען גערעדט איינינע לאקאלע פראמינענטע ארבייטער־פיהרער. די דרייווערס יוניאן פון ספרינגפיעלד האט גלייך ארויסגעגעבען אן ארדער דאס זייערע מעמבערס זאלען ניט פיהרען קיין וואארע פאר די שעפער וואס זיינען אין סטרייק. די גאנצע שטאדט איז בעגייסטערט פאר די סטרייקענדע מיידלעך וואס האבען אזוי בראוו זיך אנגענומען פאר זייערע חבר'טעס און ווילען פער־

בעסערען זייער לאגע. הויפטזעכליך האבען זיי פראטעסטירט געגען דעם וואס זיי זיינען ביז איצט געצוואונגען געווען צו צאהלען פאר די קאסטען, וואס זיי האבען בענוצט ביי דער ארבייט, וואס פלעגט אויסעסען א היבשען טהייל פון זייערע פערדיענסטען. אויסער דעם האבען זיי געהאט פערשיעדענע אנדערע קלאגען, צום ביישפיעל, ניט ריינע שעפער, שלעכטע בעהאנדלונג פון די פארליידיס א. ז. וו.

די ערשטע עטליכע טעג פון סטרייק האט די פירמע ניט געוואלט הערען פון א סעטלמענט. אבער די מיידלעך, אונטער דער פיהרערשאפט פון מיס שניידערמאן, האבען געפיקעט די שעפער אזוי טיכטיג דאס די בעלי בתים האבען גלייך דערזעהן דאס זיי האבען צו טהאן מיט א שווערען קאמפף, און נאך א וואך סטרייקען, זיינען זיי געווען געצוואונגען צו סעטלען מיט דער קאמיטע פון דער סענטראל לייבאר יוניאן און די מיידלעך. ביי דעם סעטלמענט איז אויך געווען פערטראטען די מאססאטשוזעטס באארד אוו ארביטריישאן. די ארבייטער האבען דורך דעם אגריימענט געוואונען פיעלע פערבעסערונגען: די ארבייטס שטונדען זיינען פערקירצט געווארען פון 54 אויף 48; די שטראף־סיסטעם איז אבגעשאפט געווארען; די צאהלונג פאר קאסטען איז רעדוצירט געווארען און דעם 1טען יאנואר ווערט עס אין גאנצען אבגעשאפט; די פרייזען פאר שטיק ארבייטער ווערען אזוי איבערגעמאכט, דאס די ארבייטער זאלען איצט, ווען זיי ארבייטען 6 שטונדען א וואך וועניגער, ניט פערדיענען וועניגער ווי פריהער; אלע סטרייקערס, אויך די פינף וואס זיינען געשיקט געווארען גלייך נאך דעם ערשטען מיטינג, זאלען צוריקגענומען ווערען צו דער ארבייט; קיינע דיסקרימיניישאנס געגען טהעטיגע יוניאן־מיטגליעדער; די ארבייטער אין שאפ זאלען ניט געצוואונגען זיין צו קלינען דעם שאפ און די שאפ־קאמיטעס זאלען האבען דאס רעכט צו מאכען קאמפליינטס צו דער פירמע, וועלכע דארף זיי אויפנעהמען און בעטראכטען.

אלע ארבייטער, אהן אויסנאהמע, האבען זיך אנגעשלאסען אן דער יוניאן. דעם זיעג האבען די מיידלעך געפייערט מיט א באלל, וואס זיי האבען געהאט אין איינעם פון די גרעסטע האללען אין ספרינגפיעלד. הונדערטער האבען געמוזט געהן צוריק, ווייל עס איז ניט געווען קיין פלאץ פאר זיי.

אויף־זייער זייט. נאך אלע זאכען, האב איך דערפיהלט, אז פארט זיינען טאקע די אלע רעדנער און בעאמטע אונזערע פריינד, און א סך פון זיי האט איך שטארק ליעב געקריגען, געקוקט אויף זיי ווי אויף אונזערע מענשען, אויף וועלכע מען קען זיך איין אין עת־צרה פערלאזען . . .

איינס אבער האב איך ביי זיך נישט געקענט פועל'ן, איך זאל אוועקמאכען מיט דער האנד מיין באס. ערשטענס, האב איך גלאט בטבע דרך ארץ פאר רייכע מענשען (מיין באס איז א גביר אדיר!) איך האב זיך בשום אופן נישט געקענט פארשטעלען, ווי אזוי קען איך ווערען מיט א מאל אזא יחסן, „א ריהר מיך ניט אן", אין דער צייט וואס באמת בין איך א פראסטער בעל־מלאכה און ער, דער באס, — א מאנופעקטשורער, א מענש וואס פיהרט ביזנעס אויף שווערע טויזענדער.

און דא איז אויסגענומען א תנאי, אז די ארבייטער זאלען מיט די באסעס קיין שום בעזונדערע געשעפטען נישט האבען. אבגעארבייט די נייען שעה — געהט אהיים!

אז דער סטרייק האט זיך געענדיגט איז, נאך מיין מיינונג, אויף די באסעס געוועזען א גרויסער רחמנות. וואס מיינט איהר — זיי האבען ערגערע געשעפטען, חלילה, געמאכט? — ניין! דאס גראדע ניט! זיי זיינען געווארען פשוט אויס מושלים! קיין ארבייטער אבזאגען אין מיטען דערינען אהן א פארוואס, טארען זיי נישט; א נייעם אריינגעהמען אהן דער יוניאן —טארען זיי אודאי און אודאי נישט. אלץ איז די יוניאן און די יוניאן! איהר פערשטעהט אן עסק! היינט וואס טויג זיי שוין דאס געלד מיט די עשירות, אז זייער דעה איז קיין דעה נישט. . . ווארים, צווישען אונז גערעדט, צו וואס יאגט זיך בכלל דער מענש נאך עשירות— כדי צו האבען די ממשלה, כדי מען זאל פאר איהם מורא האבען, מען זאל וויסען, אז ער־איז ער, אז זיין ווארט גילט, זיין דעה ווערט אנגענומען. אבער וויבאלד, אז ביי א באס ארבייטען הונדערטער ארבייטער און ער האט אויף זיי ניט קיין דעה און קען מיט זיי ניט טהאן וואס זיין הארץ גלוסט, איז דאך נישט ניחה דאס עשירות . . .

ווי מיינט איהר, בין איך ניט גערעכט? . . .

איז טאקע אויף די באסעס געוועזען א רחמנות. נאר מיר איז אנגעגאנגען בלויז מיין באס. ערשטענס, ווי זאגט ער, א לאנדסמאן, איז ער א איד, וואס האט ליעב כבוד. קיין שלעכטער מענש איז ער ניט, דוקא א גוטער מענש. היינט פארוואס זאל מען איהם טאקע נישט אבגעבען קיין כבוד, לכל הפחות דאס, וואס איהם קומט!

און אט דא הויבען זיך אן מיינע צרות.

מיר האט נישט געארט, וואס איך קען איצט ניט ארבייטען אזוי פיעל, ווי איך האב געארבייט איידער דער סטרייק. איהר ווילט איך זאל ארבייטען נייען שעה, זאל זיין נייען! זאלען אלע ארבייטער האבען ארבייט! עס איז אפשר ניט קיין עולה! אבער וואס ארט אייך, אז איך בין מיט'ן באס פריינדליך, בלייב א מאל שפעטער און שמועס זיך דורך מיט איהם, איך הער אויס זיינע טענות, זיינע פעריבעלס אויף דער יוניאן . . . א מאל גיב איך איהם טאקע גערעכט אויך . . . ער הויבט אן צו קלאגען זיך אויף דער יוניאן, צונעהט מיר דאס הארץ. און איך גיב איהם טאקע גערעכט . . . ווארים פאר זיך איז ער דאך טאקע גערעכט: מען נעהמט א קיסר און מען טהוט איהם אויס די קרוין און מען נעהמט ביי איהם צו די מלוכה מיט דעם חייל און מען זאגט איהם אזוי: „דיין געלד און דיינע אוצרות ריהרען מיר נישט אן, מיר גיבען דיר אלץ אוועק, אבער אין דער מלוכה מיש זיך נישט, ניט דיין עסק! . . . איהר פערשטעהט, ווי עס איז גוט דעמאלט אוים'ן הארצען דעם דאזיגען קיסר . . .

א מאל טרייסט איך איהם, מיין „באס", הייסט עס, אז גאט וועט נאך העלפען, א מאל זאג איך איהם אזוי א גוט־ווארט און א מאל, אז עס איז דא וועהר נויטיגע ארבייט, בלייב איך פערשלאפען אין א חדר'ל און פערענדיג עס . . .

איהר מיינט איך בין אויסען דעם דאלאר, חלילה! איך קען איהם פשוט ניט אבזאגען.

איינמאל, צוויי מאל, דריי מאל — האבען דאס די ארבייטער בעמערקט.

— וואס האט איהר, מיסטער, פאר א געשעפטען מיט'ן באס? — פרעגט מיך א יונגער „שנעקעל", וואס אין די „גוטע יאהרען" וואלט איך אפילו מיט איהם ניט גערעדט.

ענטפער איך איהם מיט שטאלץ און אויך צו להכעיס:

— מיט וועמען דען זאל איך האבען געשעפטען, מיט דיר?!

הער איך ווי אין שאפ, ארום מיין טיש, ווערט א גערויש, א הורושעריי!

דער פארמאן אפילו איז אויף מיין „זייט",

גלאַט: אײנער פּערדיענט פֿערציג דאָלאַר א װאָך און א צװײטער פּערדיענט אַכט און א דריט־טער נעהמט אום גאָר לעדיג...

האָט איהר געהערט א מעשה! אַלע מאָל איז דאָך אַזױ! װער עס איז א בריה, האָט א גיבע האַנד און פֿילט זיך נישט, דער פּערדיענט. אַ, די װאָס געהען ארום לעדיג?! — איז טאַקע א רחמנות. איז װאָס־זשע אָבער קען א י ך העלפֿען? איך פֿרעג אײך! און אויף מיר איז דען נישט קײן רחמנות! — גלויבט מיר, אַז פֿיערציג דאָלאַר א װאָך איז פֿאַר מיר געװען ניט קײן סך. איהר דאַרפֿט װיסען, אַז איך האָב אהער אראָבגעבראַכט מײן װײב מיט די פֿיער קינדער און דאָ זײנען געבוירען געװאָרען נאָך א דרײ, זאָלען געזונד און שטאַרק זײן, מען איז א גרויסער בעל־הוצאה. און טאָמער ליגט אין די בײנק א פּאָאר דאָלאַר, מוז מען דאָך זעהן פֿערזאָרגען אויף שפּעטער.

מילא, װאָס זאָל איך אײך א סך ברײען, איז ארויסגערופֿען געװאָרען א סטרײק!

רעכען איך מיר אוים, אַז א סטרײק איז טאַקע א גאַנץ װיכטיגער ענין. ארבײטער האַר־פֿען טאַקע זעהן זײער לאַגע צו פֿערבעסערען, עס איז נישט קײן עולה... אָבער איך בין דאָך א טאַטע פֿון קינדער און בײ מײן באָס ארבײט איך שוין א שעהנע פּאָאר יאָהר און קײן טענות צו איהם האָב איך באמת נישט. ער האָט מיך בעהאַנדעלט אויף'ן שעהנסטען אופֿן. ער איז טאַקע מײנער א לאַנדסמאַן, האָט זיך דאָ ארויפֿגעאַרבײט... רעכען איך מיר אוים, אַז זײ זאָלען טאַקע אַלע סטרײקען, מהיכא תיתי, און א י ך װעל מיר שטילערהײט, פּאַװאָליע ארבײטען...

װײזט זיך ארויס, אַז דאָ איז דאָס נאָר אײנס פֿון די גרעסטע פֿערברעכענס. עס הײסט, ניט בײ דער מלוכה חלילה... די מלוכה האַלט דוקא פֿון אַזעלכע... נור בײ די ארבײטער, הײסט עס, א „סקעב"... און א סקעב איז דאָ ערגער װי אין דער הײם אײנער אין חרם.

מילא, װאָס זאָל איך אײך דערצעהלען א סך, איך האָב אויך געװאָרפֿען די ארבײט. עס איז מיר אפֿילו געװען זעהר שװער „מעיז פּנים" זײן דעם באָס. ער האָט אויף מיר א קוק געטהאָן, זאָג איך אײך, האָט מיר געשטאָכען אין האַר־צען: דו ארבײטסט בײ א מענשען פֿינף־זעקס יאָהר, און ער צאָהלט דיר אַלע װאָך „קעש" מזומן און האָסט צו איהם אײגענטליך קײן טענות ניט, מיט א מאָל נעה און װער ברוגז און זאָג: נײן, מעהר ארבײט איך ניט!...

נור פֿערפֿאַלען. קײן סקעב זײן האָט זיך ניט געװאָלט. עס איז, דער אמת געזאָגט, א מיאוס'ער צונאָמען.

און דערצו איז טאַקע געװאָרען אײנס און צװײ א שטאַרקע חברה, א יוניאָן הײסט עס, און אַז א יוניאָן הײסט, מוז מען פֿאָלגען!

עס איז, זאָג איך אײך, אן אמת'ע מלוכה, די יוניאָן, מיט טשינאָװניקעס, בעאַמטע, דעלע־גאַטען, ארגאַניזערס, סעקרעטערס — כאָטש נעהם און טהו זײ אָן שליפּעס מיט מעשענע קנעפּ.

און איך האָב געסטרײקט גלײך מיט אַלע אידען. װאָס דען, א יחסן בין איך! א גליק נאָך װאָס איך האָב אָבגעשפּאָרט עטליכע דאָ־לאַר. אמת, די „יוניע" האָט אפֿילו די ערשטע װאָך „געשטיצט" מיט ביסלעך געלד, אָבער װאָס האָט עס געקלעקט! נאָכדעם האָט מען שוין צאָהלען אויך אויפֿגעהערט, עס האָט זיך אויס־געשעפּט פֿון קאַסע! א קלײניגקײט, אַז עס סטרײקען איבער פֿופֿציג טויזענד מאַן!

אָט אַזױ האָב איך „צוריבען" א װאָך צװעלף. מײנט איהר, אַז די צװעלף װאָכען האָב איך גערוהט? חס וחלילה! אַלע טאָג האָב איך געמוזט געהן אויף די מיטינגס, פֿערזאַמלונגען, װאו אַלערלײ רעדנער האָבען גערעדט װעגען דער מאַכט פֿון די ארבײטער און װעגען דעם װי אַזױ די באָסעס האָבען געזויגט אונזער בלוט, און אַז װײטער אַזױ קען עס נישט געהן. אײן רעד־נער אראָפּ—דער אַנדערער ארויף, און אַלץ די זעלבע װערטער, כדי מיר ארבײטער זאָלען עס בעסער פֿערשטעהן.

איך װיל נישט לײקענען. אין די דרײ חדשים צײט בין איך אַביסעל אויסגעבילדעט געװאָרען. קודם בין איך דערגאַנגען א סך ענגלישע נײע װערטער, װײל די רעדנער זײנען שוין אַלע לאַנג אין לאַנד און מישען ארײן א סך ענגליש, אָבער מיט דער צײט האָב איך אַלץ פֿערשטאַנען.

צײטענװײז פֿלעגען די רעדנער מיך אַלײן שטאַרק דורכנעהמען, װי א גוטער מגיד אין דער הײם. עס הײסט, איך האָב דערפֿיהלט. אַז עס איז נישט קײן יושר, אַז דער באָס זאָל אַזױ פֿיעל פֿערדיענען און די ארבײטער כמעט װי גאָרנישט... און איך בין שוין אפֿילו, אין האַרצען בײ זיך, אריבערגעגאַנגען אין גאַנצען

פארוואס די ארבייטער דארפען שטימען געגען דער נייער קאנסטיטושאן

פון הלל ראגאף.

די קאנווענשאן וואס די פעדערײשאן אוו ליבאר האט פערדופען ספעציעל אין אלבאני, צו נעהמען א שטעלונג אין דער פראגע וועגען דער נייער קאנסטיטושאן, האט אויסגעארבייט 13 טעמים ווארום ארבייטער מוזען וואוטען געגען דער קאנסטיטושאן. מיר גלויבען, דאס די קאנווענשאן איז געווען צו מילד; זי האט לייכט געקענט אויסארבייטען נאך א פאאר צעהנדליג טעמים. די קאנסטיטושאן איז א גאנץ לאנגע, זי פערנעהמט עטליכע צעהנדליג פיידזשעס, און אין איהר געפינען זיך נאך וועניג פונקטען אויף וועלכע מענשען מיט אן עטוואס פראגרעסיווען גייסט זאלען זיך קענען אונטערשרייבען.

די פיהרענדע גייסטער אויף דער קאנווענשאן, וואס האבען די קאנסטיטושאן פערפאסט, זיינען געווען די צוויי ערגסטע רעאקציאנערען פון דער רעפובליקאנער פארטיי: דער געוועזענער סענאטאר רוט און דער באס פון דער פארטיי ארגאניזאציאן—בארנעס. דיעזע צוויי לייטע האבען די קאנווענשאן קאנטראלירט. דערפאר וואס די איבעריגע רעלעגאטען זיינען געווען אנטוועדער זייערע קאלעגען אדער זייערע לאקייען. די ארבייטער האבען צווישען די 150 רעלעגאטען געהאט בלויז דריי פערטרעטער. עס פערשטעהט זיך, אז דיעזע דריי האבען גארניט געקענט מאכען. די דעמאקראטען האבען געהאט א היבשע מינאריטעט, אבער אויסער אין א פאאר פאליטישע פראגען, זיינען זיי געווען אייניג מיט די רעפובליקאנער. איהר מוזט דאך וויסען דאס א קאנסטיטושאן ענטהאלט די גרונד־געזעצע, די גרונד־פרינציפען פון דער רעגירונג, און אין גרונד־פראגען איז צווישען די רעפובליקאנער און די דעמאקראטען קיין אונטערשיעד ניטא. די ביידע פארטייען שטימען איין, דאס די הויפט אויפגאבע פון דער רעגירונג דארף זיין צו בעשיצען די אינטערעסען פון אייגענטהום, די אינטערעסען פון די רייכע.

די קאנסטיטושאן־קאנווענשאן האט געזאלט די איצטיגע קאנסטיטושאן „אויסבעסערן". לאמיר אלזא גרינדליך בעטראכטען מאנכע פון די הויפט אויסבעסערונגען וואס זיינען געמאכט געווארען.

1) דער „שארט באלאט", איצטער ערוועהלט דאס פאלק אלע הויכע סטייט בעאמטע. די קלענערע בעאמטע ווערען אפאינטעט פון דעם גאווערנאר מיט דער גוטהייסונג פון דעם סענאט. די נייע קאנסטיטושאן לייגט פאר דאס בלויז דריי פון דיעזע הויכע בעאמטע זאלען ערוועהלט ווערען פון פאלק, אלע איבעריגע זאלען אפאינטעט ווערען פון גאווערנאר. און דער גאווערנאר זאל זאגאר די בעשטימונג פון סענאט ניט דארפען האבען.

וואס דאס בעדייט קען יעדער מענש מיט א פראסטען שכל בעגרייפען. דאס הייסט, אז די רעגירונג ווערט וועניגער דעמאקראטיש. דאס פאלק קריגט א קלענערע דעה אין דער רעגירונג ווי ער האט פריהער געהאט. די פולע שרעקליכע בעדייטונג פון דיעזען פונקט זעהט מען אבער ערשט דאן, ווען מען נעהמט איהם אין פערבינדונג מיט א צווייטע „אויסבעסערונג". דאן ערשט זעהט מען, ווי ווייט רעאקציאנער די קאנווענשאן איז געווען.

2) דער צווייטער פונקט ערקלערט, דאס דער בודזשעט זאל יעדען יאהר פארגעלייגט ווערען פון גאווערנאר פאר'ן לעדזשיסלייטשור, און די לעדזשיסלייטשור זאל האבען די מאכט בלויז איהם צו פערקלענערען, פערגרעסערען ניט. אויב די לעדזשיסלייטשור וויל צוגעבען געוויסע הוצאות, זאל זי דאס קענען טהאן בלויז נאך דעם ווי דעם גאווערנאר'ס בודזשעט נעהמט דורך. און אויך דאן האט דער גאווערנאר דאס רעכט דיעזע פארגעשלאגענע הוצאות פון דער לעדזשיסלייטשור צוריקצואווייזען.

נעהמט, אלזא, די צוויי „אויסבעסערונגען" צוזאמען און בעטראכט וואס זיי בעדייטען.

דער גאווערנאר אפאינטעט איינער אליין אלע וויכטיגע בעאמטע, די קעפ פון אלע דעפארטמענטס. דער גאווערנאר בעשטימט פאקטיש די געלד וואס יעדער דעפארטמענט זאל האבען פאר זיינע יעהרליכע הוצאות. די לעדזשיסלייטשור. דאס הייסט די אמת'ע פאלקס־

װײל די פארלײטע זײנען מיט דער יוניאן אויך נישט שטארק צופריעדען. בײ זײ האט מען אויך די דעה אבגענומען. װער רעדט פאטשען זיך, װי אין די אמאליגע יאהרען, קענען זײ איצטער אוראי נים — פערדריסט עס זײ טאקע די מעשה. אבער העלפען מיר קען ער נישט. ער װינקט מיר נור מיט די אויגען, װי ער װאלט מיר צוגעגעבען מוטה!...

נאך דער ארבײט קלײבען זיך די ארבײטער צו גײן אהײם.

מײנער אבער אײלט זיך נישט. איך האב ליעב גײן שפעטער פון אלעמען.

— נו, מיסטער, פארװאס גײט איהר נישט? —װאנדערן זיך צו מיר עטליכע פון די יונגע, װאס ארבײטען נעבען מיר.

— איך האב צײט! — ענטפער איך בלומרשט קאלטבלוטיג, אבער אין הארצען ברענט בײ מיר א פײער: אזױנע יונגאטשעס. זײ היטען מיך נאר!

נאטירליך, האב איך אויסגעפיהרט דאס מײניגע, בין געבליבען.

כ'האב מיר צורעדט מיט'ן באס און אויסגעלאזט כל חמתי אויף זײערע קעפ.

אויף איבערמארגען בעקום איך פון דער יוניאן א בריװעלע, א מין „פאװיעסטקע", מען רופט מיך.

טראכט איך מיר: „עס זײנען דאך נישט קײן גוים, זײ זײנען דאך אידען.

און גײ נישט...

קומען אויף מארגען טאקע שוין אין שאפ גופא צװײ דעלעגאטען. רעדען זיך דורך מיט'ן באס, מיט'ן פארמאן און מען „נעהמט" מיך אראב פון דער ארבײט.

דער באס טענה'ט:

— װאס האט איהר צום דאזיגען ארבײטער? ענטפערן זײ:

— בײן „טרײעל" װעט עס שוין קלאר װערען.

מילא, װאס זאל איך אײך א סך ברײען, איך זעה אז איהר אײלט זיך שוין צו — עס איז געװארען אן אמת'ער פראצעס.

און מען האט מיך פאר'משפט:

צעהן דאלאר שטראף און איבערפיהרען אין אן אנדער שאפ.

דאס הײסט פשוט: „נא װיסעלעניע", װי בײ אונז אין רוסלאנד, להבדיל...

ארט מיר נישט אזױ די צעהן דאלאר (װײל דאס האט מיר ענדליך די יוניאן געשענקט!) װי דאס איבערפיהרען מיך אין אן אנדער שאפ.

אמת, דער שאפ װאו איך ארבײט איצט איז א סך א גרעסערער, א ליכטיגערער... מעהר לופט, איפ'ן ערשטען פלאר, בײ א פענסטער — טאמער, חלילה, א פײער — קען מען גלײך שפרינגען... אבער מיר איז דא די ארבײט נישט ניחא. ערשטענס, קוקען אויף מיר די ארבײטער װי אויף דעם גרעסטען פערברעכער, זײ װײסען מײן גאנצען „פראצעס" און מען היט מיך. עס הײסט, איך בין „פאר נאדזאראם" — איך זאל חלילה נישט רעדען מיט'ן באס.

זײ װײסען נישט, די חברה, אז דער נײער באס געהט מיך אן װי פאר־א־יאהריגער שנײ. און צװײטענס, איז ער א דײטשער יהודי און װען איך זאל אפילו צו איהם רעדען, װעט ער מיר נישט ענטפערן—יענער איז א מאנארכע!..

אבער זײ האבען אײן ארבײט און היטען מיך! מײנט איהר היטען זײ מיך אײן? — אײנמאל אין װאך באפ איך מיך ארויף צו מײן געװעזענעם „באס".

איך רעד פאר איהם אוים דאס הארץ, ער טרײסט מיך, איך טרײסט איהם און מיר האפען נאך, אז די יוניאן װעט מיך פריהער צי שפעטער בעגנאדיגען און װעט מיר ערלויבען צוריק ארבײטען בײ דעם באס, מײן לאנדסמאן...

איך בעט אײך, — האט א י ה ר נישט אמאל א „פול" בײ די מאכער פון דער יוניאן? רעדט זיך דורך מיט זײ...

קאָנווענשאָן און אַלע זיינען זיי פון דער קאָנווענשאָן צוריקגעוויזען געוואָרען.

ווערט איהר דאָך מיינען, דאָס דיעזע פאָדערונגען זיינען געווען צו גרויסע, צופיעל סאָציאַליסטיש. הויבט זיך ניט אָן. דאָס זיינען געווען פאָדערונגען. וועלכע ווערען אין מאַנכע סטייטס שוין איצטער אָנערקענט. פאָדערונגען וועלכע יעדער פראָגרעסיווער מענש וואָלט אונטערגעשריעבען.

אָט זיינען אייניגע פון זיי:

(1) אַז די סטייט אַרבייט זאָל מען ניט טאָרען אַרבייטען מעהר ווי אַכט שטונדען אַ טאָג.

(2) דאָס ווען די לעדזשיסלייטשור. מאַכט אַ געזעץ צו גונסטען אַרבייט, זאָלען די קאָורטס איהם ניט טאָרען מבטל זיין אויפ'ן גרונד, אַז ער איז ניט קאָנסטיטוציאָנעל.

(3) דאָס די מיליטער־מאַכט פון די סטייט זאָל אין צייט פון סטרייקס ניט טאָרען אָוועקרויבען פון די סטרייקערס זייערע פרייהייטען און רעכטע, און דאָס אַרעסטירטע סטרייקערס זאָלען ניט געשטעלט ווערען צו אַ קריעגס־געריכט, נור זיי זאָלען גע'משפט ווערען דורך אַ דזשורי.

(4) דאָס די קאָנסטיטושאָן זאָל קלאָר מאַכען, וואָס עס הייסט פרייע פרעסע און פרייע רעדע. (איצטער האָט יעדער ריכטער אַליין דאָס רעכט צו בעשטימען, וואָס איינער מעג ריידען און וואָס ניט. אַ קאַפּיטאַליסטישער דזשאָדזש פסק'נט נאַטירליך דאָס אַרבייטער טאָרען גאָרניט ריידען און גאָרניט שרייבען, אויב דאָס ברייננט נור שאָדען די קאַפּיטאַליסטען).

דאָס זיינען עטליכע סעמפּעלס פון די סאָרט געזעצע, וואָס די אַרבייטער האָבען געפאָדערט, אַז זיי זאָלען אַריינגעשטעלט ווערען אין דער נייער קאָנסטיטושאָן. די קאָנווענשאָן האָט זיי אַלע צוריקגעוויזען. נאָכמעהר, זי האָט געמאַכט געוויסע ענדערונגען אין דער אַלטער קאָנסטיטושאָן, וועלכע רויבען פון די אַרבייטער אָוועק געוויסע רעכטע, וואָס זיי האָבען איצטער יע.

אינטערעסאַנט איז די מעטהאָדע דורך וועלכע די קאָנווענשאָן האָט געטריים די אַרבייטער אָבצונאַרען. זי האָט זיי צוגעוואָרפען אַ ביינדעל, זאָ צו זאָגען. אַ ביינדעל, וועלכען די אַרבייטער האָבען שוין פריהער דורך לאַנגע בלוטיגע קעמפּפע אַליין אַרויסגעריסען.

אָט, צום ביישפּיעל, גיט די נייע קאָנסטיטושאָן דער לעדזשיסלייטשור דאָס רעכט צו מאַכען געזעצע געגען אַרבייט אין טענעמענט הייזער. אַזוינע געזעצע האָט שוין די לעדזשיסלייטשור פון לאַנג אָן געמאַכט, נור זיי האָבען געהאָלפען ווי אַ טויטען באַנקעס. די אַרבייטער אַליין האָבען דורך בלוטיגע קעמפּפע פערטריבען די טענעמענט הויז סיסטעם פון פיעלע טריידס.

נאָך אַ ביינדעל — די נייע קאָנסטיטושאָן ערלויבט דער לעדזשיסלייטשור צו מאַכען געזעצע וועגען בעלאָהנען געשעדיגטע אַרבייטער. דיעזע ערלויבניס האָט שוין די לעדזשיסלייטשור געקראָגען בעפאָר און געקראָגען האָט זי עס דורך די לאַנגע, שווערע אַגיטאַציאָן פון די סאָציאַליסטען און די אָרגאַניזירטע אַרבייטער.

יעדער דיינקענדער אַרבייטער וועט שטימען געגען דער נייער קאָנסטיטושאָן. מיר האָפען אָבער דאָס דערמיט אַליין וועט ער זיך ניט בענוגענען. זאָל ער צו דערזעלבער צייט זיך אַריינטראַכטען אין די אורזאַכען פאַרוואָס די נייע קאָנסטיטושאָן איז אַזוי רעאַקציאָנער, אַזוי שאַרף געגען די אינטערעסען פון די אַרבייטער. זאָל ער זיך שטעלען די פראַגע פאַרוואָס איז קיין איינציגער גינסטיגער אַרבייטער־געזעץ אין די קאָנסטיטושאָן ניט אַריינגעשטעלט געוואָרען?

און דעם איינציגען ענטפער וואָס ער וועט אויף דיעזער פראַגע געפינען, וועט זיין: ווייל די צוויי גרויסע פּאַרטייען, וועלכע האָבען צונויפגעשטעלט די קאָנסטיטושאָן־קאָנווענשאָן, זיינען ביידע פון דעם קאַפּיטאַליסטישען קלאַס, ווייל די איינציגע פּאַרטיי, וואָס פערטרעט די אַרבייטער'ס אינטערעסען, די סאָציאַליסטישע פּאַרטיי, האָט אויף דיעזער קאָנווענשאָן קיין דעלעגאַטען ניט געהאַט.

און ווען איהר, אַרבייטער, וועט אָט דאָס דורכטראַכטען, וועט איהר זיך ניט בענוגענען מיט שטימען געגען דער נייער קאָנסטיטושאָן, נור איהר וועט אויך שטימען געגען די אַלע קאַנדידאַטען פון די פּאַרטייען וואָס זיינען פאַר דער נייער קאָנסטיטושאָן פעראַנטוואָרטליך. איהר וועט וואָוטען פאַר די קאַנדידאַטען פון דער איינציגער פּאַרטיי וואָס רעפּרעזענטירט די אינטערעסען פון די אַרבייטער — די סאָציאַליסטישע פּאַרטיי.

פערטרעטער. דאס אלזא כמעט נאר קיין דעה ניט אין דער אדמיניסטראציאן, אין דער פראקטישער פערוואלטונג פון דער רעגירונג. דאס וואס זי קען ארונטערשניידען די געלדער, וואס דער גאווערנאר בעשטימט, איז זעהר וועניג, דער פאקט איז שוין פעסטגעשטעלט געווארען, דאס מיט אזא מין מאכט בענוצט זיך א לעדזשיס־לייטשור זעהר וועניג. דאס איז אבער נאך ניט אלעס.

מען מוז געדענקען, דאס די לעדזשיסלייטשור בעשטעהט פון פארטרעטער פון איינצעלנע דיסטריקטען. יעדער דיסטריקט האט געוויסע זאכען וואס ער טרייט צו קריגען פון דער רעגירונג דורך זיין פארטרעטער. איבערהויפט איז דאס דער פאל אין די קאונטרי געגענדען. אום זיינע וואוטערס צו בעפרידיגען, מוז דער אסעמבלימאן אדער דער סענאטאר אלעס טהאן צו קריגען דאס וואס זיין דיסטריקט פאדערט (אן אויסגיבריקירטע וועג, א צדקה־אנשטאלט, א סטייט־האספיטאל א. ז. וו.). איצטער, אז דער בודזשעט ווערט געשטימט דורך דער לעדזשיסלייטשור, מוז דער אסעמבלימאן טרייען ווידקען אויף דער מאיאריטעט פון דער אסעמבלי, דאס הייסט אויף דער מאיאריטעט פון די אלגעמיינע פאלקס־פערטרעטער. זיי זאלען זיין פערלאנג נאכגעבען. אין דעם נייעם פארגעשלאגענעם סיסטעם, וועט ער מוזען פאר אזוינע זאכען זיך ווענדען צום גאווערנאר.

וואס הייסט עס, אלזא?

דאס הייסט, אז דער גאווערנאר ווערט פראקטיש דער קעניג פון דער סטייט. א קעניג מיט אונבעגרענעצטע מאכט. ער וועט אליין אפאינטען די בעאמטע, ער וועט אליין בעשטימען די הוצאות פון דער רעגירונג, ער וועט האבען אלע אסעמבלי־לייט און סענאטארען, אלע פאלקס־פערטרעטער אין זיינע הענד. זיי וועלען מוזען טהאן, וואס ער וועט זיי הייסען, ווארום אויב ניט, וועט ער די מעגליכקייט האבען זיי צו שעדיגען אזוי, אז די דיסטריקטען זייערע זאלען זיי מעהר ניט ערוועהלען.

איינער פון די גרונד־פרינציפען פון פרייע רעגירונג איז, דאס דער „פאקעט בוך" פון דער רעגירונג זאל ליגען אין די הענד פון דער לעדזשיסלייטשור, פון די אמת'ע פאלקס פערטרעטער. דאס איז אן אלטער כלל, וועלכער איז אנערקענט געווארען מיט הונדערטע יאהרען צוריק. אין דער קאנסטיטושאן פון די פעראייניגטע שטאאטען, וועלכע איז פערפאסט געווארען מיט א הונדערט און דרייסיג יאהר צוריק, איז דא א פונקט דאס בילס וועגען טעקסעס מוזען צום ערשטען אריינגעטראגען ווערען אין דער האוז אוו רעפרעזענטעטיווס. דאס איז אלץ צוליעב דעם זעלבען טעם, אז די הויז וואס פערטרעט דאס פאלק מוז האבען די גרעסטע דעה אין געלד פראגען.

די פערפאסער פון אונזער נייער סטייט קאנסטיטושאן האבען אונטער די פיס געטראטען איינעם פון די הייליגסטע פרייהייטס־געזעצע. זיי האבען אויסגעארבייט א קאנסטיטושאן, וועלכע מאכט א קעניג איבער דער סטייט. און געטהאן האבען זיי עס, ווייל פאר די קאפיטאליסטען וועמען זיי האבען אויף דער קאנווענשאן פערטראטען, לייגט זיך נאטירליך בעסער. אז די סטייט זאל רעגירט ווערען פון איין „קעניג" ווי פון א גאנצע קערפערשאפט פאלקס־פערטרעטער. וואו עס קענען זיך אמאל אריינכאפען מענשען מיט פרינציפען און מיט געפיהלען.

די ארבייטער פון ניו יארק האבען אויסער דיעזע אלגעמיינע אורזאכען א סך ספעציעלע אורזאכען די נייע קאנסטיטושאן צו פערדאמען. זיי האט די קאנווענשאן אין גאנצען איגנארירט, בעהאנדעלט אזוי ווי אויסוואורפען.

אין גרונד גענומען, האבען די הויפט אויסבעסערונגען אין דער קאנסטיטושאן געדארפט זיין אין בעצוג צו ארבייטער פראגען. אין די מעהר פראגרעסיווע סטייטס אין די [illegible] ענטהאלטען די קאנסטיטושאנס גאנצע פיידזשעס מיט געזעץ־מאכונג אין ארבייטער פראגען. פאליטישע אויסבעסערונגען, דאס הייסט, אויסבעסערונגען אין די ארט און ווייזע ווי אזוי די רעגירונג זאל געפיהרט ווערען, ווי אזוי זי זאל איהר ארבייט טהאן זיינען שוין ניט אזוי וויכטיג איצטער — דאס אנערקענט יעדערער, וועלכער איז נור עטוואס בעקאנט מיט דעם גייסט פון רעפארם בעוועגונגען.

אלזא, האט מען ווירקליך געהאפט, דאס די קאנווענשאן וועט זיך אבגעבען א היבשע ביסעל מיט דיעזע ארבייטער פראגען. די ארגאניזירטע ארבייטער האבען ביי דער עפענונג פון דער קאנווענשאן אויסגעארבייט 25 פאדערונגען. 25 פונקטען אין בעצוג צו ארבייט וועלכע זאלען אין דער קאנסטיטושאן אריינגעשטעלט ווערען אדער אויסגעבעסערט ווערען. זיי האבען דיעזע 25 פונקטען פארגעלייגט פאר דער

וועט די פעלקער קיין אנדער ברירה ניט געבען. זי וועט זיי אנדערש ניט קענען העלפען.

* * *

לאמיר א בליק טהאן אויף דעם צושטאנד וואס האט געהערשט אין אייראפא בעפאר און וועהרענד דער מלחמה.

אין עקאנאמישען און אינדוסטריעלען לעבען הערשט תוהו ובוהו, אונטערדריקונג, ניוועטץ. די דאזיגע פעהלערען האבען זיך אזוי שלעכט אבגערופען אויף די מלחמה־לענדער, אז די רעגיערונגען האבען גלייך געמוזט איינפיהרען גרויסע ענדערונגען. אין דייטשלאנד איז איצט אלץ אונטער רעגיערונגס־קאנטראל — די אינדוסטריען, די נאציאנאלע פינאנצען, די פראדוקטען — אפילו וויפיעל און וואסער ברויט אדער פלייש די בירגער דארפען עסען. ענגלאנד — דאס לאנד וואו דער קאפיטאליזם האט זיך ענטוויקעלט און געהערשט מיט פולער מאכט אויף יעדען געביעט — קומט ביסלעבווייז אויך צו אזא צושטאנד. די סאציאלע פאליטיק פון „לאז יעדער כאפען פאר זיך און די איבריגע צום טייפעל", איז משמעות געווען אזוי צופוילט, אזוי אבגעלעבט, אז דאס לאנד וואלט געגאנגען פינאנציעל און מאראליש קאפוט, ווען די רעגיערונג וואלט ניט געמאכט א גרויסע ענדערונג אין דעם אינדוסטריעלען לעבען. אין דעם עקאנאמישען און סאציאלען לעבען איז פערשוואונדען געווארען א סך פון דעם שוואוילטאג פון די רייכע לעדיגגעהער. „זייט עקאנאמיש און שפארזאם!" — ראטה די רעגיערונג אלע בירגער — זאנסט פון וואנען וועט זי נעהמען די 20 מיליאן דאל. וואס די מלחמה קאסט איהר אב יעדען טאג? דאס איז אין די צוויי פארנעהמסטע מלחמה־לענדער און ממילא אויך אין די איבריגע קלענערע לענדער.

אין גייסטיגען און מאראלישען לעבען האט געהערשט און עס הערשט אן אונבעשרייבליכער מיש־מאש: היפאקריטסטווע, פאלשקייט און פערדארבענהייט, בעדעקט מיט א מאנטעל פון רעליגיאן, און פערגילט מיט ציוויליזאציע און מאראל; קנאה־שנאה צווישען איינצעלנע מענשען און נאציאנען; ראסען־האס און אנטיסעמיטיזם זייט ביי זייט מיט דער אנגענומענער אידעע פון די קריסטען, אז די אידען זיינען אן אויסערוועהלט פאלק און אז אלע מענשען שטאמען פון איין שורש און האבען „איין פאטער אין הימעל"; א קאפיטאליסטישער פאראורטהייל געגען די ארבייטער, וואס האט געמאכט די רייכע קלאסען גלויבען, אז דאס ארבייטער פאלק איז טאקע א נידריגער פאלק. מען האט, ווי עס שיינט, געדארפט האבען די מלחמה אום צו בעפעסטיגען די איבערצייגונג, אז די ארבייטער זיינען די יסודות אויף וועלכע עס שטעהט די וועלט.

אין רעליגיעזען לעבען ווייזט זיך איצט ארויס פיעל שטארקער ווי אין וועלכער עס איז צייט וואס פאר א ריעזיגער שווינדעל די רעליגיאן פון די אייראפעאישע נאציאנען איז געווען אין אלע צייטען. וואס בעריהמטע פריידענקער האבען ניט געקענט איבערצייגען מיט ארגומענטען, דאס איבערצייגט די מלחמה מיט פאקטען. אין יעדען לאנד בעט מען דעם זעלבען גאט, ער זאל העלפען בעזיעגען דעם שונא; דאס הייסט, ער זאל העלפען אויסשלאכטען צעהנדליגער טויזענדער מענשען. קייזער ווילהעלם נעהמט ניט א שריט אהן גאט — זיין גאט! זיינע ארמעען זיעגען מיט גאט'ס כח. אין ענגלאנד האט מען א גאנצען טאג געבעטען גאט פאר א זיעג איבער די גערמאנישע און טערקישע חילות; בעסער געזאגט: איבער ווילהעלם'ס גאט. די רוסישע ארמעען טראגען די היילינע בילדער אין סאמע פראנט. דארט גלויבט מען זיכער, אז אויב עס קען ווער העלפען רוסלאנד אין איהר איצטיגער לאגע (נידערלאגע) איז דאס טאקע נור „איין גאט אין הימעל". אין דייטשלאנד איז אנגענומען געווארען א נייער נאציאנאל ווערטעל — „גאט שטראפע ענגלאנד!" דארויף האט א זשורנאליסט פארגעשטעלט גאט ווי ער געפינט זיך אין א פערלעגענהייט און ווייסט ניט וועמען פריהער צו שטראפען. „מיינע קינדער, דארט אויף דער בלוטיגער ערד", טראכט ער זיך וויצענדיג אין זיין הימלישען פאלאץ, „מוזען מיינען אז איך האב קיין אנדער זאך ניט צו טהאן ווי נור אויסהערען און פאלגען זייערע עצות". נאך דער מלחמה וועט זיין צייט צו פרעגען: וויפיעל געטער האט איהר, איהר נארישע, היפאקריטישע פעלקער פון אייראפא?"

ווי אזוי האבען די פעלקער געקענט זיך בעפרייען פון די דאזיגע פערלעגערטע סחורות פון פאלשקייט און צביעצטווע, וואס האבען פערוואלקענט זייערע מוחות, פערבלענדט זייערע אויגען און געשטערט זיי צו לעבען מיט אמת און יושר? שעהנע מאראלישע און רעליגיעזע

די מלחמה און די פערווירקליכונג פון ארבייטער־אידעאלען

פון א. ראזובורי.

פאר׳א־יאהרען אין דער צייט זיינען די וועלבסט־גענאנטע נביאים געווען שטארק פערנומען. יעדער וואס האט געהאט א שטיקעל פערדרוס אויף סאציאליסטען און ראדיקאלען האט מיט גרויס־הנאה געזעהן, אין זיין איינענער פאנטאזיע, דעם סוף פון אלע ראדיקאלע בעוועגונגען. א סימן — אט האבען דאך די אינטערנאציאנאליסטען פון יעדען לאנד אוועקגעווארפען זייער ברידערליכקייט און אנגעטהאן ראנצעס, גענומען ביקסען אויף די פלייצעס און געגאנגען שיסען זייערע ברידער. די שונאים פונ׳ם אנדערען לאגער!

דער ארגומענט איז אמת געווען א שטארקער. ווייל וואס דארף מען א בעסערען בעווייז ווי דער, אז דייטשע און עסטרייכישע גענאסען זיינען זיך פאנאנדערגעגאנגען פון די פראנצויזישע, ענגלישע, בעלגישע און איטאליענישע גענאסען און פראקטיש אויפגעלעזט די אינטערנאציאנאלע ארגאניזאציאן!

נו, האט די צייט בעוויזען, אז טראץ דעם, וואס די מלחמה האט אריינגעדרונגען אויף אינ׳ם סאציאליסטישען לאגער, האלט עס פאר קיין פאל ניט אזוי שלעכט, ווי עס האט זיך די זאגענאנטע נביאים אבגעראכט אין זייער רייכער פאנטאזיע.

עס איז שוין א מאל געזאגט געווארען (אין דעם לעצטען מאי נומער פון דיעזען זשורנאל), אז די איצטיגע מלחמה ווירקט אויף דעם זעלבען אופן ווי א גרויסע סאציאלע רעוואלוציע. מיט דעם קראכען פון קאנאנען, מיט דעם אויסלעשען פון מיליאנען מענשליכע לעבענס, מיט דער פערניכטונג פון א סך אייגענטום, וואס איז די פרוכט פון פיעלע דורות מענשליכע ארבייט און ענערגיע, ווערען אויך אבגעריינינט און פערברענט א סך פערלעגערטע סחורות, וואס האבען זיך אנגעקליבען ביי דער היינטיגער ציוויליזאציע. א סך פערשימעלטע געדאנקען, אלטע טראדיציעס, אבערגלויבענס, האס און פאראורטייל שפיעלען איצט אויס זייער לעצטען טרומף אין דער גאנצער וועלט און ניט נור אין די מלחמה־לענדער.

עס איז טאקע צום בעדויערען, אז די מענשליכע נאטור זאל פערלאנגען אזעלכע שרעקליכע קרבנות, איידער זי קען זיך אביסעל אויסלייטערען און אויסעדלען. אבער דאס איז איינע פון יענע נאטור־סודות, וואס דער מענשליכער מארך וועט אפשר קיינמאל ניט דערגעהן. א גרויסע, פירכטערליכע ערד־ציטערניש פערטרייבט די וואסערען פון ניט־טיעפע ערטער און דעם אקעאן און בריינגט ארויס נייע אינזלען און נייע לענדער. א גרויסער רעגען־שטורם וואשט די גאסען און רייניגט די לופט. א פיבער איז א סארט מלחמה אין דעם מענשליכען בלוט: צוויי מחנות מיקראבען פיהרען אן א קאמפף אויף טויט און לעבען, און ווען דער שונא ווערט בעזיעגט, ווערט דער מענש נאך דער פיבער־קראנקהייט בענייעט און ערפרישט מיט נייע כחות.

די פראנצויזישע רעוואלוציאן האט אבגעריינינט א סך רעליגיעזע און פאליטישע שימעל פון מיטעל־אלטער און אנגעהויבען א נייע צייט מיט נייע אידעען אין דער אייראפעאישער געזעלשאפט. און וואס יענע רעוואלוציאן האט ניט פערענדיגט, דאס וועט די איצטיגע מלחמה צו שטאנד ברייגגען. דעמאלט איז ניט געווען די שעת הכושר: די אינדוסטריע איז ניט געווען ענטוויקעלט און דאס פאלק איז געווען אונוויסענד, שרעקליך „בעזנראמטעגע“.

אט אזוי ארבייט די נאטור — דורך בלינדע, אונפערשטענדליכע קרעפטען — און מאכט אונז, מענשען, א סך מאל צום נארען. אבער זי ערריייכט א געוויסען צוועק. מיר שטוינען, קריטיקירען און ביזערען זיך אויף דעם אדער יענעם צד אין דער איצטיגער מלחמה. מיר זאגען, אז זיי זיינען אלע דארט משוגע געווארען, האבען פערלארען זייער קלארען שכל. אבער ווען די מלחמה וועט זיין געענדיגט וועט די וועלט זיכער זיין געלייטערט און געדעלט. עס וועט הערשען מעהר ברידערליכקייט און גרעסערע פריינדשאפט צווישען די נאציאנען. עס וועט זיין א בעסערע וועלט. די מלחמה וועט אונדירעקט העלפען פערווירקליכען ארבייטער אידעאלען. זי

זאָגען: זי וועט מן הסתם אָבצאָהלען. אָבער צו וואָס לוינט איהר דער גאַנצער עסק?

אָט האָט רוסלאַנד, למשל, פערלאָרען גאַנץ פוילען — א צעהנטעל פון איהר גאַנצער טעריטאָריע. אמת, זי איז נאָך גרויס גענוג. אָבער צו וואָס לוינט איהר נאָך אזא שאָדען אין דער צוקונפט?

אָט האָט דייטשלאַנד, למשל, פערלאָרען אלע קאָלאָניעס אין סאוטה־וועסט אפריקא און אין כינא. אמת, זי האַלט איצט גאַנץ פוילען, בעלגיען און א שטיק פראַנקרייך. עס איז אָבער ניט זיכער צי מען וועט איהר לאָזען די טעריטאָריע האַלטען. און וואָס וועט טאַקע זיין, אז די קריעגס־כוואַליע וועט נעהמען לויפען צוריק? קריעג איז דאָך אזא אונזיכערע זאַך! וואָס לוינט איהר אין דער אמת'ן נאָך אזא עסק אין דער צוקונפט? וועלען ניט די קלוגע דייטשען שטענדיג פרעגען אָט די דאָזיגע קשיה?

נאָך מעהר. וואָס מעדר עס ענטוויקעלט זיך די אינדוסטרי, וואָס ווייטער די וועלט פראָגרעסירט אין ערפינדונגען, אלץ מעהר אונמעגליך וועט זיין צו פיהרען אזא מלחמה אין דער צוקונפט. וואָס שטאַרקער עס וואַקסט דער בעגריעף, אז יעדע נאַציאָן איז בלויז א רעדעל אין דער גרויסער וועלט־מאַשין, אלץ מעהר וועט מען מוזען איינזעהן, אז אָרגאַניזאַציאָן און קאָאָפעראַציאָן אין נאַציאָנאַלע און אינטערנאַציאָנאַלע אינדוסטרי קען ברייננען א סך ברכות, בשעת קאָנקורענץ און מלחמה ברייננען לויטער קללות און ליידען.

אָרגאַניזאַציאָן און אינדוסטרי זיינען די צווייי גרויסע ווערטער פון דער צוקונפט. די ארבייטער האָבען מיט דיעזע צווייי פאַקטאָרען זעהר פיעל צו טהאָן. די רעגיערונגען זעהען דאָס איין שוין היינט און זיי וועלען דאָס איינזעהן מיט א שטאַרקערער איבערצייגונג נאָך דער מלחמה. דאָס הייסט, אז מיר דערנעהענטערען זיך צו א צושטאַנד פון דעמאָקראַטישע אינדוסטרי. שוין היינט, אין מלחמה־צייט, מוזען זיי אומגעהן מיט די ארבייטער עדעל און געלאַסען. זיי קענען ניט און טאָרען ניט איינרייסען מיט זיי. נאָך דער מלחמה וועט די לאַגע ווערען גינסטיגער פאַר די ארבייטער און קיין אנדער אויסוועג וועט ניט זיין פאַר די נאַציאָנען ווי שטעלען די ארבייטער אויף א העכערען שטאַנד — געבען זיי א פאָלשטענדיגע דעה אין דער אינדוסטרי; געבען זיי ניט נור פאָליטישע פרייהייט, נור אויך אינדוסטריעלע פרייהייט.

שוין איצט קען מען זעהן ווי די וועלט הויבט זיך אָן צו רעאָרגאַניזירען אויף גאַנץ נייע, אינדוסטריעלע, פינאַנציעלע און דעמאָקראַטישע יסודות. זי וועט מוזען אָנגעהן מיט דיעזער רעאָרגאַניזאַציאָן, וויבאַלד זי וועט וועלען עס זאָל הערשען שטענדיגער פריעדען. זי נויטיגט זיך אין רעאָרגאַניזאַציאָן, זי נויטיגט זיך אין שטענדיגען פריעדען, זי נויטיגט זיך אין אן אינדוסטרי, וואָס זאָל געפיהרט ווערען מיט א טאַלק און אָרדענונג.

וועלען די ארבייטער איינזעהן זייער געלעגענהייט? אַלע איצטיגע סימנים צייגען, אז די ארבייטער וועלען ניט צוריק שטעהן; אז זיי וועלען זיך ניט לאָזען טערשקלאָפען, אין פאַל די קאַפּיטאַליסטען און רעגיערונגען וועלען דאָס זוכען צו טהאָן. אַלע איצטיגע סימנים צייגען, אז דער צוקינפטיגער אינטערנאַציאָנאַל וועט בליהען און ברייננען פיעל שעהנערע און רייכערע פרוכט ווי דער אינטערנאַציאָנאַל וואָס איז־אונטערגעגאַנגען דעם 4טען אויגוסט 1914.

אויף דער קאָנווענשאָן פון דער אמעריקען פעדערייּשאָן אָוו לייבאָר, וואָס עפענט זיך אין סען פראַנסיסקאָ דעם 8טען נאָוו. וועט פאָרגעבראַכט ווערען א קאָרעספּאָנדענץ וואָס די פעדערייּשאָן האָט געפיהרט מיט די פאָרגעטטע פיהרער פון דער געווערקשאַפטליכער בעוועגונג אין דייטשלאַנד, פראַנקרייך, ענגלאַנד און אַנדערע לענדער. פון די בריעף שיינט ארויס דער אַלטער גליעהענדער פונק פון אינטערנאַציאָנאַלע סאָלידאַריטעט. דיעזער פונק וועט זיך צופלאַקערען אין א גרויסען פלאַם נאָך דער מלחמה. עס בעוויזט, אז די ארבייטער שטיצען די מלחמה אין יעדען לאַנד, ווייל זיי האָבען ווירקליך קיין אַנדער ברירה ניט געהאַט.

רשות האָבען, װי עס װייזט אויס, װעניג געהאָלפען. דער שערן־קלינגענדער מוסר אין די קירכען געגען בלוט־פערגיסונג, געגען ציהען דעם שװערד, געגען מאָרד און ברודער־קריעג האָט שעהן געקלונגען אויף דער ביהנע. אין די קינדער־שוהלען האָט מען געלערענט א גאַנץ אנדער לעהרע. אין פראַקטיקע האָט מען געבויט ארסענאלען און געגריים זיך צו מלחמה, און װען די צייט איז געקומען, האָט מען אָט דער גאַנצער הייליגער לעהרע ארויסגעשטעלט א גרויסען פייג. און גאָט קעמפפט, װי נאפאָלעאָן האָט געזאָגט, „אויף דער זייט פון די גרעסטע באטאליאָנען, װאָס האָבען די מייכטע װאפען און אמוניציע".

די אייראָפּעאישע געזעלשאַפט האָט זיך גענויטיגט אין א שטאַרקען מיטעל, א גרינדליכע אָפּעראַציע, אום אװעקצושניידען די גאַנצע װילדפלייש װאָס איז אָנגעװאַקסען אויף איהר קערפּער. אין דער ארבייטער־בעװעגונג האָט מען זיך יאָהרען לאַנג פאָרגעשטעלט א בלוטיגע סאָציאַלע רעװאָלוציאָן אזא אָפּעראַציע צו מאַכען. די מלחמה װעט דער ארבייטער־בעװעגונג יעדעלפאַלס פערשפּאָרען א סך ארבייט.

איינע פון די גרעסטע שטערונגען צום מענשליכען פּראָגרעס איז געװען דאָס פינסטערע רוסלאַנד מיט איהרע מיליאָנען רויהע, באַרבארישע מושיקעס. גאָט און דער צאַר האָבען רעגיערט איבער זייער גאַנצען לעבען און פאַר גאָט און דעם צאַר זיינען זיי בערייט געװען צו ליידען נוים, דחקות און אַלערליי יסורים. די מלחמה װעט עפענען די אויגען זאָגאַר פון די מושיקעס. נאָך דער מלחמה װעט אפילו רוסלאַנד האָבען א גאַנץ אנדער פּנים. זי װעט װערען פרייער, ציװיליזירטער און פּראָגרעסיװער. דאָס אַליין װעט זיין א בעדייטענדער שריט פאָרװערטס.

* * *

די פאַנטאזיע פון די דערמאָנטע נביאים, װען די מלחמה האָט אויסגעבראָכען, איז געװען, אַז די אינטערנאַציאָנאַלע ארבייטער בעװעגונג איז געבראָכען, װייל די ארבייטער פון יעדען לאַנד קעמפפען געגען די ארבייטער פון שונא'ס לאַנד. דערמיט איז אָבער נור חרוב געװאָרען די פאַרמע פונ'ם בידאהערינגען אינטערנאַציאָנאַל. די מלחמה אַליין, דערמיט װאָס זי האָט ארומגעכאַפּט אזוי פיעל נאַציאָנען, װעט ארויסברייגנען א נייעם אינטערנאַציאָנאַל, װאָס װעט זיין שטאַרקער און געזינטער.

יעדע פון די גרויסע מלחמה נאַציאָנען שטרעבט צו א שטענדיגען פריעדען — א פריעדען װאָס זאָל מאַכען נאָך אזא מלחמה אונמעגליך אין דער צוקונפט. אזא פריעדען קען נור געשלאָסען װערען, װען די נאַציאָנען װעלען זיך נעהענטער פערבינדען אדער פעדערירען; נור דאַן װען זיי װעלען אנערקענען, אַז אַנשטאַט איבערצויאָגען איינע די אַנדערע אין פערכאַפּען קאָלאָניעס און אויסלענדישע מאַרקעטס; אַנשטאַט צו בעקעמפּפען איינע די אַנדערע דורך גרויסע טאַריפען און האַנדעלס־שניידענדע קאָנקורענץ, איז לייכטער צו שליעסען אַן אינטערנאַציאָנאַלען אָבמאַך און רעגולירען זייערע עקאָנאָמישע אינטערעסען אויף א פריעדליכען אופן. דאָס װעט זיי ברייגנען איינצוזעהן, אַז קאָאָפּעראַציאָן ברייגנט מעהר פּראָפיט איידער קאָנקורענץ. עס איז שװער צו זעהען װי אַנדערש עס קען עקזיסטירען שטענדיגער פריעדען. דער גאַנצער גאַנג פון דער מלחמה איז אין דיזער ריכטונג און דאָס אַליין װעט זיין א גרויסער שריט פאָרװערטס.

װען די נאַציאָנען װעלען זיך אויסניכטערען פון זייער איצטיגען האַס און פּאַטריאָטישען פיבער, מוזען זיי דאָך אָנערקענען דיעזען איינפאַכען אמת. אמת טאַקע, די דייטשען, למשל, זיינען קלוגע העלדישע מענשען; אמת טאַקע, די ענגלענדער און פראַנצויזען זיינען בראַװע, ביטערע יונגען. אָבער צי דען מוז מען דוקא אזעלכע ניצליכע מעלות אויסנוצען אויף רשעות; צי דען מוז מען פערברייגנען אַלע יאָהרען אויף פאַבריצירען אמוניציע און מאָרד־מאַשינען! איז נים גלייכער אָנצואװענדען די דאָזיגע מעלות אויף אויסבעסערען און אויספיינערען די װעלט און ארבייטען פאַר דעם גליק פון דער מענשהייט! עס איז נים שװער איינצוזעהן, אַז קלוגע מענשען װעלען זיך פריהער אדער שפּעטער כאַפּען, אַז זייערע איצטיגע האַנדלונגען זיינען גאַלע משוגעת. און דער אויסגאַנג פון דער מלחמה װעט זיין אזוי ביטער פאַר אַלע מלחמה־נאַציאָנען, אַז דער פאַקט אַליין מוז זיי עפענען די אויגען.

אָט מוז, למשל, די שטאָלצע און רייכע ענגלאַנד, פיליכט די רייכסטע לאַנד אין דער װעלט, בעטען א הלואה ביי אָנקעל סעם. װאָס איז? זי און איהרע שותפים צום מלחמה־געשעפט דאַרפען האָבען נים װעניגער פון 36 מיליאָן דאָלאַר א טאָג אויף הוצאות. שייך צו

געזעצליכע פאלמאכט. ער האט זיי געמאכט פאר א סארט פאליציי.

איידער די מערדעריי אין לודלאו איז פארגעקומען, דעם 25טען אקטאבער 1913, איז איינער פון דיעזע בויאנעס, מיט'ן נאמען דזשאהן נימא, נע'הרג'עט געווארען אין א געשלעג אין לודלאו. און דערפאר איז לאוסאן לעצטענס פערורטהיילט געווארען צו געפענגניס. עס קען קלאר בעוויזען ווערען דורך עדות, אז לאוסאן האט אין דיעזען געשלעג קיין שום טהייל ניט גענומען.

נאך דער מערדעריי פון די פרויען און קינדער אין לודלאו, איז געזעצט געווארען א גרענד־דזשורי אין טרינידעד. "עס איז כדאי צו בעמערקען, אז דעם „קאראנערס דזשורי", וואס האט אונטערזוכט די טויטע קערפערס פון די ערמארדעטע פרויען און קינדער, כדי פעסטצושטעלען די אורזאכען פון זייער טויט, האט אפיציעל בעשולדיגט די קוילען־קאמפאניעס אין דיעזען שווידערליכען פערברעכען. דאך איז קיין איינציגער באס אדער געוועזענער בויאן ניט אינדייטעד געווארען. אנשטאט דעם האט די גרענד־דזשורי צוזאמענגעשטעלט א בעשולדיגונגס־אקט געגען א גרויסע צאהל קוילענגרעבער. אין אנדערע ווערטער: די גרענד־דזשורי האט בעשולדיגט בלויז די מיינערס און אין גאנצען ריין־געוואשען די באסעס. און ביז היינט צו טאג איז קיינער פון די באסעס, אדער זייערע דיענער, ניט בעשולדיגט געווארען אין דעם געפלאנטען גרויזאמען מארד פון פרויען און קינדער, וואס האבען פערלארען זייער לעבען אין לודלאו.

ווען דער בעשולדיגונגס־אקט איז ארויסגעגעבען געווארען, האבען די לאיערס פון דער יונייטעד מיין־וואירקערס אריינגעגעבען פארמאלע טענות געגען דער האנדלונג פון דער גרענד־דזשורי. זיי האבען פערלאנגט, אז די בעשולדיגונג זאל בטל ווערען צוליעב פאלגענדע אורזאכען: זיי האבען צוגעשטעלט געשווארענע בעווייזע, אז דער שעריף האט די באסעס ערלויבט צו נאמינירען און אויסקלייבען די מיטגליעדער פון דער גרענד־דזשורי — לייטע וואס זיינען שטארק פארטייאיש צו די קאמפאניעס, דהיינו: זייערע אנגעשטעלטע און בעצאהלטע דיענער; זייערע געוועזענע „דעפּיוטי שעריפס", וואס האבען זיך אליין בעטהייליגט אלס סטרייק־ברעכער אין די רציחות אויף די ארביי־טער און האבען זיך נאכהער בעריהמט, אז זיי האבען סטרייקערס דער'הרג'עט. עס איז אויך געציינט געווארען אין די טענות, אז דער ריכטער פון קאורט האט ערלויבט דעם שעריף אויסצוקלייבען די דזשורי־לייט, אנשטאט וואס זיי זאלען געזעצליך גענומען ווערען פון א געוויסער ליסטע. הייסט עס, אז דער שעריף, בשותפות מיט די באסעס, האבען צוזאמענגעשטעלט די גרענד־דזשורי און דערפאר איז ארויסגעגעבען געווארען א בעשולדיגונגס־אקט געגען די מיינערס און די באסעס זיינען ארויס ריין.

דיעזע ערשטווינענדע טענות האבען די לאיערס פאר די באסעס ניט אבגעשטריטען. דער הויפט לאיער פאר די קאמפאניעס האט צוגעשטעלט א שריפט, וואס איז אונטערשריעבען געווארען פון איהם און דעם פראקוראר פון קאלאראדא, אז אפילו ווען די טענות פון דער יוניאן זיינען אמת, גיבען זיי ניט קיין גרונד בטל צו מאכען די בעשולדיגונג געגען לאוסאנ'ען. דער פראקוראר אליין האט אלזא בעשטעטיגט, אז די גרענד־דזשורי האט געמעגט „אנגעפאקט" ווערען מיט לייטע וואס האבען לכתחילה געהאלטען פאר די באסעס. אט דיעזע לאגיק איז פארגעבראכט געווארען פאר דזשאדזש באטלער פון דענווער, וועלכער איז אויפגעפאדערט געווארען ארונטערציקוטען אין דעם דיסטריקט פון טרינידעד און ענטשיידען, אויב די טענות פון דעם יוניאן צו זיינען גילטיג. דער פראקוראר און די באסעס זיינען געווארען אויסער זיך הערענדיג ווי דזשאדזש באטלער האט אנגענומען די טענות פון דער יוניאן. ער האט נע'פסק'נט, אז דער לאיער פאר די באסעס מוז דיעזע טענות שריפטליך אבשטרייטען, ואנסט מוז לאוסאן בעפרייט ווערען.

לאמיר דא ביילויפיג בעמערקען, אז די דאזיגע רעדעל־פיהרער פון קאלאראדא זיינען געווארען אזוי אויפגעבראכט אויף דזשאדזש באטלער פאר דיעזער ענטשיידונג, דאס מען האט איהם מעהר ניט אויפגעפאדערט צו זיין דער פארזיצענדער אין קאורט אין וועלכע עס איז פון די סטרייק־פראצעסען. ווי מיר וועלען שפעטער זעהען, האבען די באסעס צוזאמען מיט'ן פראקוראר איצט געפלאנעוועט צו קריגען א נייעם דזשאדזש. נאכדעם ווי דזשאדזש באטלער האט ערקלעהרט, אז דער פראקוראר האט אונגעזעצליך געהאנדעלט, ווען ער האט ערלויבט די באסעס אנצופאקען די גרענד־דזשורי מיט

א קורצע היסטאריע פון דעם לאהסאן פראצעס

פון וויליאם דייאמאנד

(אפיציעלער סטאטיסטיקער פון דער יונייטעד מיין וואירקערס אף אמעריקא)

(רעדאקציאנס בעמערקונג.—איצט, אז דער מארד־בלבול אויף אונזערע 7 בעאמטע און מעמבערס איז טיאוס דורכגעפאלען, און די ארבייטער־בעוועגונג פרעהט זיך מיט זייער בעפרייאונג, איז כדאי צו פעראינטערעסירען זיך מיט ענליכע משפטים אין דער גרעסטער יוניאן אין אמעריקא. דער אונגערעכטער, היסטעריש־ווילדער אורטהייל אויף לאוסאנ׳ען האט אויפגערודערט דאס גאנצע לאנד. אין ביידע ערטער זעהן מיר דעם מיזועל׳ס שפיעל פון פינסטערע עלעמענטען. דא ביי אונז, פונקט ווי דארט ביי די מיי־נערס, האבען ראבע־גיזע׳ר׳ינג באסעס זיך פעראייניגט מיט די נידריגסטע ברואים אום צו געבען דער יוניאן א טויט־קלאפ.

לאוסאן איז ארויסגעלאזען געווארען אויף 35 טויזענד דאלאר בייל במשך אין דער זעלבער צייט ווען אונזערע ברידער זיינען ערקלערט געווארען פאר נים שולדיג.)

דזשאהן ר. לאוסאן, וועלכער איז פעראורטהיילט געווארען צו לעבענסלענגליכע געפיינגניס פון דזשארדזש גרענבי הילליער, אין טרינידער, קאל., איז געבוירען געווארען אין פענסילווייניא, אין 1871. ער איז דער זוהן פון א קוילענגרעבער. ער איז אלט געווען בלויז 8 יאהר, ווען ער האט אנגעהייבען ארבייטען אין די מינען און צו צעהן יאהר איז ער שוין געווען א פאלשטענדיגער קוילענגרעבער. ער האט גע־ארבייט אין פערשיעדענע געגענדען. אין 1905 איז ער ערוועהלט געווארען אלס א מעמבער פון דער אינטערנעשאנאל עקזעקוטיוו באארד פאר דעם דיסטריקט פון קאלאראדא, ניו מעקסיקא און יוטא. ער איז די גאנצע צייט געבליבען אין דיזען אמט, ווייל ביי יעדען וואהל איז ער פון דאס ניי ערוועהלט געווארען.

איידער עס האט אויסגעבראכען דער סטרייק אין זיד־קאלאראדא, אין סעפטעמבער 1913, האבען די ארבייטער פון דעם געגענד ערוועהלט א „פאליסי" קאמיטע, וואס איז בעשטאנען פון פרענק העיס, א וויס־פרעזידענט פון דער מיי־נערס יוניאן; דזשאהן מעקלענאן, דער פרעזידענט פון דער קאלאראדא סטייט פעדערייישאן אוו לייבאר; עדיוארד דאיל, דער סעקרעטער־טרעזשורער פון דעם 15טען דיסטריקט פון דער מיינערס יוניאן, און דזשאהן ר. לאוסאן. איי־ניגע וואכען צייט האט די קאמיטע זיך אנגע־שטריינגט אבצוהאלטען א קאנפערענץ מיט ראקעפעלער׳ס קוילען קאמפאני און די איבריגע קאמפאניעס, וואס האבען זיך אלע פעראייניגט, אום צו ווידערשטעהן דער פערלאנג פון די מיי־נערס פאר בעסערע ארבייטס־קאנדיציאנען. אבער זייער מיה איז געווען גאנץ אומזיסט. די פעראייניגטע קאמפאניעס האבען אפילו ניט גע־וואלט צונויפקומען מיט די פערטרעטער פון די ארבייטער אום זיך דורכצורידען. פראמינענטע כלל־טהוער און שטאאטס־בעאמטע האבען אפע־לירט צו די באסעס אבצוהאלטען א קאנפערענץ, אבער די באסעס האבען דערפון ניט געוואלט הערען. די מיינערס האבען אלזא קיין ברירה ניט געהאט ווי ארויסצוגעהן אין סטרייק, און דעם 23טען סעפטעמבער 1913 האבען די מיינערס אוועקגעלעגט זייערע כלים און אבגעשטעלט די ארבייט.

די הייזקעס, אין וועלכע די מיינערס האבען געוואוינט, האבען בעלאנגט צו די באסעס; האט מען זיי גלייך ארויסגעטריבען פון זייערע ארימע היימען, און זיי האבען געמוזט מאכען זיך גע־צעלטען אין דער פרייער לופט, וואו זיי האבען געוואוינט מיט זייערע פרויען און קינדער. א קאלאניע פון אזעלכע געצעלטען איז געווען אין לודלאו. דעם 20טען אפריל 1914 האבען זיך די געדונגענע וועכטער פון די מיינס פארשטעלט אלס מיליץ און בעפאלען און אונטערגעצונדען דיזע געצעלטען־קאלאניע, וואו א צאהל פרויען און קינדער זיינען פערברענט געווארען אדער דערשטיקט געווארען צום טויט.

ווען די מיינערס זיינען ארויס אין סטרייק, האבען די פעראייניגטע קוילען קאמפאניעס אראבגעבראכט פראפעסיאנעלע שיסער פון גאנץ יונייטעד סטייטס, דארונטער אויך סטרייק־ברעכער פון דער באלדווין־פעלטס סקעב אגענ־טור. זיי האבען זיי בעוואפענט מיט מאשין־ביקסען און רעוואלווערן. דער שעריף פון דעם געגענד האט דיזע בויאנעס, וואס זיינען געווען געדונגען און בעצאהלט פון די באסעס, נעגעבען

„רעפיוטי שעריפס", בעצאהלטע פון די באסעס און דיעזע פערביסענע שונאים פון די סטרייקערס האבען גערארפט די אנגעקלאגטע משפט'ן. דער לאיער פון דער קאמפאני האט ביי דעם נייעם פראצעס געשפיעלט א גרויסע ראלע. ער האט ניט צוגעלאזט פרעגען ביי די דזשורי־לייט די פראגע: „ווען זיי וואלטען ביי זיך אין הארצען געהאט דעם מינדסטען ספק וועגען די שולדיגקייט פון די אנגעקלאגטע, וואלטען זיי געהייסען זיי פריי שפרעכען?" ווען אט די פראגע וואלט ערלויבט געווארען, וואלט זיך ארויסגעצייגט, אז מעהרערע פון די נייע דזשורי־לייט האבען געפיהלט אזא)האס צו די אנגעקלאגטע, דאס זיי וואלטען זיי פערלייקענט דיעזען רעכט וואס די קאנסטיטושאן פון לאנד גיט יעדען מענש. הילליער האט נאטירליך ניט צוגעלאזט פרעגען די פראגע ביי די דזשורי־לייט. ער האט אויך צוריקגעוויזען די פראגע פון דער פערטהיידיגונג ביי איינינע פון די דזשורי־לייט, צי זיי האבען זיך פערזענליך בעטהייליגט אין געשלעגען צווישען די מיינערס און די מינען־וועכטער. עס זיינען צוגעשטעלט געווארען געשווארענע בעווייזע צום ריכטער, אז איינער פון די דזשורי האט זיך פאראויס געוועט אין געלד, אז ער וועט הייגען די אנגעקלאגטע אדער די דזשורי. אבער טראצדעם וואס היעזע בעווייזע זיינען ניט ווידערשפראכען געווארען, האט הילליער די פראגען צוריקגעוויזען. זיין שטעלונג ערקלעהרט זיך דערמיט, דאס ער אליין איז געוועזן אין דער פערשווערונג פון די קוילען־באראנס צו פערפאלגען די מיינערס און האט אלזא ניט געקענט זיין אן אונפארטייאישער ריכטער. דער סוף איז געווען, אז זאנקאנעלי איז פערורטהיילט געווארען.

ביי דעם משפט פון דזשאהן ר. לאוסאן האט די פערטהיידיגונג קודם כל פערלאנגט, אז די קלאגע געגען איהם זאל דייטליך אנגעגעבען ווערען; דאס הייסט: בעשולדיגט מען איהם, אז ער האט טאקע אליין דער'הרג'עט דזשאהן נימסא, אדער, אז ער האט צוזאמען מיט אנדערע געמאכט א פערשווערונג געגען נימסא'ס לעבען? אין דעם בעשולדיגונגס־אקט ווערען דאך גאר קיינע איינצעלהייטען ניט אנגעגעבען! הילליער האט דיעזען פערלאנג צוריקגעוויזען און געשטעלט לאוסאנ'ען צום געריכט אהן איהם מודיע צו זיין אין וואס זיין פערברעכען איז ווירקליך בעשטאנען.

לאוסאן האט דאן פערלאנגט, אז די גאנצע דזשורי זאל גע'פסל'ט ווערען צוליעב איהרע פאראורטהיילע און דערפאר וואס זי איז ניט ריכטיג צוזאמענגעשטעלט געווארען. הילליער האט דיעזען פערלאנג צוריקגעוויזען. לאוסאן האט דאן ווידער פערלאנגט, אז די קאורט זאל אויסקלייבען א דזשורי פון די 200 נעמען, וואס זיינען צוגעשיקט געווארען פון די „קאונטי קאמישאנערס". הילליער האט דיעזען פערלאנג צוריק געוויזען.

דער פראצעס האט זיך אנגעפאנגען דעם 21טען אפריל 1915. די פערטהיידיגונג האט געזעצליך פערלאנגט, אז דער פראצעס זאל אבגעלעגט ווערען. זי האט בעוויזען מיט ראיות, אז לאוסאן קען בשום אופן ניט זיין צוגעגריים, דערפאר וואס ער האט זיך דערוואוסט ערשט איינינע טעג פריהער, אז א גרויסע צאהל מינען־וועכטער, בעצאהלטע פון די באסעס, וועלען עדות זאגען געגען איהם. עס איז בעוויזען געווארען, אז ער האט ניט געהאט קיין געלעגענהייט צו אונטערזוכען דעם כאראקטער פון די עדות אדער פון וואנען זיי קומען. הילליער האט דיעזען פערלאנג צוריק געוויזען.

עס איז ניט געווען קיין בעווייזע געגען לאוסאנ'ען און א ריכטיג־אויסגעקליבענע דזשורי וואלט איהם ניט געהאט פארוואס צו פערורטהיילען. אפילו אט די דאזיגע דזשורי האט לכתחלה ניט געקענט זיך איינינען, און ערשט דאן האט זי זיך געאייניגט אויף „שולדיג", ווען מען האט געסטראשעט צו האלטען איהר פערשלאסען אהן עסען ביז וואנען זי וועט זיך איינינען.

די מייסטע עדות געגען לאוסאנ'ען האבען אין גאנצען זיין נאמען ניט דערמאהנט און האבען זיך אפילו צו איהם דירעקט ניט בעצויגען. די איינציגע עדות וואס האבען איהם בעשולדיגט, זיינען געווען צוויי שוואגערס, שפיאנען פון דער באלדווין־פעלטץ אגענטור. זיי האבען צוגעגעבען, אז די באסעס האבען זיי געצאהלט שכירות בשעת זיי האבען געזוכט בעווייזע געגען לאוסאנ'ען. איינער פון זיי האט זיך מודה געווען, אז ער איז געזעסען אין געפענגניס פאר פעלשען. דער אנדערער האט זיך דעסטגלייכען מודה געווען, אז ער האט פערלאנגט לא יחרץ געלד פון די יונייטעד מיין וואירקערס און אז לאוסאן האט ניט געוואלט געבען, טראצדעם וואס ער האט איהם געסטרא־

זייערע לייטע, האָבן זיי צוגעשטעלט א כלומרש'דיגע אָבשטרייטונג פון די דערמאָהנטע טענות. לויט געזעץ האָט לאָוסאָן געהאַט דאָס רעכט צו פאָדערן, אַז די אָנגעגעבענע פאַקטען אין דיזער אָבשטרייטונג זאָלען אויסגעהערט ווערען אין קאָורט. אָבער דער פּראָקוראָר און זיין חבר, דער לאָיער פאַר די באָסעס, האָבן לאָוסאָנ'ען קיין געלעגענהייט ניט געגעבען צו בעווייזען די ריכטיגקייט פון זיינע טענות. וואָס האָבן זיי געטהאָן? זיי האָבן כלומרש בטל געמאַכט די בעשולדיגונג געגען לאָוסאָנ'ען; האָט לאָוסאָן, אַלזאָ, ניט געקענט צושטעלען זיינע בעווייזע. זיי האָבן אָבער גלייך דאַרויף געבראַכט דיזעלבע בעשולדיגונג געגען איהם אויף דאָס ניי. דיזע נייע בעשולדיגונג איז בעשטאַנען אין א פשוט'ע שריפטליכע ערקלערונג, אַז לאָוסאָן האָט בעגאַנגען דעם פערברעכען. די ערקלערונג איז געווען אונטערגעשריעבען פונ'ם פּראָקוראָר און בעשטעטיגט מיט דער שבועה פון איינעם פון די „דעפּיוטי שעריפס", וואָס האָט זיך בעטהייליגט אין די געשלעגען, און איז אַריינגעטראָגען געוואָרען אין קאָורט דעם 13טען פעברואַר, 1915.

אין א קורצע צייט אַרום האָבן די קוילען־באָסעס געפּועל'ט ביים גאָווערנאָר צו זעצען נאָך א ריכטער פאַר דעם דריטען דיסטריקט, און ער האָט געזעצט דושאַרדש גרענבי הילליער. דעם 8טען מאַרטש איז הילליער געקומען נאָך טרינידעד אויסהערען פּראָצעסען. אזוי ניך ווי ער האָט געמאַכט זיין ערשטע ערשיינונג אלס ריכטער, האָט לאָוסאָן דערלאַנגט א געשוואָרענע פּעטיציע אין וועלכער עס איז ערקלעהרט געוואָרען, אַז הילליער איז געווען איינער פון די לאָיערס, וואָס די פעראייניגטע קוילען־באָסעס האָבן בעשעפטיגט צו פערפאָלגען די סטרייקערס. א גרויסע צאָהל בירגער האָבן דיזע בעהויפּטונג בעשטעטיגט דורך שריפטליכע געשוואָרענע בעווייזע. עס איז אויך אָנגעגעבען געוואָרען, אַז חוץ דעם וואָס הילליער פלעגט קומען אין קאָורט אלס דער אָנקלעגער פון די באָסעס געגען די סטרייקערס, איז ער אויך א פערביטערטער געגנער פון די סטרייקערס. ניט איינמאָל האָט ער אָפען ערקלעהרט, אַז די סטרייקערס זיינען באַנדיטען, וואָס פערדיענען ניט מען זאָל זיי געבען די פּריווילעגיע פון בעווייזען זייער אונשולד, ווען מען אַרעסטירט זיי; און ווידער, אַז הילליער האָט בעקומען א גרויסע סומע געלד פון די באָסעס; אַז ער איז קיינמאָל ניט אָנגעשטעלט געוואָרען פון אירגענד וועלכער אָבטהיילונג פון דער שטאַאַט־רעגיערונג צו פערפאָלגען די מיינערס אין קאָורט, זאָנדערן, אַז ער איז פשוט געווען א געדונגענער לאָיער פאַר די קוילען־קאָמפּאַניעס. דאָס געזעץ פון קאָלאָראַדאָ לויטעט קלאָר און דייטליך, אַז ווען עס ווערען צוגעשטעלט אַזעלכע „אַפּידייוויטס", פערליערט דער ריכטער דאָס רעכט צו משפּט'ן און מוז אַריינרופען אַן אַנדער ריכטער. דאָס האָט אָבער ניט אָבגעהאַלטען דושאַרדש הילליער פון צוריקווייזען לאָוסאָנ'ס ראַיות, אַז ער האָט ניט קיין רעכט צו זיין דער ריכטער, און דעם 9טען מאַרטש, 1915 האָט הילליער אַנאָנסירט, אַז ער וועט אַליין זיין דער ריכטער אין דעם לאָוסאָן פּראָצעס.

דעם 15 מאַרטש האָט הילליער אָנגעהויבען דעם פּראָצעס פון לואיס זאַנקאַנעלי, איינער פון די סטרייקערס. די דזשורי־לייט אין דיזען פּראָצעס זיינען געקליבען געוואָרען אויף דעם געזעצליכען, רעגעלמעסיגען אופן. זייערע נעמען זיינען אָנגעגעבען געוואָרען פון די „קאַונטי קאָמישיאָנערס". דער פּראָצעס האָט זיך געצויגען אַן ערך 10 טעג און האָט זיך געענדיגט דערמיט, וואָס די דזשורי האָט ניט געקענט איינשטימען. די מאַיאָריטעט פון דער דזשורי האָט איהם ערקלעהרט פאַר אונשולדיג.

דער רעזולטאַט פון דיזען פּראָצעס איז די קוילען־באָסעס גאָר ניט געפעלען. זיינען זיי געפאַלען אויף דעם פּלאַן צו קלייבען א דזשורי אויף אַזאַ אופן, אַז די בעשולדיגטע זאָלען מאַקע פעראורטהיילט ווערען. זייער לאָיער איז פשוט פאַרגעקומען פאַר הילליער און פערלאַנגט, אַז די דזשורי זאָל ניט געזעצט ווערען ווי עס פיהרט זיך געוועהנליך ביי יעדען פּראָצעס, נור אַז דער שעריף זאָל האָבן די מאַכט איהר אויסצוקלייבען. אגב לאָמיר ניט פערגעסען, אַז דער לאָיער פאַר די באָסעס האָט דאָ ניט פערטראָטען דעם שטאַאַט אינטערעסען און איז ניט געווען קיין שטאַאַט בעאַמטער — וואָס פאַר א רעכט האָט ער געהאַט צו קומען מיט אַזאַ פּראָיעקט? — עס פערשטעהט זיך, אַז הילליער האָט דעם פּראָיעקט אָנגענומען, טראָצדעם וואָס די פערטהיידיגונג האָט געהאַט דאַגעגען.

גלייך דאַרויף האָט דער דער שעריף געזעצט א דזשורי פון איינגענע מענשען פון די קוילען־קאָמפּאַניעס. צווישען זיי זיינען אויך געווען

אנגעפאַנגען פאַרנעהמען דעם אָרט פון א רעינקאָוט — דער „בעלמעקען גאַרמענט" — א „וואָטערפרוף" איבעררָאק, וואָס ווערט געמאַכט אָהן סעמענטערס, בעסער געזאָגט: א ראָק וואָס קען געמאַכט ווערען פון א געוועהנליכען שניידער.

עס האָט לאַנג ניט גענומען זיך צו איבערציינגען, דאָס די רעינקאָוט טרייד איז אויסגעשפּיעלט. גרויסע און קלענערע שעפּער האָבען אָנגעפאַנגען אין גאַנצען צו מאַנופעקטשורען דעם נייעם סאָרט גאַרמענט. דער רעינקאָוט־מאַכער איז געבליבען אַזוי ווי אָבגעשניטען פון זיין פרנסה. עס איז געוואָרען א פּאַניקע צווישען די אַרבייטער, יעדער איינער איז געלאָפען וואו די אויגען האָבען איהם געיאָגט צו פערדיענען אויף א לעבען ביי אירגענד וועלכע בעשעפטיגונג.

דער לאָקאַל האָט אָבער געהאַט די האָפנונג איינצוהאַלטען די אָפּערייטאָרס אין דער יוניאָן מיט דעם, וואָס דער נייער „וואָטערפרוף" גאַרמענט זאָל קומען אונטער די דזשורישדיקשאָן פון לאָקאַל 20. ביי דער קליוולענדער קאָנווענשאָן האָבען די דעלעגאַטען פון לאָקאַל געקראָגען די ערלויבניס צו בייטען זייער טשאַרטער אויף „וואָטערפרוף גאַרמענט וואָירקערס", אַנשטאָט וואָס עס איז געווען פריהער „רעינקאָוט מייקערס", אונטער וועלכעס מען האָט פערשטאַנען נור „ראַבער גאַרמענטס". צום בעדויערען האָט דער „בעלמעקען גאַרמענט" אויך ניט אָנגעהאַלטען לאַנג, יעדענפאַלס ניט אין די געוועזענע רעינקאָוט־שעפּער, צוליעב דעם וואָס די קלאָרינג מאַנופעקטשורערס און קלאָוק מאַנופעקטשורערס האָבען געהאַט מעהר מעגליכקייט צו פּראָדוצירען דעם גאַרמענט בעסער און ביליגער ווי די רעינקאָוט שעפּער.

דאַן האָט זיך אָנגעפאַנגען א סדרה פון ליידען פאַר די רעינקאָוט־מאַכער. א ביטערער פּלעק האָט געהערשט די גאַנצע צייט. אין טרייד איז געווען בוכשטעבליך טויט ביז מיט א מאָנאַט 3 צוריק. אָבער אַזוי גיך ווי עס האָבען זיך ווידער גענומען צייגען רעינקאָוטס, איז דער קאַמפּפס־לוסט פון די אַרבייטער ווידער ערוועקט געוואָרען.

פון די לעצטע קרעפטען האָט דער לאָקאַל אַנגעשטעלט אַן אָרגאַנייזער און מען האָט אָנגעפאַנגען פאַרצובערייטען די אַרבייטער פאַר א סטרייק, ווייל עס האָט זיך געלייגט אויפ'ן שכל, דאָס די מאַנופעקטשורערס וועלען ניט העכערען די פּרייזען, צופריעדענשטעלענד פאַר די אַרבייטער, אָהן א סטרייק. עס מוז אויך בעמערקט ווערען דאָס דער פּרייז פאַר דער אַרבייט איז שרעקליך געפאַלען. און ווי וועניג אַרבייט עס איז געווען אין די שעפּער, האָבען די באָסעס בענוצט די געלעגענהייט אָראָבצוּוואַרפען די פּרייזען אַזוי נידריג ווי נור זיי האָבען געקענט.

די אַסאָסיאיישאָן באָסעס האָבען זיך אַרויסגעצייגט מעהר ברוטאַל נעגען זייערע אויסגעהונגערטע אַרבייטער ווי די אינדעפּענדענט באָסעס. און דערמיט קען מען ערקלערען וואָרום מיר האָבען ניט געוואָלט מיט זיי קאָנפערירען בשעת די אַרבייטער זיינען געווען ביי דער אַרבייט.

פרייטאַג, דעם 27טען אויגוסט, איז אָבגעהאַלטען געוואָרען א מיטינג פון דער עקזעקוטיוו באָאַרד פון לאָקאַל. וויס־פּרעזידענט בר. דובינסקי איז אויף דעם מיטינג געווען אנוועזענד. די עקזעקוטיווע האָט זיך געפונען אין א פּערלעגענהייט, דערפאַר ווייל א קאָנפערענץ מיט דער אַסאָסיאיישאָן איז אַראַנזשירט געוואָרען אויף דיענסטאַג דעם 31טען אויגוסט.

מען האָט פערשטאַנען, דאָס קוים וועט דער סטרייק ניט גערופען ווערען אָנפאַנג די קומענדע וואָך, וועט אויסקומען צו רופען דעם סטרייק 4 טעג פאַר יום טוב — א זאַך וואָס וואָלט פאַר דער יוניאָן ניט געטויגט. מען האָט אויך ניט געהאַט די צושטימונג פון די דזשענעראַל עקזעקוטיוו באָאַרד צו רופען דעם סטרייק. אַלע פון דער עקזעקוטיווע האָבען זיך געווענדעט צו בר. דובינסקי פאַר א ראַטה.

„איך טאָר אָפיציעל דעם סטרייק ניט רופען, זייענדיג א וויס־פּרעזידענט פון דער אינטערנעשאָנאַל בין איך פערפליכטעט אָבצוהיטען איהר קאָנסטיטוציאָן. נור, אויב מיר רופען ניט דעם סטרייק מאָנטאַג, אויגוסט דעם 30טען, 2 אוהר נאָכמיטאַג, וועט זיין צו שפּעט. שיקט אַרויס פאָדערונגען צו די מאַנופעקטשורערס היינט, פערלאַנגענדיג אַן אַנטוואָרט מאָנטאַג, דעם 30טען אויגוסט, און לאָמיר בעטען וויס־פּרעזידענט לעפקאָוויטץ (דאָן דער פּראָוויזיאָנעלער סעקרעטער פון דער אינטערנעשאָנאַל), דאָס דער קאָנפערענץ מיט דער אַסאָסיאיישאָן זאָל געביטען ווערען אויף מאָנטאַג 10 אוהר אַנשטאָט ווי מען האָט איהם אַראַנזשירט אויף דיענסטאַג, דעם 31טען. דער לאָקאַל וועט אויף זיין איי־

שעט. זיי האבען צוגעגעבען א סך אנדערע שענדליכע מעשים וואס זיי זיינען בעגאנגען. זייער כאראקטער האט זיך ארויסגעוויזען אלס זעהר א מיאוס׳ער. דאך האט מען אנגענומען זייערע ווערטער, אז זיי האבען געזעהן לארכאנ׳ען אין דעם געשלעג, ווען ניממא איז געפאלען.

אין זיינע אינ:טרוקציאנען צו דער דזשורי האט דער דזשאדזש זיך ארויסגעצייגט איינזייטיג און פיינדליך צו לאוסאנ׳ען. די דזשורי איז געזעסען א גאנצען טאג זונטאג, דעם 2טען מאי. מאנטאג מיטאג צייט האט זי זיך, נאך ניט געהאט געאייניגט. און ווען מען וואלט איהר ניט גע:טראשעט צו פערשליעסען, איז זעהר מעגליך, אז זי וואלט קיין אורטהייל „שולדיג" ניט ארויסגעגעבען. נאך דעם ווי מען האט די דזשורי ענטלאסען, האבען אייניגע פון זיי צוגעשטעלט „אפידייוויטס", אז דער „ביילִיף" אליין האט די דזשורי געסטראשעט און אויף פערשיעדענע אופנים געצוואונגען ארויסצוגעבען אן אורטהייל „שולדיג". די פערטהיידיגונג האט די אלע בעווייזע פארגעלעגט פאר׳ן געריכט און געפאדערט א נייעם פראצעס. אבער הילליער האט די בעווייזע צוריקגעוויזען און פעראורטהיילט לאוסאנ׳ען צו לעבענס־ליינגליכע געפענגנים.

אידער דער אורטהייל איז ארויסגעגעבען געווארען, האבען די לאיערס פאר די אנגעקלאגטע מיינערס זיך געווענדעט צו דער סופרים קאורט פון קאלאראדא און פערלאנגט, אז עס זאל הילליער׳ן פערווערט ווערען צו זיין דער ריכטער אין די איבריגע פראצעסען; ווייל לויט דעם געזעץ האט ער דערצו קיין רעכט ניט געהאט. נאכדעם ווי מען האט פערלאנגט, אז דער ריכטער זאל איבערגעביטען ווערען. די סופרים קאורט האט בעוויליגט דעם פערלאנג ביז צום 12טען דזשולי. ווען זי האט געזאלט אויסהערען די טענות דאפיר און דאגעגען. און פונקט יענעם טאג ווען די לאיערס זיינען געווען אין סופרים קאורט, פארלענגענדיג זייערע טענות, האט הילליער צוריקגעוויזען דעם פערלאנג פאר א נייעם טריעל. ער האט איגנארירט די ביטע פון די לאיערס אבצואווארטען ביז די סופרים קאורט וועט ארויסגעבען איהר ענטשיידונג און האט לאוסאנ׳ען פערשפארט אין געפיינגנים.

פון אנפאנג ביז׳ן סוף איז דער פראצעס געווען אונגערעכט צו לאוסאנ׳ען. אבער א הונד וואלט ניט פער׳משפט געווארען אויף אזעלכע בעווייזע. מיט דעם אורטהייל אויף זאנקאנעלי און לאוסאן האט מען פשוט געמיינט צו ווארפען אן אימה אויף די ארבייטער און צו נעהמען ראכע פון די סטרייקערס.

די פאקטען אין דיעזער ערצעהלונג זיינען גענומען פון די אפיציעלע בעריכטען און זיינען ניט א האר איבערטריבען.

די אויפלעבונג און זיעג פון די רעינקאוט מאכער

די לעזער פון „ליידיס גארמענט וואירקער" זיינען בעקאנט מיט דער פערגאנגענהייט פון די רעינקאוט־מאכער יוניאן, און ווייסען דאס מיט 2 יאהר צוריק איז לאקאל 20 פערדעבענט געוועזען אלס איינער פון די גרויסע לאקאלס פון אונזער אינטערנעשאנאל.

עס איז ניט געווען די שולד פון דער ארמיניסטראציאן פון לאקאל 20 און ניט פון די מעמבערס, וואס דער לאקאל איז געווארען קליין און אונבעדייטענד. עס האט פאסירט א צופאל, וואס האט פערורזאכט א שרעקליכע דעמאראליזאציאן אין דער גאנצער רעינקאוט אינדוסטרי איבער׳ן גאנצען לאנד, אבער לאמיר דערצעהלען בסדר:

אין דזשולאי 1913 האבען די רעינקאוט־מאכער אין ניו יארק ערקלערט א דזשענעראל סטרייק. נאך 6 וואכען קאמפף, איז דער סטרייק געוואונען געווארען — געוואונען אין אלע הינזיכטען. פאר 10 וואכען צייט נאכ׳ן סטרייק האט געהערשט פראספעריטי אין די רעינקאוט שעפער. די ארבייטער האבען פארדיענט גרויסע וויידזשעס. די איינגאהמע פון דער יוניאן איז געווען גרויס, א סטעף פון 7 בעאמטע האבען אטענדעט די ביזנעס פון דער יוניאן — דער רעינקאוט־מאכער איז געווען שטאלץ מיט זיין יוניאן.

אבער אין נאוועמבער 1913 האבען זיך אנגעפאנגען צו ווייזען סמנים פון טויט אין רעינקאוט טרייד — א נייער סארט גארמענט האט

צוטרויען און גלויבען, אז די יוניאן מוז עקזיסטירען און ווערען שטארק.

מיר האבען איצט א טרעזשורי פון 2 טויזענד דאלאר, טראָץ דעם וואס גרויסע סומען געלדער זיינען אויסגעצאהלט געוואָרען פאר פערשיעדענע צוועקען.

אין אלגעמיין זיינען מיר אלע צופריעדען מיט דעם געווינס פון סטרייק. די ארבייטס־בעדינגונגען אין די שעפער זיינען אין בעסטען צושטאנד און אָרדנונג. די פערדיענסטען זיינען צופריעדענשטעלענד. דער געווינס אין ווייד־זשעס אויף דער וואך איז פון 7 ביז 12 דאלאר מעהר ווי פריהער. די מעמבערס רופען זיך ווארעם אפ אויף יעדען רוף פון דער יוניאן. יעדער ארדער ווערט פינקטליך אויסגעפיהרט.

דעם 3טען אקטאבער זיינען פארגעקומען עלעקשאנס פאר בעצאהלטע בעאמטע און עקזע־קוטיוו מעמבערס. אין עקזעקוטיוו פון 15 איז ערוועהלט געוואָרען ווי אויך אלע סאב־קאמי־טעס. ברודער ת׳ דוכינסקי איז טשערמאן, ברודער ל. שווארטץ רעקארדינג־סעקרעטער. די בעצאהלטע בעאמטע זיינען: א. אלטשולער, סעק.־טרעזשורער און מענעדזשער, און פיליפ בערמאן ביזנעס אייגדזשענט.

א. אלטשולער,
ארגאנייזער לאָק. 20.

5 יאהר ארבייט פאר סאניטארע שעפער

דיזער ארטיקעל איז טיילווייז ענטנומען פון דעם לעצטען יעהרליכען בעריכט פון דער „דזשאינט באארד אף סעניטארי קאנטראל“ (וואס ווערט אין דיזען ארטיקעל דורכאויס גערופען „די סאניטאר באארד“). ער ענטהאלט אינטערעסאנטע פאקטען און אויסקינפטע וועגען די נייע אבטיילונגען וואס די באארד האט איינגעפיהרט פאר דעם בענעפיט פון די מעמבערס פון דער קלאוק און סקוירט מאכער יוניאן און וויסט און דרעסמאכער יוניאן.

דער רעפארט איז צוזאמענגעשטעלט פון דר. דזשארדזש מ. פרייס
(דירעקטאר פון דער באארד)

„אן עקספערימענט אין אינדוסטריעלע זעלבסט קאנטראל“. — אין דיזע ווערטער כא־ראקטעריזירט דר. פרייס, דער אונערמידליכער דירעקטאר פון דער סאניטאר באארד, די אר־בייט און דעם פראגראם פון דיזער ארגאניזא־ציאן, וואס איז די איינציגע ארגאניזאציאן פון דעם סארט אין די אמעריקאנער אינדוסטריען. מען קען אבער צולעגען דעם ווארט „ערפאלג־רייך“ צו דער ווארט „עקספערימענט“, ווייל פון די פאקטען און ציפערען וואס דער רעפארט ענטהאלט איז קלאר, אז א גרויסע צאהל שע־פער זיינען אויסגערייניגט געוואָרען און אז די ארבייטער פון דיזע אינדוסטריען האבען פיעל בענעפיטירט אין סאניטארע איינפיהרונגען, פייער שוץ און זיכערהייט אין די שעפער.

אנפאנג לעצטען זומער, ווען דער סכסוך צווישען דער יוניאן און דער פראטעקטיוו אסא־סיאיישאן איז געוואָרען געפעהרליך, האט דאס סימפאטישע פובליק זיך שטארק געשראקען פאר דער צוקונפט פון דיזער נוצליכער אינסטיטוציע. וואס וואלט טאקע געווען ווען די מאנופעקטשו־רערס און די ארבייטער וואלטען געבליבען צו־קריגט? וואלט ניט דורך דעם צושטערט גע־ווארען א וויכטיגע ארבייט פון 4½ יאהר פאר ריינע און סאניטארע שעפער? אהן א קא־לעקטיווען אגרימענט וואלטען סאניטארע בע־דינגונגען ניט געקענט דורכגעפיהרט ווערען אזוי סיסטעמאטיש און מעטאדיש ווי זיי ווערען דורכגעפיהרט פון דער סאניטאר באארד.

אויב אפילו די אגרימענטס מיט איינצעלנע מאנופעקטשורערס ענטהאלטען א פונקט וועגען סאניטארע בעדינגונגען, בלייבט דער פונקט כמעט אימער אויס'ן פאפיער. דערפאר וואס ניט די יוניאן און ניט די מאנופעקטשורערס האבען די צייט און געדולד זיך אריינטראכטען אין דעם ענין פון סאניטאציע, און האבען ניט די נויטיגע ערפאהרונג דורכצופיהרען געווינשטע סאניטארע פערבעסערונגען. פון דער ארבייט פון דער סאניטאר באארד און איהרע דעזולטא־טען קען מען זעהן, אז אום אריינצובריינגען אזעלכע פערבעסערונגען און פעסטשטעלען סא־ניטארע און זיכערונגס־סטענדארדס, איז נויטיג

נענער פּערזאָנטוואָרטליכקייט אַרויסרופן דעם רושענערל סטרייק און איך וועל־זיין מיט אייך ביז צו ענדע".

אַז דאָס איז געווען רובינסקי'ס ראַטה, און מיר האָבען דעם ראַטה אָנגענומען. א ברירה האָבען מיר געהאַט! מיר האָבען געוואוסט, דאָס זייענדיג אין קאָנפערענץ מיט דער אַסאָסיאיישאַן מאָנטאָג פריה, און ווען זיי וועלען ניט וויסען, דאָס 2 אוהר דעמזעלבען טאָג, וועלען זייערע אַרבייטער, פונקט אַזוי ווי פון אַלע אַנדערע שעפּער, אַרויסמאַרשירען, וועלען זיי ווערען ברוגז אויף אונז. אָבער דאָס האָט אונז ניט געקימערט. זיי האָבען אונז געלערענט, אַז מאַכט איז רעכט, און מיר האָבען אויך פערשטאַנען, אַז צו קאָנפערירען איז בעסער, ווען די אַרבייטער געפינען זיך אין די האַללס, אנשטאָט ביי זיי אין די שעפּער.

15 מינוט נאָך 2 זיינען זיי אינפאָרמירט געוואָרען דאָס זייערע אַרבייטער זיינען אַרויס אין סטרייק. זייער לאָיער, מיט זיי צוזאַמען, זיינען שרעקליך אויפגעבראַכט געוואָרען און האָבען אונז בעשולדיגט אין „בעד פעיטה". דאַרויף האָבען מיר געענטפערט אין פאָלגענדע ווערטער: „דושענטעלמען, דאָ זיינען 10 פונקטען וואָס מיר פערלאַנגען. איהר זאָלט נאָכגעבען, אויב איהר ווילט צוריק אייערע אַרבייטער, און אויב איהר ניט ניט נאָך, דאַן איז דער סטרייק ערקלערט".

א האַלבע שטונדע שפּעטער האָט די אַסאָסיאיישאַן איינגעווילינגט מיט אונז ווידער צו טרעפען זיך אין יוניאָן סקוועער האָטעל. מען האָט ווידער אָנגעפאַנגען צו קאָנפערירען, און עס איז געגאַנגען ווי געוואונשען. דיענסטאָג פאַרנאַכט האָבען זיי אונטערגעשריבען דעם פאָלגענדען אַגרימענט:

(1) 48 שטונדען זאָל זיין די אַרבייטס־וואָך.

(2) 70 סענט א שטונדע—דער באַזיס פאַר שטיק־אַרבייטער.

(3) $27.50 דער וועכענטליכער פּרייז פאַר קאַטערס.

(4) 24 דאָלאַר פאַר פּרעסערס.

(5) 40 און 50 סענט א הונדערט פאַר באַטענס נייהען.

(6) 18 דאָלאַר א וואָך פאַר מאַשין־באַטאַנס נייהען.

(7) זייערע קאָנטראַקטאָרס און סוב־מאַנופעקטשורערס זאָל פערשטאַנען ווערען אַלס זייערע אויטסייד שעפּער, פאַר וועלכע זיי ווערען נעהאַלטען פּעראַנטוואָרטליך און עס מוז אין זיי אָבגעהיט ווערען די זעלבע קאָנדיציאָנען ווי אין די אינסייד שעפּער.

(8) א יוניאָן־שאָפּ.

(9) א פערטרעטער פון דער יוניאָן זאָל האָבען דאָס רעכט אַרויפצוקומען אין זייערע שעפּער צו זעהן דאָס יוניאָן־קאָנדיציאָנען ווערען אָבגעהיט.

(10) וואָך־אַרבייטער זאָלען קריגען בעצאָהלט פאַר 10 ליגעל האָלידעיס.

אַזוי גיך ווי עס איז בעקאַנט געוואָרען, דאָס די אַסאָסיאיישאַן האָט געסעטעלט, האָבען די אינדעפּענדענט באַסעס זיך ניט געלאָזט פיעל בעטען און זיינען געלאָפען איינער איבער'ן צווייטען פאַר א סעטלמענט.

ווען דיעזע צייללען ווערען געשריבען, זיינען מעהר ווי 18 קאָנטראַקטאָרס אַרויס פון ביזנעס; דאָס הייסט, די וואָס האָבען ניט געהאַט קיין אינסייד שעפּער האָבען אַזעלכע שעפּער געעפענט און די אינסייד שעפּער האָבען אַריינגענומען מעהר אַרבייטער.

דער דורכשניטליכער געווינס אויף פּרייזען איז 40 פּראָצענט אויס'ן דאָלאַר.

דיענסטאַג, דעם 14טען סעפּטעמבער, האָבען מיר געפייערט אונזער זיג אין גרויסען „פאָרוועררטס"־האַלל. אַן אָרקעסטער מוזיק האָט געשפּיעלט אויף דער שמחה פון די רעינקאָוט־מאַכער.

אונזער פריינד, קאָנגרעסמאַן מאיר לאָנדאָן, האָט אונז בעעהרט מיט זיין אנוועזענהייט. גענ. אַלעקסאַנדער בערקמאַן האָט געקראָגען א הונדערט דאָלאַר פאַר קאַפּלאַן און שמידט דעפענס פאָנד און צו לעצט איז וויצע־פּרעזידענט רובינסקי פּרעזענטירט געוואָרען מיט א זילבערנעם בעכער („לאַווינג קאָפּ") פאַר זיין ערפאָלגרייכע דורכפיהרונג פון סטרייק.

דער צושטאַנד פון לאָקאַל איז איצט זעהר צופריעדענשטעלענד. א סטעפּ פון 3 בעאַמטע אַטענדען די אַרבייט פון לאָקאַל. דער לעסאָן וואָס די רעינקאָוט־מאַכער האָבען געהאַט פאַר דעם לעצטען יאָהר און א האַלב, האָט זיי צום פערשטאַנד געבראַכט, אַז מען מוז האָבען א יוניאָן און צאָהלען דיוס רעגעלמעסיג. און אַלע צאָהלען דיוס מיט בעגייסטערונג, מיט פולען

בעציהונגען מיט מאנופעקטשורערס און ארביי־
טער. זיי קומען ניט בעזוכען שעפער אין אונ־
ערוואַרטעטע צייטען, כדי צו געפינען עבירות
און בעשטראָפען דעם מאנופעקטשורער. די אויפ־
גאבען פון די אינספעקטאָרען איז צו פערהיטען
עבירות אנשטאט צו געפינען עבירות. דער
פרינציפ וואָס זיי דארפען האלטען אין זינן איז
ניט זוכען סאניטארע עבירות,
נור פערהיטען עבירות".

אז די אינספעקציאָנס־ארבייט ווערט גע־
טהאָן אויף א ריכטיגען אופן איז צו זעהן פון
דעם פאָלגענדען אויסצוג פון דעם לעצטען
רעפּאָרט:

„יעדער וואָס קומט איצט בעזוכען און נאָכ־
זעהען די שעפּער אין די צוויי אינדוסטריען,
וואָס זיינען אונטער דער השגחה פון דער סאַ־
ניטאַר באָארד, איז אַנגענעהם איבערראַשט צו
זעהן זייער פיינעם סאַניטאַרען צושטאַנד און
די גרויסע ענדערונג אין א סאַניטאַרען זינן, וואָס
איז פאָרגעקומען אין די אינדוסטריען אין פער־
לויף פון די לעצטע 5 יאָהר. מיט יאָהרען פריי־
הער זיינען די קלאָוק־שעפּער און וויסט־שעפּער
בעטראַכט געוואָרען אלס שעדליך פאַר דעם גע־
זונד פון די ארבייטער און אלס א געפאַהר
פאַר דעם געזונדהייטס־צושטאַנד פון דעם פּוב־
ליק בכלל. מען פלעגט ארבייטען אין דער־
היים. עס זיינען געווען א סך „סוועט"־שעפּער
און קעלער פאַבריקען. די מאַשינען זיינען
כמעט איבעראַל געטריבען געוואָרען דורך פוס־
קראַפט. א גרויסע צאָהל שעפּער זיינען געווען
אויף דער איסט־סייד. אין פינסטערע, מרה־
שחורה'דיגע טענעמענט הייזער, אָדער אַלט־
פרענקישע פאַבריק־געביידעס. מען האָט אין
גאַנצען פערנאַכלעסיגט אויפצופּאַסען אויף
זייער ריינליכקייט, בעקוועמליכקייט אָדער סאַ־
ניטאַרען צושטאַנד. און די ארבייטער האָבען
געליטען אין געזונד פון אזא טרויעריגען צו־
שטאַנד.

איצט געפינען זיך בלויז א דוצענד אָדער
צוויי דוצענד שעפּער וואָס בעלאַנגען צו קלאַס
„די". היים־ארבייט עקזיסטירט ניט מעהר אין
דער אינדוסטרי. די „סוועט"־שעפּער זיינען
אָבגעשאַפט געוואָרען. מען טרייבט ניט מעהר
די מאַשינען דורך פוס־קראַפט. קעלער־פאַבריי־
קען זיינען פערשוואונדען געוואָרען. די מייסטע
שעפּער זיינען אין, וואָס מען רופט, דעם „פינפ־
טען עווניו דיסטריקט", אין ליכטיגע, לופטיגע
און בעקוועמע געביידעס. די ריינליכקייט,
בעקוועמליכקייט און סאַניטאַרע בעדינגונגען
פון די שעפּער זיינען אויסגעבעסערט געוואָרען
הונדרט מאָל אזוי פיעל און די ארבייטער האָ־
בען זעהר פיעל געוואונען אין געזונד.

די ארבייט פאַר פייער־שוץ.

אין יאַנואַר און פעברואַר 1911, נאָך איידער
עס האָט פּאַסירט דער טרייענגעל פייער, וואָס
האָט אומגעבראַכט אויף א שוידערליכען אופן
147 לעבענס, האָט די באָארד פאָרגעלייגט פאַר
די שטאָדט רעגירונג א ליסטע פון געביידעס,
וועלכע איהרע אינספעקטאָרען האָבען געפונען
פאַר אונזיכער און ניט בעוואָרענט פאַר פייער,
און האָט זיי געוואָרענט וועגען דעם געפאַהר
פון ריעזע געביידעס.

גלייך פון דער צייט אָן וואָס זי איז אָר־
גאַניזירט געוואָרען, האָט די באָארד זיך גענו־
מען די גרעסטע מיה אויפצוקלעהרען די עפענט־
ליכע מיינונג וועגען דער וויכטיגקייט פון פייער־
שוץ. די באָארד האָט געארבייט צוזאַמען מיט
די פערשיעדענע שטאָדט דעפּאַרטמענטס פאַר
געזיכערטע געביידעס — צו פערהיטען פייערען
און צו פערמינדערען דעם שרעק פאַר פייער.

איהרע אינספעקטאָרען זיינען בעאויפטראַגט
געוואָרען אויסצוגעפינען די פעהלערען פון די
געביידעס, וואָס מאַכען זיי פאַר אונזיכער אין
פאַל פון א פייער, — אויסצוגעפינען צי די
אונזיכערהייט קומט דערפון, וואָס עס זיינען
ניטאָ גענוג טהירען פון וועלכע זיך צו
ראַטעווען; צי דערפאַר וואָס די פייער־לייד־
טערס און פייער־„עסקייפּס" זיינען ניט אויף
די ריכטיגע ערטער; צי מען קען ניט אָבשאַפען
די טהירען וואָס זיינען ווי פייער־פאַסטקעס;
צי מען קען ניט ברייטער מאַכען די דורכגענג אין
די שעפּער און צי מען קען ניט פערגרעסערען
די שוץ־מיטלען געגען שרפות אין געביידעס.

צוליעב דעם איינפלוס פון דער סאַניטאַר
באָארד, איז אָנגענומען געוואָרען אין סטייט
לעדזשיסלייטשור א געזעץ, וואָס האָט געבראַכט
אין עקזיסטענץ די קאָמיסיאָן צו אונטערזוכען
פאַבריקען אין גאַנץ ניו יאָרק סטייט. און דער
דירעקטאָר פון דער סאַניטאַר באָארד איז בע־
שטימט געוואָרען ביי דער קאָמיסיאָן אלס דיי־
רעקטאָר פון די אונטערזוכונגען. זייט 1911
האָבען די מעמבערס פון סאַניטאַר באָארד גע־
נומען א טהעטיגען אנטהייל אין יעדע בעוועג־
גונג, וואָס איז אָנגעפיהרט געוואָרען אין סטייט

צו מאכען ספעציעלע אונטערזוכונגען דורך עקספערטען. אט בלויז דערפאר איז די ארבייט פון דער סאניטאר באארד געווען אן ערפאלג.

עס וואלט אבער קיין ערפאלג ניט געקענט זיין, ווען די טרייד וואלט ניט געווען ארגאניזירט; ווען עס וואלטען ניט געווען א שטארקע יוניאן און אן אסאסיאיישאן פון מאנופעקטשורערס. בלויז אין טט־ארגאניזירטע יוניאן־שעפער איז מעגליך דורכצופיהרען און אבהיטען געוויסע רולס וועגען סאניטאציע און זיכערהייט. בעזונדערס איז דאס דער פאל אין די קליידער אינדוסטריען, וואו קליינע שאפקעס וואקסען אוים ווי שוועמלעך אין אלערליי פערוואָרפענע ערטער. אין די ניט־יוניאן שעפער קענען די מאנופעקטשורערס און די ארבייטער ניט פיהלען די פפליכט נאכצוקומען וועלכע עס איז סאניטארע רולס. אפילו די סטייט אדער שטאדט געזעצע וועגען סאניטארע בעדינגונגען ווערען ניט אבגעהיט. עס זיינען קיינמאל ניט געווען א גענינענדע צאהל פאבריק אינספעקטארען וואס זאלען אויפפאסען, אז דיעזע געזעצע זאלען אבגעהיט ווערען. אבער אין ארגאניזירטע יוניאן שעפער ליגט א בעשטימטע פפליכט אויף די מאנופעקטשורערס און ארבייטער און די דזשאינט באארד אוו סעניטארי קאנטראל פאסט אויף, אז מען זאל די פפליכט נאכקומען.

די איינפלוס פון אויפקלעהרונג.

די באארד האט פערשיעדענע מיטלען ווי דורכצופיהרען איהרע סטענדארדס, דאך בענוצט זי קוים וועלכען עס איז צוואנג. זי בעמיהט זיך הויפטזעכליך צו בעאיינפלוסען גלייכגילטיגע מאנופעקטשורערס איינצופיהרען סאניטארע פערבעסערונגען און נאכקומען סטענדארדס. די בעאמטע פון דער באארד זעהן זיך מיט מאנופעקטשורערס און גיבען זיי עצות ווי זיך נוהג צו זיין. די סאניטאר סערטיפיקייטס, וואס די באארד גיט ארויס צו מאנופעקטשורערס, וועלכע היטען אב אלע סאניטארע בעדינגונגען, האבען א גוטע ווירקונג.

חוץ דיעזען מאראלישען איינפלוס, האט די סאניטאר באארד אויך אנגעפיהרט א שטארקען קעמפיין פון אויפקלעהרונג צווישען מאנופעקטשורערס און ארבייטער. איהרע בולעטינס זייכען אימער געווען פון גרויסען ווערטה. דער רעפארט זאגט וועגען דעם פאלגענדעס:

„די פערשיעדענע בולעטינס וואס ווערען ארויסגעגעבען פון צייט צו צייט און פאנאנדערגעטהיילט אין א גרויסער צאהל צווישען די ארבייטער, פערשפרייטען אינפארמאציאן און אויפקלעהרונג וועגען עניני פון סאניטאציע און געזונדהייט. אין 1915 איז ארויסגעגעבען געווארען א ספעציעלער בולעטין וועגען פייער־שוץ פאר די מאנופעקטשורערס און א ספעציעלער בולעטין — „די ארבייטערס געזונדהייטס בולעטין" — אין ענגליש, אידיש און איטאליעניש. 70 טויזענד קאפיעס פון דיעזען בולעטין זיינען פערשפרייט געווארען צווישען די ארבייטער אין די שעפער".

די לעקטשורס וואס די באארד האט פערנאנשטאלטעט אין די שעפער און ביי פערזאמלונגען האבען פיעל בייגעטראגען צו דיעזער אויפקלעהרונג. אינטערוויוען מיט מאנופעקטשורערס, קאנפערענצען מיט ארבייטער־פיהרער, אויסשטעלונגען, ארטיקלען און בריעף אין דער טרייד־פרעסע — אט דורך דיעזע אלע מיטלען איז געטהאן געווארען א סך אויפקלעהרונגס־ארבייט צווישען אלע די וואס האבען, אדער דארפען האבען, א פערזענליכען אינטערעס אין דעם סאניטארען צושטאנד און זיכערהייט אין די שעפער, ווייל עס איז פאר זייער טובה און פאר די טובה פון זייערע מיט־מענשען.

פראקטישע ארבייט — אינספעקציאנען.

די פראקטישע ארבייט פון דער באארד בעשטעהט אין א צאהל וויכטיגע אונטערנעהמונגען וואס האבען א ווייטע און ברייטע ווירקונג. איין אבטהיילונג פון דיעזער ארבייט איז די אינספעקציאנען אין די שעפער. דיעזע אינספעקציאנען ווערען אזוי סיסטעמאטיש געפיהרט, אז זיי דערגרייכען אלע 2600 שעפער איבער וועלכע די באארד האט צו זאגען. די באארד האט איינגעטהיילט די שעפער אין קלאסען „איי", „בי", „סי" און „די" און זי לאזט מאכען וועכענטליכע, מאנאטליכע, האלב־יעהרליכע און יעהרליכע אונטערזוכונגען וועגען דעם סאניטארען צושטאנד. זי מאכט אויך ספעציעלע אונטערזוכונגען ווען א מאנופעקטשורער נעהמט א נייעם „לאפט" אדער שאפ. חוץ דעם אונטערזוכט זי פערשיעדענע קלאגעס. אט וואס דער רעפארט זאגט וועגען דעם ענין:

„אונזערע מעטאדען פון אינספעקציאן זיינען גאנץ אנדערש איידער די מעטאדען וואס עס בענוצען די סטייט און שטאדט דעפארטמענטס. אונזערע אינספעקטארען ווערען בעאויפטראגט זיך צו שטעלען אין פריינדליכע

עס איז איינגעפירט ספעציעלע צייהן־אונטערזוכונג און ראטה פאר מעמבערס און

ספעציעלע אויגען־אונטערזוכונג;

ספעציעלע לונגען און ברוסט אונטערזוכונג און

ספעציעלע אונטערזוכונג פון לונגען און ברוסט דורך „עקס־ריי“ שטראהלען.

אין פערלויף פון דיעזען יאהר איז די ארבייט פון דער מעדיצינישער אבטהיילונג פערגרעסערט געווארען. ניט נור ווערען פיעל מעמבערס אונטערזוכט אין אפיס, זאנדערן די דאקטוירים פון דער באארד גיבען מעדיצינישען ראטה צו אלע ארבייטער וואס קומען אונטערזוכט ווערען.

די אפיסעס פון דער באארד זיינען פיעל פערגרעסערט געווארען. עס זיינען איינגעשטעלט געווארען די נייעסטע אינסטרומענטען פאר דיאגנאז, אדער דערגעהן די קראנקהיים. די דאקטוירים פון דער באארד מאכען א פאלשטענדיגע אונטערזוכונג דורך „עקס־ריי“ שטראהלען, ווען עס פאדערט זיך. די באארד בעשעפטיגט אויך א רענטיפסט, אן אויגען־דאקטאר און א לונגען ספעציאליסט, וועלכע בעטראכטען מעמבערס וואס ליידען פון אזעלכע קראנקהייטען.

און אין שטאָדט, צו מאַכען די פאַבריקען זיכערער פאַר די ארבייטער.

ווען די ניו יאָרק סטייט לעדזשיסלייטשור האָט אָנגענומען דעם פונקט וועגען „פייער־דריל", און האָט דערמיט געזעצליך פערפפליכטעט די פאַבריק אייגענטהימער צו מושטירען די ארבייטער אין די שעפער ווי זיך צו ראַטעווען אין פאַל פון פייער, ווענינסטענס איינמאָל א מאָנאַט, האָט די סאַניטאַר באָארד ניט געוואַרט ביז די סטייט און שטאָדט רעגיערונגען וועלען אריינטרעטען אין דיעזער בעוועגונג. זי האָט גלייך אָרגאַניזירט אן אָבטהיילונג פאַר „פייער דריל". זי האָט אָנגעשטעלט לעהרער צו געבען די ארבייטער אונטעררייכט און עס איז איהר געלונגען צו בעוועגען די מאַנופעקטשורערס פון 322 שעפער איינצופיהרען און אָבהאַלטען „פייער דריל" איינמאָל א מאָנאַט.

אויסערהאַלב אונזערע אינדוסטריען איז דאָס געזעץ א טויטער בוכשטאַב. אין אַלע איבריגע אינדוסטריען אין גאַנץ ניו יאָרק ווערען אָבגעהאַלטען קוים 100 „פייער דריללס" א מאָנאַט, אָבער אין אונזערע אינדוסטריען ווערט דאָס געזעץ אויסגעפאָלגט ווענינסטענס אין 400 שעפער.

די ארבייט פון אונזער „פייער דריל" אָבטהיילונג בעשטעהט פון אונטערזוכונגען וועגען מיטלען צו פערהיטען שרפות; ערשטע אונטעררייכט צו ארבייטער וועגען די ארויסגאַנגס־טהירען און רעטונגס־לייטערס; מאָנאַטליכע „פייער דריללס".

מעדיצינישע טהעטיגקייט פון דער סאַניטאַר באָארד.

אָנפאַנגס יאָהר 1912 איז די באָארד געקומען צום שלוס, אז די סאַניטאַר ארבייט אין דער אינדוסטרי קען ניט אָנגעפיהרט ווערען מיט ערפאָלג, סיידען עס וועט אין דער זעלבער צייט געמאַכט ווערען אן אנשטרענגונג צו פערבעסערען די געזונד פון די ארבייטער. כדי אויסצוגעפינען דעם געזונדהייטס־צושטאַנד צווישען די ארבייטער אין טריידס, האָבען מיר אין *1912* קודם כל אונטערזוכט 800 ארבייטער. דיעזע אונטערזוכונג האָט ארויסגעבראַכט דעם פאַקט, אז די ארבייטער ליידען פון פיזישע פעהלערען און אז עס זיינען פאַראַן פיעל מעהר פעלע פון לונגען־שווינדזוכט אין דער אינדוסטרי ווי מען דאַרף ערוואַרטען.

עס האָט זיך דאַן אָנגעהויבען א שטאַרקע אגיטאַציע צווישען די לאָקאַלס פון דער אינטערנעשאָנאַל פאַר א פיזישע אונטערזוכונג פון די ארבייטער און פאַר שאַפען מיטלען צו העלפען קראַנקע ארבייטער. עס זיינען פאָרגענומען געוואָרען פלענער ווי צו ראַטעווען שווינדזיכטיגע מיטגליעדער — דאָס הייסט: אוועקנעהמען זיי פון דער ארבייט, אוועקשיקען זיי אויף פרישע לופט און אָנווענדען יעדען מיטעל אויסצוקורירען זיי פון דער קראַנקהייט.

אין מאַרטש 1913 האָט די קלאָוק פרעסערס יוניאָן, לאָקאַל 35, וואָס בעשטעהט פון איבער 8 טויזענד מעמבערס, די ערשטע איינגעפיהרט טובערקולאָזען בענעפיט. יעדער מעמבער האָט געדאַרפט איינצאָהלען א דאָלאַר א יאָהר און דערפאַר האָט די יוניאָן געהאָלפען קראַנקע מעמבערס מיט *150* ביז *200* דאָלאַר, צו דעקען די קאָסטען פון זיין 10 ביז 20 וואָכען אין א סאַניטאַריום אין די „קעטסקיל"־בערג.

נאָכדעם האָבען אויך *לאָקאַל 9*, וואָס בעשטעהט פון 12 טויזענד שניידער און פינישער, און לאָקאַל 23, וואָס בעשטעהט פון 7 טויזענד סקוירטמאַכער, איינגעפיהרט א טובערקולאָזען פאָנד.

אין 1914 האָט לאָקאַל 35 אויך איינגעפיהרט א קראַנקען־קאַסע, פון וועלכער עס ווערט בעצאָהלט 5 דאָלאַר א וואָך 10 וואָכען אין יאָהר צו מעמבערס וואָס ליידען פון וועלכע עס איז שווערע קראַנקהייט.

אין דער מעדיצינישער אָבטהיילונג פון דער סאַניטאַר באָארד ווערען אונטערזוכט די מעמבערס פון דיעזע לאָקאַלס און די בענעפיטס פון די טובערקולאָזען און קראַנקען קאַסען זיינען אונטער איהר השגחה.

די אויפגאַבען און פונקציעס פון דער מעדיצינישער אָבטהיילונג:

עס ווערט אונטערזוכט אירגענד וועלכער מעמבער פון די יוניאָנס.

עס ווערען אונטערזוכט קאַנדידאַטען וואָס ווילען ווערען מעמבערס אין די לאָקאַלס 9, 23 און 35.

עס ווערט אויפגעפאַסט אויף דעם קראַנקען בענעפיט פון לאָקאַל 35.

עס ווערט אויפגעפאַסט אויף דעם טובערקולאָזען בענעפיט פון די לאָקאַלס 35, 9 און 23.

די שווינדזיכטיגע מעמבערס פון דיעזע לאָקאַלס זיינען אונטער דער השגחה און קאָנטראָל פון דיעזער אָבטהיילונג.